

W. E. Johns

Biggles a podivná válka

KAPITOLA PRVNÍ

POVOLÁNÍ DO ZBRANĚ

Když z rádia chmurně zazněla slova: „a Anglie je proto od tohoto okamžiku ve válečném stavu s Německem“, major James Bigglesworth, známý spíše jako Biggles, vypnul přístroj a obrátil se ke svým přátelům, kapitánu Algernonu Laceyovi a ovšem i zrzkovi „Gingeru“ Hebblethwaiteovi. Ve tváři mu hrál jeho obvyklý úšklebek.

„No, a je to. Zdá se, že si v nějaké té válce ještě zalétáme,“ zamumlal s okázalou lhostejností, která však nikoho z ostatních, kteří si plně uvědomovali vážnost situace, nezmátla.

„Je to trochu neskutečné, jako když se něco, o čem jste si vždycky mysleli, že patří jen do oblasti snů, stane náhle skutkem,“ poznamenal tiše Algy. „Co uděláme?“

Biggles pokrčil rameny. „Teď právě nic,“ odpověděl. „Není vhodná doba na vyrušování Ministerstva letectví. Oni o nás vědí a nepochybuji o tom, že pro nás vzkážou, jakmile se vzpamatují. Pokud jde o nás samotné, můžeme se utěšovat tím, že víme přinejmenším alespoň něco o tom, do čeho jdeme – mám na mysli bojové létání. Řekl bych, že v tom máme výhodu před ostatními. Bude nejlepší, když zůstaneme, kde jsme, pro případ, že by nás ministerstvo povolalo. Doufám, že nás nechají pohromadě a nerozdělí nás k různým letkám. Já sám...“ zarazilo jej řinčení telefonu.

„Haló... ano,“ pokračoval v hovoru, tentokrát však do telefonního sluchátka. „Ano, u telefonu Bigglesworth. Jistě. Jak si přejete, pane, přijedeme všichni.“

Zavěsil. „Asi uhádnete, kdo to byl,“ pronesl suše.

„Plukovník Raymond,“ zkusil to potichu Algy.

„Zcela správně. Už je zase zpátky na starém místě v letecké zpravodajské službě. Chce, abychom ho všichni navštívili na Ministerstvu letectví. Zavolej taxi, Ginger.“

„Když nás takhle volá, nevypadá to, že bychom měli jít k některé běžné letce,“ poznamenal prozíravě Algy, když vstoupili do budovy ministerstva, a nastupovali do výtahu.

„To se velice brzy dozvíme,“ opáčil Biggles, a zaklepal na plukovníkovy dveře.

Plukovník Raymond vstal s úsměvem od psacího stolu a vykročil jim vstříc. „Jsem rád, že vypadáte všichni tak dobře,“ prohlásil. „Měl bych tu práci, která, myslím, bude pro vás jako stvořená.“

„Doufám, že nejde o nic sebevražedného, pane,“ zasmál se Biggles.

Plukovník ukázal na židle. „Neřekl bych sebevražedného, ačkoliv počítám s tím, že zrovna k popukání to nebude. Kdyby tomu tak bylo, ujist'uji vás, že bych si na to nevybral vás. V téhle době musíme využít nejlepší muže pro nejdůležitější úkoly.“

„Dík za poklonu, pane,“ ušklíbl se Biggles.

„Předpokládám, že se hodláte vrátit do služby. Je to tak?“

„Ano. Ale co s Gingerem, chci říci s Hebblethwaitem? On si přece na vojně ještě nic neodkroutil.“

„Pokud převezmete úkol, ihned zařídím jeho okamžité jmenování poručíkem letectva.“

„Dobrá,“ přikývl Biggles. „Co je to za úkol, pane?“

Plukovník ukázal k mapě Evropy, která zakrývala téměř celou stěnu jeho kanceláře. Její lesklý povrch byl zpestřen špendlíky různých barev, které sloužily k označení strategicky významných míst.

„Nemusím vám snad říkat, že vše, co se tady dozvíte, je třeba držet v nejprísnější tajnosti,“ řekl vážně. „Jednou si nedáte pozor na jazyk, a zmaříte mnohaměsíční práci. Mimochodem vám mohu, Bigglesworth, sdělit, že jste byl pro ten zvláštní úkol vybrán již před několika měsíci! Nebudu přehánět, když řeknu, že tahle práce byla stvořena speciálně pro vás! Tím chci říci, že pokud bychom nevěděli o někom, kdo bude schopen to zvládnout, jen těžko bychom se odhodlali k vypracování tak nebezpečného plánu!“

Usmál se, zvedl dlouhé pravítko, a ukázal jím na mapě mořskou plochu oddělující severní Německo od Skandinávie. „Tohle je Baltské moře,“ pokračoval, přičemž objížděl pravítkem

pobřežní linie Německa a Východního Pruska. „Sami vidíte, že kdokoli bude operovat v těchto vodách, dostane se do bezprostřední blízkosti nepřátelských pozic.“

Na Bigglesově tváři se objevil nechápatý výraz. „Ale Balt jsou výsostně německé vody...“ vyhrkl.

„Jak se to vezme,“ pronesl plukovník Raymond a zvedl ruku. „Třetí říše Balt pochopitelně kontroluje, ale své zájmy tam mají i jiné státy – Litva, Lotyšsko, Finsko, Estonsko a skandinávské země. Přirozeně mi můžete namítnout, že jde o neutrální státy a budete mít naprostou pravdu. Šlo by o velice závažnou věc, kdyby jejich neutralita byla porušena ať již záměrně, nebo náhodou. Hodlám vás nyní zasvětit do nejpřísněji utajovaných informací, jejichž význam je nedocenitelný. Před určitým časem, když už bylo zřejmé, že se válku nepodaří odvrátit, podnikli jsme pro všechny případy kroky k získání neobydleného ostrova od jednoho z těchto států. Hledali jsme ostrov tak malý, aby neměl pro nikoho význam a našli jsme. To místo se jmenuje Bergen Ait. Není to vlastně nic víc než kus skály bez jakéhokoli využití. Má však větší cenu, než částka, kterou jsme za něj zaplatili. Teď bych vás chtěl upozornit, že nikdo mimo příslušných míst u nás a v dotyčné zemi není obeznámen s tím, že prodej a koupě proběhly, a že je ostrov britským majetkem. Opravňuje nás to využívat jej jako základnu. Leží v dost odlehlých končinách, a za normálních okolností bych nepředpokládal, že na něm během roku přistane jediné plavidlo. To, že je ostrov tak malý, přirozeně znesnadňuje možnost jeho obrany proti nepřátelským napadením. Jediná hodnota, kterou pro nás má, spočívá v jeho utajení. Konkrétně mám na mysli jeskyni vytvořenou činností vln ve skále. Je totiž dostatečně velká, aby pojmulu několik letadel. Už asi pomalu začínáte tušit, kam mířím.“

„Chápu,“ odpověděl Biggles. „Jde o to, vytvořit základnu přímo nepříteli za humny, nemám pravdu?“

„Máte. Z této základny chceme podnikat útoky na vojenské cíle. Některé, ležící v pozicích jen těžko dosažitelných z Anglie nebo Francie, již byly stanoveny. Po určitou dobu už tuto strategickou základnu připravujeme. Letadla jsou na místě stejně jako další zařízení, kterého bude pravděpodobně zapotřebí k úspěšnému zahájení činnosti letky ‚Z‘, jak jsme se rozhodli útvar nazvat. Teď není nezbytné zdržovat se výčtem veškerého vybavení, ale nepozastavujte se nad tím, k čemu vám budou lyže. Připomínám, že moře bývá v těch končinách v zimě dosti často zamrzlé, a bude na příslušnících speciální letky, jak se s tou studenou nadílkou vypořádají. Nejtěžší břemeno bude ležet na bedrech velícího důstojníka, jenž bude muset vyvíjet velkou vlastní iniciativu při zvládání obtíží a úskalí, která jistě přijdou – událostí, které nelze předvídat.“

„Jakpak se tam ten velící důstojník dostane, když je Balt pod kontrolou německého námořnictva?“

„Je jen jedna cesta,“ odpověděl plukovník. „Také ji znáte. Je to ponorka, která tam celou jednotku vysadí – a zanechá.“

„Nesnáším ponorky,“ zavrčel náhle Algy.

„Jde o zcela dobrovolnou záležitost,“ kývl plukovník. „Nemusí se zúčastnit nikdo, kdo by...“

„Nemyslím, že se hodláme bavit právě o tomhle, pane,“ přerušil ho Biggles.

„To je v pořádku. Věděl jsem, že nás nenecháte na holičkách. Připravte mi seznam osob, o kterých se domníváte, že je budete potřebovat, a já zařídím na Ministerstvu námořnictva vše potřebné pro váš podmořský transport. Neberte si s sebou víc mužů, než je nezbytně nutné. Čím méně vás bude, tím déle vám vydrží zásoby.“

„Ještě pár otázek, pane. Předpokládám, že je základna vybavena rádiem.“

„Ano, je.“

„Znamená to, že budeme průběžně dostávat instrukce?“

„Ano.“

„Budeme plně omezeni rámcem instrukcí, nebo dostanu volnost ve volbě akcí – samozřejmě za předpokladu, že budou odpovídat svým významem podstupovanému riziku?“

Plukovník se odmlčel. „Na takovou otázku je těžké odpovědět,“ řekl pak pomalu. „Přirozeně je v našem zájmu udržet v tajnosti existenci základny tak dlouho, jak to jen bude možné. Když však odpovím ‚ne‘, mohu tím zhatit šanci na citelný zásah německých pozic. Musím to ponechat na vaší úvaze. Pokud se však rozhodnete podniknout cokoliv na vlastní pěst, odpovědnost ponesete sám.“

„Odpověděl jste dostatečně jasně, pane,“ souhlasně přikývl Biggles. „Máte pro nás nějaké zvláštní instrukce?“

„Mám, ale nyní vám je předat nemohu. Dostanete zapečetěný bojový rozkaz, a další pokyny vám oznámíme vysílačkou, až se vylodíte na základně. Kdy můžete vyrazit?“

„Hned, pane.“

Plukovník Raymond se usmál. „To je pro nás trochu příliš brzy. Dnes je neděle. Nalodění dojednám na středu ráno. Předtím si musíme pohovořit ještě jednou. Projednáme pár drobností. A je tu ještě jedna věc...“

Zarazil se a Biggles vyčkával.

„Upřímně řečeno je jasné, že dříve nebo později nepřítel váš úkryt objeví,“ pokračoval vzápětí plukovník a nespouštěl oči z Bigglesovy tváře. „Můžete se tam udržet tři měsíce – měsíc – nebo pouhý týden. Bude záležet na tom, jak se vám bude dařit. S časem, který je vám takto vyměřen, musíte naložit co nejlépe. Dle dostupných informací nemá dosud německá zpravodajská služba ani potuchy o tom, co chystáme, ale člověk si nemůže být nikdy ničím jist. Bergen Ait není příliš vzdálen od Kielu, kde momentálně sídlí váš starý známý.“

Biggles povytáhl obočí. „Starý známý? Nemyslíte náhodou...“

„Ovšem! Ericha von Stalheina - právě toho! Museli ho pověřit důležitým úkolem.“

Biggles se pousmál. „Tak tedy von Stalhein?“ zamumlal. „Já už toho člověka pomalu začínám mít rád. Nemívá, chudák, moc štěstí, když na nás narazí.“

„Ve vašem vlastním zájmu doufám, že ho nepotká štěstí ani tentokrát,“ pravil vážně plukovník Raymond. „Nezapomínejte na to, že má s vámi nevyřízené účty. Je to váš nejhorší nepřítel, a když se vám dostane na kůži, nebude mít slitování...“

„S tím ať nepočítá,“ odvětil Biggles.

„Tomu říkám přístup,“ usmál se nad jeho větou plukovník. „Pro tuto chvíli je to všechno, pánové. Oznámím generálovi, že jste úkol přijali. Než vás ale nepřítel objeví, měli byste mu natropit pořádnou škodu,“ vztáhl k Bigglesovi pravici. „Mnoho štěstí.“

„Uděláme, co bude v našich silách, pane,“ slíbil Biggles.

KAPITOLA DRUHÁ

LETKA „Z“ NASTUPUJE

Přesně týden nato – chvíli po východu slunce – stála skupinka mužů tvořících novou letku „Z“ Britského královského letectva na skalnaté římse ve středu malého ostrova Bergen Ait, a hleděli na ponorku, která je na tohle opuštěné místo dopravila. Nyní tato příšera hlubin tiše mřila k otvoru mohutné jeskyně, kterou po celé věky hloubily ve skále vlny. Z velitelské věže, která byla dosud otevřena, vykukovala hlava a ramena kapitána. Jeho pohled se upíral na skupinu, kterou opouštěl a jeho ruka se zvedla k vojenskému pozdravu. „Dobrý lov, chlapci,“ vykřikl a jeho slova dostala ve skalní dutině strašidelnou ozvěnu.

„Vám také, kapitáne!“ opětoval pozdrav Biggles.

Na delší větu neměl čas. Velitel ponorky zmizel, ocelové víko ponorkové věže zaklaplo, a dlouhý šedivý doutník podmořského plavidla se nořil stále hlouběji pod hladinu. Bylo možno spatřit pouze velitelskou věž, a potom se ponořila i ta, jak ponorka pokračovala v cestě směrem ke skalnatému jícnu, který kryl ústí z jeskyně. Letci zůstali osamoceni v pochmurném šeru své bojové základny.

„Lidé jeskynní,“ zamumlal Biggles, otočil se a spočinul očima na příslušnících své malé jednotky.

Celkem – včetně něj – jich tady bylo šest, přičemž piloty byli kromě Bigglese pouze Algy a Ginger. Plukovník Raymond na Bigglese naléhal, aby vzal s sebou více lidí, on sám však cítil, že každý nový člověk by mohl narušit celistvost týmu, který již mnohokrát prokázal v nebezpečí své schopnosti a svou odolnost. Šlo o tým, který stmelovalo upřímné přátelství. Nováček, který by do skupiny zcela nezapadl, by nadělal víc škody než užtku. To byl Bigglesův hlavní a zřejmě moudrý závěr.

Kromě tří pilotů sem přilétl i seržant Smyth, Bigglesův starý mechanik, jehož schopnosti v práci jak s dřevem tak i s kovem byly až neuvěřitelné. U Smytha si Biggles mohl být jist, že v případě potřeby dokáže pracovat bez reptání čtyřicet hodin denně. S ním tu byl i jeho syn Roy, osmnáctiletý mladík, který se ve službách Britského královského letectva stal vynikajícím radiooperátorem a spojovým mechanikem. Jeho nadšení pro věc, vrozená bystrost a důvtip byly zárukou toho, že neudělá otci hanbu.

Posledním příslušníkem letky byl starý mořský vlk s příhodným jménem William Salt. Ač jeho jméno vyvolávalo představu slaneho moře, snad celé britské námořnictvo ho po půl století znalo pod přezdívkou „Briny“. Nikdo nevěděl, jak je Briny starý, ale on sám se rád chlubil, že když začínal na moři, plul první parník teprve na kreslicím prkně. Biggles chtěl od plukovníku Raymonda kuchaře, protože si uvědomoval, kolik času by zbývající muži promrhali v kuchyni. Briny dělal kuchaře na plukovníkově soukromé jachtě, a když začala válka a soukromá lodice stáhla plachty, přihlásil se Briny jako dobrovolník. Plukovník Raymond jej doporučil navzdory jeho věku se slovy, že kromě kuchařského umění ovládá Briny sto tisíc věcí, které jim budou užitečné. Upozornil zároveň Bigglese na jednu Brinyho vadu, kterou byla jeho „slabost pro vzpomínání“, vyvážená však na druhé straně britkým vtípem, který jim zpestří jejich bezútěšné poslání. A tak starý Briny – použijeme-li jeho vlastní výraz – „zvedl kotvu“, a vydal se s partou na nebezpečnou podmořskou pouť.

„Jsme doma,“ oznámil Biggles. „Neřeknu vám teď asi nic nového. Mohli bychom se sice cítit trochu nesví z představy, že jsme se usídlili v nepřátelských vodách, bezpochyby si však zvykne. Útěchou nám může být to, že nebudeme pouhým kolečkem v obrovském stroji, ale že budeme bojovat jako samostatná jednotka svou malou vlastní válku, jejíž úspěch bude záviset hlavně na nás samotných. Nechci pronášet proslov, ale musím se zmínit o jednom. Při úkolu, jako je náš, v situaci, kdy jsme ve vzájemném těsném kontaktu, musí jít obvyklá služební disciplína trochu stranou. Pokud jde například o oslovování se přezdívkami, můžeme v tom pokračovat vyjma situací, kdy je dotyčný ve službě. Protože však budeme všichni ve službě pořád, měl bych snad spíše říci – pokud bude dotyčný pověřen konkrétním úkolem pod mým velením. V situaci, jako je naše, jsme prostě v omezeném prostoru tak závislí jeden na druhém, že se nebudeme zdržovat formalitami. Nemyslím tím ovšem, že by bylo vhodné připustit, aby přátelství narušilo bojovou pohotovost jednotky. Víím, že se na vás všechny mohu spolehnout. V případě ztráty na životech přebírá uvolněnou funkci další ve služebním pořadí. To je vše. Royi, vezmi si na starost vysílací místnost a snaž se zaměřit dostupné signály. Briny, vy byste měl začít s kuchtěním. Ostatní půjdou se mnou – bude dobré seznámit se s prostředím, než začneme něco podnikat.“

Zařizování základny na Bergen Ait zajišťovalo Ministerstvo námořnictva, které se jako obvykle zhostilo svého úkolu důkladně. Ostrůvek sám, jak řekl již plukovník Raymond, byl jen kusem skály, který vystupoval pouhých několik set stop nad mořskou hladinu, a nejbližší pevninou bylo nepřátelské pobřeží Východního Pruska. V okruhu slabé míle se nacházelo několik strmých, holých útesů, které skýtalý útočiště nesčetným mořským ptákům. Vlivem počasí skály místy zvětraly, a vytvořily při pobřeží děsivé valy kamenné drti.

Jedna taková zvětralá skála vytvořila v moři malý mys ne delší než dvě stě yardů. Působil jako dobrý vlnolam, a současně vytvářel jakousi zátoku, kterou bylo možno využít jako přístav, ovšem pouze tehdy, když bylo moře skutečně klidné. Za špatného počasí, nebo pokud vanul ostrý vítr přímo do zátoky, stával se z ní podle informací Ministerstva námořnictví vroucí kotel nebezpečný pro jakýkoliv typ plavidla. Dokonce i za mírnějšího větru vtrhávaly vlny do zátoky se značnou silou, a nebylo pochyb, že právě to bylo příčinou podemletí skály a vzniku jeskyně, kterou díky jejímu šikmo položenému otvoru nebylo možno spatřit z otevřeného moře. Jediný pozorný pohled Bigglesovi stačil, aby pochopil, že letadlo, které by zastihlo venku zhoršené počasí, se zpátky do jeskyně nemůže vrátit. Podle odhadu, který udělal již při přistání ponorky, bylo riziko operací v takovémto prostředí přibližně stejně velké, jako nebezpečí, které jim hrozilo ze strany nepřítele. Na druhé straně však bylo výhodou tak riskantně umístěné základny vysoká pravděpodobnost, že zůstane stejně těžko dostupná i nepřátelskému loďstvu.

Ačkoli byl vstup do jeskyně dost nízký – jeho výška byla právě taková, aby se dovnitř při

vysoké vodě mohlo vrátit letadlo – vnitřek svou rozlehlostí a výškou připomínal katedrálu. Strop ubíhal dozadu, kde se postupně snižoval, ale hloubka jeskyně byla tak značná, že vzdálenější konec nebyl dosud prozkoumán. Kromě jediného místa spadaly stěny jeskyně přímo do vody, ale přístup zevnitř do vnější zátoky umožňoval umělý práh vytesaný do skály. Briny ho pohotově nazval „kočičí lávkou“. Umělý výstupek sloužil rovněž jako přístavní hráz k uvazování hydroplánů a motorového člunu.

Na jednom místě vytvořila puklina ve skále víceméně rovný úsek, jehož plochu stavitelé beze zbytku využili pro umístění několika nízkých dřevěných baráček. Jejich prohlídka ukázala, že jde o malou, ale dobře vybavenou dílnu kombinovanou se zbrojnicí a o společnou slušnou jídelnu s ložnicí a připojenou kancelářskou místností. Bylo tady i skladiště plné konzervovaných potravin doplněných pytli brambor, cibule a další zeleniny. Vysílací místnost umístili dělníci trochu stranou a sloužila rovněž jako elektrocentrála pro osvětlení a napájení soustruhu v dílně. Ve skalním výklenku byl uložen malý dieselmotor, dynamo a záložní baterie. Poblíž se nacházelo pohotovostní skladiště střeliva, ukrývající mimo jiné dlouhá štíhlá torpéda uložená jedno vedle druhého společně s bombami různých ráží – vysoce tříštivými, zápalnými i protipancéřovými – a také bednami střeliva do ručních zbraní. V dalším baráku byly uschovány náhradní díly spolu s lékařským a fotografickým vybavením.

„Musím říci, že námořnictvo odvedlo důkladnou práci,“ uznale pokývl Biggles, když jeho skupinka ukončila inspekci. „Pojďme se podívat na letadla. Plukovník Raymond mi tvrdil, že byla upravena speciálně pro tyto účely. Mohl nám poskytnout jenom čtyři – pro každého jedno a čtvrté záložní. Za normálních okolností budou používána jako jednomístná, ale máme tu i přídatné sedadlo pro střelce, které je jednoduše namontováno za sedadlem pilota. Dostaneme se k němu pouhým stažením zdrhovadla na látkovém krytu. Letadla jsou pochopitelně obojživelná, bůhví, kde všude budeme muset v těchto končinách přistávat, a odkud budeme startovat. Na strojích je podle mého názoru pozoruhodný především široký rozsah rychlostí, s takovým letadlem bychom při jeho vybavení měli být schopni přistát na pěníku. Stroje mají osm kulometů ovládaných stiskem jediného tlačítka na kniplu. Mimochodem, všimněte si, že kromě nosičů pum jsou stroje upraveny rovněž pro torpédování.“

„Je to opravdu zajímavý stroj,“ poznamenal Algy, když stáli na skalní římsě a hleděli na letouny. „Jak tomu vlastně říkají?“

„Pokud já vím, jméno ty stroje ještě nedostaly,“ odvětil Biggles. „Jejich oficiální označení zní S.I. Mark L A. - to ‚S‘ znamená tajné.“

„Strašně moc písmen,“ prohlásil Ginger. „Budeme muset vymyslet něco kratšího.“

„Co navrhuješ?“ otázal se Biggles.

Zrzek se zadumal. „Mělo by to vyjádřit něco, co sedí v díře a vyráží odtamtud na kořist,“ pronesl.

„Králík,“ navrhl Algy.

Ginger si odfrkl. „Řekl jsem, že vyráží na kořist. Už jsi viděl králíka jak se sápe na ponorku?“

„Řekněme něco, co vyletí, zaútočí, a pak se vrátí zpátky domů!“ zamumlal Biggles.

„Bumerang,“ vyhrkl Ginger.

„To je ono,“ vykřikl Biggles. „To se ti povedlo. Jsme letka Bumerang. A nebylo by špatné pokřtít každé letadlo zvlášť kvůli identifikaci,“ dodal.

„V tom případě já mám Dinga,“ oznámil stručně Ginger. „Když už jsme letka Bumerang, měli bychom se držet australských jmen.“

„Jeden Australan mi kdysi tvrdil, že dingo je ošklivá, špinavá a smradlavá malá bestie,“ řekl Biggles a po očku se podíval na zrzka.

„To je možné, ale je sakramentsky těžké ho dostat,“ prohlásil Ginger. „Trvám na Dingovi“

„A můj stroj se bude jmenovat Didgeridoo,“ oznámil Algy.

„Co to je?“ vykřikl nevěřícně Ginger. „Takové zvíře tam vůbec nežije!“

„To toho o Austrálii moc nevíš,“ odsekl Algy. „Didgeridoo je přece pták.“

„Ve skutečnosti je didgeridoo hudební nástroj australských domorodců,“ vložil se do toho Biggles. „Nadělá spoustu kraválu a k ničemu to nevede.“

„Mně je to jedno, trvám na tom,“ stál Algy tvrdošíjně na svém. „Líbí se mi, jak to slovo zní.“

„Dobrá, já svému stroji budu říkat Willie-Willie“ rozhodl se Biggles.

Ginger na něj vytřeštil oči. „To nemyslíš vážně? Co je to, proboha, Willie-Willie?“

„To poznáš, až jednou do nějakého vletíš,“ odpověděl Biggles. „Já jsem do něj přeci pár lety vletěl.“

„Vletěl? O čem mluvíš?“

„Willie-Willie je cyklon, tajfun a hurikán dohromady, chlapče. Bloudí při australském pobřeží a divoce se vrhá z oblohy na svoji kořist. Potom s ní praští, rozseká ji a nakonec rozerve na kousky. Přesně to hodlám udělat s nepřítelem.“

„V tom případě je Willie-Willie docela dobré jméno,“ připustil Ginger. „A co to náhradní letadlo? Ptakopysk s kachním zobákem je jediné další australské zvíře, které znám.“

„To pro něj bude dost dobré,“ řekl Biggles. „Ale hrajeme si se jmény jak malé děti. Musíme něco dělat. Každou chvíli čekám signál.“

Během následující hodiny si prohlédli letadla, která, ačkoliv nebyla oprášená ani nablýskaná, byla skutečně připravena k plnění úkolů, jež se od nich očekávaly.

„O jakém signálu jsi prve mluvil?“ otázal se Ginger, když pak vystupovali z *Dinga* na kočičí lávku a odcházeli ke skladišti.

„To nevím a zatím to ani nemohu říci, neboť jsme pořád závislí na znění rozkazu. Ten mám v kapse a je zapečetěný. Otevřít jej nemohu, dokud nedostanu instrukce.“

„Předpokládáš, že signál přijde kódovaný?“

„Samozřejmě, za války jsou kódovány všechny zprávy,“ odpověděl Biggles. „Nemůžeme teď dělat nic jiného, než čekat. Mohli bychom si zpříjemnit čekání jediné kontrolou toho, co nám připravil náš Briny k obědu.“

„Co takhle vyzkoušet jedno z letadel?“ navrhl Ginger.

Biggles zavrtěl hlavou. „Ne, a jsou pro to hned dva důvody. Za prvé by byla hloupost ukazovat se, když to není nezbytné, a za druhé máme omezené zásoby benzínu. Pokud jde o naše starty, měli byste vědět, že většina akcí se bude odbývat v noci. Měli bychom si pořádně prostudovat mapu.“

„To bude hromská práce, vyhledat tuhle zoufalou skálu za tmy,“ zamumlal Algy. „Zvlášť, jestli – jak předpokládám – si nebudeme moci dovolit rozsvítit.“

„Bude to těžké,“ souhlasil Biggles. „Nezbyde než to zvládnout, jak nejlépe umíme. Samozřejmě si nesmíme dovolit rozsvěcet světla kromě případů krajní nouze, protože v naší blízkosti by se – aniž bychom o tom věděli – mohly nacházet nepřátelské lodě. Ty totiž ve válce také nesvíí.“

Když vstupovali do jídelny, běžel jim naproti Roy s proužkem papíru v ruce. „Signál, pane,“ hlásil.

Biggles se podíval na papír, a ihned vylovil z kapsy několik obálek. Jednu z nich vybral a roztrhl ji. Minutu či dvě v tichosti četl a potom řekl: „Poslouchejte! Týká se to nás všech. Proto to přečtu nahlas.“

„Velícímu důstojníkovi letky ‚Z‘. Trvalý rozkaz.“

1) Tento rozkaz musí být tlumočen všem důstojníkům pod vaším velením.

2) Obsah tohoto dokumentu nesmí být za žádnou cenu vyzrazen nepříteli. V případě pochyb o možnosti utajení musí být dokument zničen.

3) Operace letky Z, které jsou v současnosti plánovány, se omezí výlučně na noční činnost. Detaily budou dále upřesněny.

4) Budou podniknuta veškerá bezpečnostní opatření za účelem utajení existence letky a její základny přeci nepřítelem. Pokud bude letadlo příslušné k letce pronásledováno nepřátelským strojem, jeho pilot se nesmí v žádném případě vrátit na základnu, ale je povinen zničit stroj na otevřeném moři.

5) V případě zjištění základny nepřátelskými jednotkami nesmí základna padnout do jejich rukou. Veškerý vojenský materiál musí být zničen bez ohledu na vzniklé škody.

6) Signály. Radiové vybavení může být použito k vysílání pouze v případě krajní nouze. Osobní ohrožení nezakládá dostatečný důvod k vysílání. Pokud bude získána natolik důležitá

informace, aby bylo nutno přistoupit k jejímu odvysílání, vždy bude použito kódu.

7) Další zásoby potravin, paliva a vojenského materiálu budou odeslány podle možností, je však nutno předpokládat, že k takové možnosti nedojde a další zásoby nedorazí.

8) Je nezbytné s největší opatrností dbát o to, aby nedošlo k porušení neutrality států, které se nenacházejí ve válečném stavu s Velkou Británií.“

Biggles položil papír na stůl. „To je všechno,“ řekl potichu.

„Takže se nic nezměnilo,“ zamumlal Algy.

Ve dveřích se objevil Briny. „Oběd je hotov, pánové,“ sdělil.

KAPITOLA TŘETÍ

PRVNÍ ROZKAZY

Následujícího jitra byli již všichni příslušníci letky „Z“ zabydleni ve svém novém domově, a začínali si zvykat na nepřetržitý pleskot mořských vln na stěnách jeskyně – truchlivý, skličující zvuk, který Gingerovi nedopřával klidný spánek. Ale šunka s vejci, kterou jim k snídani předložil věčně usměvavý Briny, brzy rozehnala chmurnou náladu.

„Je ve vaší oblasti všechno v pořádku?“ obrátil se na Brinyho Biggles.

„Jojo, pane,“ odpověděl Briny. „Zatím je to báseň proti jiným místům, kde jsem již sloužil. Vzpomínám si, jak jednou v Rudém moři, byl jsem tenkrát na jedné arabské dhou, bylo to asi tak někdy...“

„Dobrá, Briny, ale dopovíte mi to jindy,“ přerušil jej pohotově Biggles.

„Jojo, pane!“ Briny zasalutoval a odkráčel.

Letci se nejprve odebrali do vysílací místnosti, kde zastihli Roye, který právě dával dohromady poplašné zařízení. To by jej mělo probudit v případě, kdyby přišla zpráva v době jeho spánku. Nechali Roye pracovat a vydali se ke strojům, u kterých se už činil seržant. Pokračovali po kočičí lávce dál až došli k ústí jeskyně, kde se zastavili a mžourali do kalného denního světla. Oblouha byla zatažená.

Ginger vystoupil výš na skálu a pozoroval nejbližší okolí. Nebyla to vyhlídka, která by vzbuzovala přílišné nadšení. Pod příkrovem olověných mraků otloukalo tmavé, rozbouřené moře úpatí útesů, a rozstříkovalo přitom vodní spršky přes přírodní vlnolam. Hladinu přílivu označovaly girlandy černých, slizovitých mořských chaluh.

Skálu nad Gingerem zdobila veliká hejna mořských ptáků různých druhů, shromážděná na nesčetných výstupcích, zatímco jejich další soukmenovci poletovali v kalném ránu jako větrem unášené útržky papíru. O kousek dál upoutal jeho oči jakýsi pohyb, a obrátil se tím směrem právě včas, aby spatřil tuleně mizejícího ve vodě.

„Podle všech pravidel bychom zde měli postavit hlídku,“ vyjádřil svůj názor Biggles. „Ale pokud to uděláme, nikdo z nás nestihne žádnou pořádnou práci, a nevyspíme se.“

„Kdybys tu měl celý den trčet a civět na tu nádheru kolem, asi byste mě večer vezli do blázince,“ zavrčel Algy.

Biggles zádumčivě hleděl na vzdouvající se moře. „Řekl bych, že lidé na plavidle, které by připlulo v noci z tohoto směru,“ ukázal k severovýchodu, „by mohli upozorovat odraz našich světél. Myslím, že tomu zabráníme, když přes vchod do jeskyně natáhneme nějakou plachtu.“ Pohlédl na holý útes. „O nějakém objevování tohoto ostrova, nemůže být ani řeči. Podle toho, co vidím odsud, dostal by se nahoru jen kamzík, a nemyslím si, že je tam nahoře něco, kvůli čemu by tam lezl. Takže odsud asi nic víc neuvidíme, a můžeme se klidně vrátit.“

Když míjeli na zpáteční cestě seržanta, Biggles jej ihned instruoval ohledně *zakrytí* vchodu.

Při návratu ke skladišti spatřili Brinyho kráčet ke kuchyni se třemi pořádnými rybami zavěšenými na šňůře.

„Kde jste je chytil?“ zajímal se Biggles.

„Za tímhle kanálem, pane,“ zněla pohotová odpověď. „Napadlo mne, že když teď máme ryby v podnájmu, mohlo by z toho taky něco kápnout. Tak jsem v noci nahodil pár šňůr, abych zkusil štěstí.“

„Dobrá práce,“ pochválil ho Biggles.

„Ale pánaboha, dyk o nic nejde,“ prohlásil Briny. „Já jsem už dokázal rybařením nakrmit celou lodní posádku.“

„Cože?“ Biggles se zatvářil nevěřícně.

Briny vypadal, že jej velitelův údiv uvedl do rozpaků. „Jasně, některý dostali jenom rybí polívku,“ připustil. „Ale když mluvíme o rybaření, vzpomínám si, jak se nám jednou u Hornova mysu povedlo veplout do takovýho hejna ryb, že vyzdvihly celou loď nad hladinu. Povídám tehda Charliemu, to byl můj jedinečnej parták, teda, 'Charlie,' povídám, já tě...“

„Ano, v pořádku, Briny. Nechte si to vyprávění na večer, až nám bude smutno,“ přerušil jej Biggles.

„Jojo, pane.“ Briny se dotkl prsty štítku čepice, na níž se podepsalo počasí všech známých moří mimo těch měsíčních, a pokračoval ke kuchyni.

„On v té čepici snad i spí,“ zamumlal Algy. „Ještě jsem ho bez ní neviděl.“

Další rozhovor na to poutavé téma byl přerušen příchodem Roye, který přiběhl ohlásit přijetí zprávy.

Biggles převzal proužek papíru. „Tak si myslím, že se konečně dozvíme, kdy a jak to vypukne,“ řekl a zašel do kanceláře, kde odemkl nevelký trezor. Vyjmul z něj červenou knihu, na jejíchž deskách zářil nápis „TAJNÉ“, vyvedený velkými tiskacími písmeny. Usadil se u stolu a dal se do rozšifrovávání zprávy, takže po pár následujících minut byl zaměstnán pouze tužkou a papírem.

„Dnes večer máme první představení,“ řekl nakonec a upřel pohled na ostatní. „Čas nula je stanoven na desátou večer, počasí je vyhovující. Naším cílem bude muniční sklad na jižním břehu kielského kanálu asi tři míle od města. Ten sklad se dá rozpoznat podle čtyř dlouhých hangárů postavených blízko sebe. Všechny jsou stejné. Měsíc vychází časně, takže bychom neměli mít s jejich nalezením potíže.“

Založil zprávu a uložil ji i desky do sejfu.

„Zní to jednoduše,“ osmělil se Ginger.

„Zní to jednoduše, ale může se velice snadno stát, že výsledek vyzní složitě,“ řekl Biggles. V Kielu je namačkáno nejvíc hlavní protiletadlového dělostřelectva v celém Německu. Na to mne upozorňoval i Raymond. Ostatně kielský kanál je pravděpodobně nejdůležitější dopravní tepnou Němců, takže kolem té vody nacpali nejlepší děla a kanóny, jaké kde stačili najít. Musíme na ně nějak vyzrát, něco vymyslet, protože pokud si nás všimnou včas, rozmlátí nás na kousky dřív, než se k nějakému skladišti stihneme jenom přiblížit.“

„A jak na ně máme vyzrát?“ otázal se Ginger.

„Vystoupíme na dvacet tisíc stop, stočíme se patnáct mil stranou a poletíme klouzavým letem k cíli. Při troše štěstí nás nezpozorují, dokud nevybuchnou první bomby. Pak začne ohňostroj a nám bude nejspíš pěkně horko. Gingere, pro tebe to bude nové, takže ti dám jednu radu. Když se nebudeš moci dostat nahoru, drž se dole – čím níže, tím lépe, pokud nehrozí, že bys do něčeho narazil. Čím budeš níž, tím těžší bude pro střelce zamířit na tvé letadlo, protože oni svoje zbraně skloní jen do určitého úhlu.“

„Takže nepoletíme společně?“ ozval se Algy.

Biggles zavrtěl hlavou. „Je to příliš nebezpečné. Nejspíš by chom se v té tmě srazili. Myslím, že bude nejlepší startovat v desetiminutových intervalech. Já poletím jako první. Jakmile odhodím svoji nadílku, zaměří se na mě palba a světlomety. Možná vás v tom rámusu neuslyší, takže budete mít naději na nerušený nálet na cíl. Algy, ty poletíš po mě, Ginger poslední. Pokud věci půjdou, jak předpokládám, budeš mít osvětlený terč. Vezmeš si jen jednu bombu – dvěstěřicetilibrovou. Jestliže ji shodíš vedle skladiště, měla by s tím domečkem pořádně zalomcovat. Jakmile ji shodíš, postrč knipl dopředu a koukej vyklíkovat nad otevřené moře. Pak se dej rovnou domů. Abychom se vyhnuli možnosti, že si budeme vzájemně přistávat na hřbetě, domluví se Smythem trojí záblesk zeleným světlem jako signál pro povolené přistání. Bude v pohotovosti s motorovým člunem pro případ, že by se komukoliv z nás přistání nevyvedlo. To je všechno. Bude nejlepší, když se připravíme hned. Pro začátek si pojdme vyznačit na mapě cíl.“

Zbytek dne rychle uplynul v přípravách letounů na nebezpečný úkol, do kterých se zapojily všechny volné ruce na základně. Stroje se pohupovaly na hladině podle dohodnutého startovního pořadí. Bigglesův Willie-Willie se houpal jako první se dvěma stodvanáctilibrovými vysoce tříštivými bombami pod křídly a se svazkem malých zápalných bomb mezi mohutnými dvojítymi plováky. Algyho stroj nesl obdobný náklad, Ginger pak měl naloženu jedinou dvěstětřicetilibrovou pumu podle Bigglesova rozkazu.

Když padl soumrak, odtáhl člun všechny stroje blíže k plachtám, které seržant a Briny podle Bigglesových pokynů rozvěsili nad vstup do jeskyně. Biggles jednu z plachet poodhrnul, vykročil ven a zamyšleně pozoroval pustou mořskou hladinu, kde se právě jako koule v barvě zářivého karmínu ponořovalo slunce do zamlženého moře na obzoru. Vítr se ztišil a moře se klidnilo jako obvykle za soumraku. Biggles pohlédl na hodinky. Bylo půl deváté.

„Všechno nasvědčuje tomu, že by mělo být jasno,“ poznamenal. „Pojďme se ještě trochu najíst. Čas, který nám zbývá, na to tak právě stačí. Pak vyrazíme, abychom dali ochutnat skopčákům jejich vlastní medicínu. Doufám, že jim nebude chutnat.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

NÁLET

Přesně v deset hodin po pozorné kontrole mořské hladiny, na níž se v dohledu naštěstí nevyskytla žádná loď, vyroloval Willie-Willie do zátoky. Hladinu ozařoval svit měsíce, zalévající svým stříbrným leskem ostrov, hnízda ptáků i vlny oceánu. Hvězdy jasně prosvěťovaly podzimní oblohu, proti které se obrysy skalnatého ostrůvku tyčily jako mohutný kolos. Bez jediného pohledu nazpět vedl Biggles Willie-Willieho – jméno stroje již bylo namalováno na přídi – do výchozí pozice pro start na otevřené moře. Potom se rozeřval motor a letadlo vyrazilo vpřed. Na vodní hladině za ním zůstávala zpěněná brázda, jež náhle skončila. Stroj vzlétl a v tu chvíli připomínal temnou labuť...

Biggles si přidržel knípl kolena vzadu, protože stříbrné noční moře i obloha byly pusté a beze známek života jako arktický kraj pokryty ledem a vzal si z kapsy pod přístrojovou deskou žvýkačku. Zamyšleně ji začal přezvykovat, zatímco pozoroval do nekonečna se rozprostírající horizont, na kterém hledal světla. Žádná záře ani záblesk však nenarušovaly chmurný mléčný příkrov, jenž rozestřel nad mořem i pevninou měsíc. Válka uhasila všechna ostatní světla. Nesvítily dokonce ani majáky a majákové lodi. Jen magický přísvit osvětloval blikající přístroje na jeho palubní desce.

Když se ručička výškoměru vyšplhala k hodnotě deseti tisíc stop, stočil pilot nos letounu k jihu. Stále stoupal, nyní však, jak vzduch řídil, mnohem pomaleji. Výškoměr ukazoval vyšší a vyšší hodnoty. 12 – 14 – 16 – 18 tisíc stop – a výkonný stroj mířil do bezútěšné inkoustové černé pustiny, přičemž se neustále dral vzhůru. Bigglesovu tvář studeně ozařoval namodralý přísvit, když upřeně vyhlížel z kokpitu před sebe a očima hledal zemi, o které věděl, že musí ležet někde vpředu dole. To, že bude Kiel po západu slunce zatemněn, se dalo očekávat, nicméně pilot doufal, že uvidí pohybující se světla vozidel na silnici. Pekelnou tmou však k němu nahoru nepronikla ani jiskřička.

Ručička výškoměru se nakonec ustálila na hodnotě dvaceti tisíc stop, a nos letounu se poněkud sklonil, až se dráha letu zcela vyrovnala. Potom, současně s náhlým utišením se řvoucího motoru, začal nos letadla klesat stále níže, a Willie-Willie přešel do klouzavého letu. Jediným zvukem, který se nyní nesl prostorem, byl tichý šum vzduchu prořezávaného letounem.

Biggles po dlouhém a upřeném sledování prostoru vpředu pod sebou zaznamenal nejasnou masu, o níž věděl, že jde o pevninu. Ta však nyní měla pouze tvar rozlehlého černého stínu táhnoucího se do dálky. Nikde se neukázalo ani jediné světlo. Otočil se vpravo a pohledem chvíli sledoval linii pobřeží, načež po kontrole střelky kompasu a postavení měsíce otočil letadlo přímo k ní. Neustále ztrácel výšku, propátrával temnotu očima, a hledal bezpečné vodítko, o němž věděl, že tam někde musí být – proslulý průplav, který spojuje Baltské moře se Severním. Nakonec jej našel. Nepřítel mohl zastřít okna svých měst, nemohl však zastřít měsíc, který, jakmile vystoupil na své pouti oblohou výše, zazářil svým odleskem ve vodní ploše, takže průliv se zatřpytil jako stříbrná

páska protínající temnou pevninu.

Biggles opět pohlédl na výškoměr a zjistil, že klesl na osm tisíc stop. Byl by si přál, aby se nalézal ve větší výšce, neboť mu stále zbývalo urazit značnou vzdálenost k cíli, přidat plyn se však neodvážil. Věděl, že by stačil jediný zvuk, a velebný klid oblohy bude rozerván nejméně dvaceti nebo i více oslepujícími pruhy světla z reflektorů. A tak tiše klouzal dále, a ručička výškoměru postupně klesala, jak dál a dál sledoval úzký stříbrný proužek vodní hladiny klikatící se pod ním.

Byl již ve výšce pěti tisíc stop, když konečně zahlédl mírný oblouk kanálu, který mu zhruba vyznačoval místo, kde leží muniční sklad. Budovy ještě nedokázal rozeznat, s tím však ani nepočítal. Mohl jen prostě předpokládat, že tam jsou a neměl také důvod pochybovat, že by Raymondovy informace nebyly pravdivé.

Uvolnil knipl, až se mu začal v dlani „mlít“, jen aby vydržel déle hrát o čas. Každá míle, kterou nyní získá, měla cenu zlata. Ačkoliv nepředpokládal, že by mu bylo dopřáno přeletět nad cílem aniž by ho nepřítel zaměřil, byl odhodlán dostat se nepozorovaně co možná nejbliže.

Letěl asi míli od skladiště, když oblohu jako ocelová dýka prořízl pruh světla pátrajícího světlometu. Na okamžik utkvěl na místě a pak začal oblohu systematicky prohledávat. Po chvílce se k němu připojil další, pak ještě jeden, a Biggles věděl, že zvuk jeho motoru, ač běžel v nízkých obrátkách, zachytily detektory. Uhnul světelnému sloupci, který před ním jakoby vyrostl ze země a sklonil nos letounu příkře k cíli. Během jediného okamžiku začaly oblohu kolem něj křížovat pruhy reflektorů jako obrovité nůžky, jak se obsluhy na zemi snažily zachytit jeho stroj. Náhle jeden z nich vykroužil po obloze mohutný oblouk, jehož světlo ozářilo na okamžik křídla Bigglesova letounu, a pilot věděl, že je po klidu. Téměř zuřivě posunul plynovou páku vpřed, a motor se nesouhlasně rozeřval. Současně pilot dál naklonil letoun směrem k zemi a ten jako šíp vyrazil na cíl. Během vteřiny byl okolní vzduch rozerván záblesky, z nichž bližší měly jasně oranžovou barvu a vzdálenější zářily matnou červení. To se protiletadloví dělostřelci pokoušeli vytvořit palebnou překradu jeho útoku. Bigglese ani nenapadlo aby změnil kurz a držel se stále v šíleném střemhlavém letu, díky jemuž za sebou zanechal většinu záblesků, které jej měly zničit.

Jeho tvář připomínající ducha v bledém modravém přísvitu palubních přístrojů byla bez výrazu. Čelisti měl sevřené a jeho rty byly semknuty tak, že tvořily úzkou čárku. Ozval se dunivý náraz do letadla, které se celé otřásl. Pilotovy rty se semkly ještě těsněji a jeho pohled sjel k signálním přístrojům. Strnulý výraz jeho tváře se však nikterak nezměnil.

Nechal stroj klesat až na pět set stop. Pak klidně a s rozvahou letoun vyrovnal, naklonil ho na bok, a rozhlédl se po hangárech. Kolem něj vzduch trhaly plameny a svištěcí úlomky kovu, ale on to ignoroval, protože dobře chápal, že jakmile na to začne myslet, dostaví se strach. A tak se soustředil pouze na jednu jedinou věc – na cíl, na hangáry!

Konečně je spatřil – stály v jediné přímé linii podél břehu kanálu přesně tak, jak byly popsány. Vykopl pravý pedál a posunul knipl týměž směrem. Letoun sklouzl po křídle směrem nad rozměrný cíl. Uspokojen, že se dostal dostatečně blízko, nastavil regulaci přístrojů a upřeně se zahleděl na náběžnou hranu pravého křídla v místě, kde se napojuje na trup. Vyčkával, kdy se objeví cíl. Použití pumové zaměřovače nebylo možné.

Ještě než se budovy dostaly do rovnoběžné linie s náběžnou hranou křídla, dotkla se pilotova dlaň kloubového vypínače závěsu pum. Vyčkal ještě dvě vteřiny a potom jím trhl k sobě. Jednou, dvakrát. Letadlo se zakymácelo, jak mu odlehčil náklad, který se uvolnil a řítí na cíl. Než se stroj opět vyrovnal, vykopl pilot pravý pedál a téměř v pravém úhlu opustil původní kurs. Vzápětí posunul knipl dopředu a přidal plyn, aby ze stroje vymačkal všechnu rychlost, kterou dokázal vyvinout, protože velice dobře věděl, že pouze rychlý únik jej může zachránit před řadami bílých jisker, které stoupaly vzduchem směrem k němu, a v nichž snadno poznal svítící střely.

Výbuch bomb spíše vycítil, než uviděl, ačkoli celá obloha byla ozářena bílým světlem. Ihned poté prudký porыв tlakové vlny zamával s letounem jako s peříčkem uchváceným větrnou bouří. Musel se zapřít koleny o stěny kokpitu, aby udržel rovnováhu a díky náklonu letadla měl možnost zahlédnout přes rameno další explozi. Záblesk jej zpola oslepil, avšak ve zlomku vteřiny přeci ním si stačil povšimnout, že v plamenech je jen poslední hangár. Věděl, že ještě zbývá značná naděje na vznícení ostatních budov následkem výbuchů během požáru té první, neboť navzdory obecné

domněnce nemusí muniční sklady vyletět do povětří jediným děsivým výbuchem. Stejně tak může skladiště vzplanout a vybuchovat po značně dlouhou dobu.

Za neustávajícího třesku protiletadlových děl, jejichž palba ho zuřivě pronásledovala, řítil se Willie-Willie hloubkovým letem zpět k hangárům a postupně vypouštěl svou nadílku zápalných pum. Konečně byl Biggles hotov a namířil odlehčený stroj směrem k otevřenému moři. Pátrající světlomety jej zachytily a uvěznily v ohnisku svých kuželů, přičemž ho jejich záře málem oslepila. Pokusil se zbavit se jich divokým manévrem, ale reflektory na něm svýma ohnivýma očima ulpívaly jako pijavice. Pilot přerývané dýchal a cítil, jak se mu v srdci vzdouávají vlny vzteku.

„Odporné světlo,“ zasyčel, ale pak se ovládl. „Všechno bude v pořádku! Jestli budeš chtít, dokážeš to,“ procedil přes zaťaté zuby, a s očima zacloněnými levou dlaní otočil stroj a vyrazil v kuželu světla přímo dolů. Palcem nahmátl spoušť na kniplu a divoce ho stiskl. Stroj se zachvěl jako vyděšený kuň, když osm proudů kulek vyrazilo za svojí válečnou kořistí. Byl to starý trik, a opět zabral. Světla zhasla, ať už proto, že byly zasaženy reflektory, nebo z toho důvodu, že se obsluha vyrazila ukrýt před smrtícím krupobitím. Spokojeně obrátil letoun zpět na moře.

Většina pruhů světél z reflektorů a ohnivých chuchvalců z protiletadlových kanónů nyní zůstala za ním, a Biggles tušil příčinu. Odposlechová stanoviště již zaznamenala přilet jiných strojů. Nad sebou v jednom ze světelných kuželů spatřil rychle se pohybující jiskřičku připomínající svatojánskou mušku. Nemohl to být nikdo jiný než Algy nalétávající právě na cíl. Během příštích pár vteřin ozářily oblohu záblesky dvou rychle po sobě jdoucích strašlivých detonací, jako by po nebesích projely letní blesky, a Willie-Willie se znovu otrásl pod nápořem vzdušné tlakové vlny. Protože se další výbuchy již neozvaly, usoudil Biggles, že Algy hangáry minul, ale rozlévající se rudá záře nasvědčovala tomu, že přece jen nějaké skladiště zapálil. Protože ty rány musely mít přímou souvislost s cílem, bylo Bigglesovi jasné, že bomby nebyly svrženy nadarmo.

Celá apokalyptická scéna se však již nacházela příliš daleko za pilotem, než aby z ní dokázal něco podstatného postřehnout, a tak Biggles dovolil svým nervům přepych uvolnění a soustředil pozornost na návrat domů.

Ginger, který mířil klouzavým letem k dějišti dramatu ve výšce pěti tisíc stop, toho viděl mnohem víc než Biggles. Cíl se před jeho Dingem rozzářil a pilota zatím nikdo neobtěžoval. Mohl při letu v přímém kursu ke kanálu vše jasně sledovat. Ze značné dálky zaznamenal detonace Bigglesových bomb, a krátce nato byl svědkem zničení jednoho hangáru. Díval se na dělostřeleckou přehradnou palbu zaměřenou na Bigglese a viděl, jak si děla našla jako nový cíl Algyho, na jehož Didgeridoo zaměřila palbu se snahou zničit stroj dřív, než zaútočí. Viděl i výbuchy Algyho pum, ačkoliv v té chvíli se již sám připravoval k náletu.

Prozíravost Bigglesova plánu byla nyní více než zřejmá, neboť díky němu sestoupil zrzek pohodlně až na tisíc stop. Dokázal také vyrovnat kurz letu s linií hangárů, které dole jasně viděl v záři požáru. A to všechno, aniž by nepřítel pojal podezření na zrzkovu nevíтанou návštěvu.

Tak uspokojivý stav věcí však neměl dlouhého trvání. Rozechvřen vzrušením, a navzdory veškerému úsilí zachovat si chladnou hlavu, zahájil Ginger mírný sestup směrem k cíli. Cítil strach, který zesílil, když nedaleko jeho stroje prořízl oblohu meč pátrajícího reflektoru. Vzápětí se světelný kužel smekl blíž a ozářil křídlo zrzkova Dinga. Světlo stroj naštěstí přelétlo, a než se obsluha reflektoru vzpamatovala, zrzek strhl letoun stranou a dolů, takže pátrání světelného sloupce vyšlo naprázdno. Nicméně i to stačilo, aby se na okolí jeho Dinga soustředily další tápající sloupce světél.

Ústa mu vyschla, když v nebezpečné blízkosti jeho letadla začaly probleskovat výbuchy prvních granátů, jimiž protiletadloví dělostřelci vítali Dinga. Jak dobře mířili, rozeznal podle toho, že zvuk detonací občas přehlušil řev motoru vlastního letounu. Od Bigglese Ginger věděl, že dělostřelectvo je nebezpečné jen tehdy, pokud jsou výbuchy granátů slyšet. Očekával, že přehradná palba bude hrůzostrašná, ale když se nyní do ní dostal, překonala jeho nejděsivější představy. Několikrát uslyšel náraz střepin granátů do trupu Dinga, a ačkoliv se zoufale snažil na to nemyslet, jeho představivost se nedala jen tak lehce odbýt. Pohledem utkvěl na hangárech a byl odhodlán buďto při útoku uspět, nebo zahynout. Není přece možné, aby přestál všechno to nebezpečí jen tak pro nic za nic, myslel si. Jakmile zahlédl koutkem oka peklo, které rozpoutali dělostřelci za ním,

ztuhly mu všechny svaly ve tváři. Stále se však přesvědčoval, že pokud tím úspěšně prošel Biggles i Algy, musí to zvládnout i on.

Neviděná střepina proletěla strojem právě před ním s děsivou prudkostí. Pocítil bolest ve tváři, jako by ho šlehla rána bičem, a zaklel bolestí. Když se dotkl poraněného místa, zůstal ohromeně hledět na rudou krev na ruce. Byla to jeho krev. Gingerova reakce byla okamžitá a prudká. Jak se často stává, neměla ovšem podobu záchvatu strachu, nýbrž zuřivého vzteku, a od této chvíle Ginger pátral po cíli s osobním zaujetím.

„Já vám ukážu!“ zamumlal zuřivě, a stiskl knipl vpřed, unesen divokým pomstychtivým nadšením.

„Dolů a na ně!“ zařval bez nejmenšího strachu z ohnivé bouře zuřící okolo něj. „Bud' zvednu ty boudy do vzduchu, nebo tu sám skončím,“ zavrčel odhodlaně, a nešlo o žádné plané chvástání. Pohled na výškoměr jej vyděsil, protože ručička se kvapem blížila k nule, ani si nevšiml, že je už tak nízko.

V jakémsi stavu omámení, s pocitem, že to vše je jenom sen, ze kterého se za chvíli probudí, se s chladnou vypočítavostí zaměřil na cíl. Ještě malý kousek mu k přesnému zaměření scházel, a ta chvíle, která jej od dokonalého zaměření dělila, byla zatěžkávací zkouškou jeho nervů. Chtěl vidět vybuchnout svoji bombu a cívat se na to, jak všechno rozmetá na kousky.

Pomalou, jak se linie jeho křídla blížila k prvnímu hangáru, nahmatal kloubový vypínač pumového závěsu. „Teď,“ zamumlal, a náhle si prudce uvědomil jakou má moc. Zatáhl za rukojeť tak daleko, jak jen to šlo. *Dingo* téměř nadskočil, když se ocelový válec nacpaný vysoce výbušným nákladem vyřítil k zemi.

Ginger zápasil s touhou počkat a podívat se na to, co se bude dít dole, a potřebou co nejrychleji zmizet. Naštěstí pro něj se však letadlo nedá zastavit a moudrý zrzek se o to ani nepokusil. Křivolakým letem uháněl pryč přesně tak, jak mu radil Biggles. Právě se chystal obrátit, aby se podíval na výsledek svého snažení, když vtom jakoby vybuchl celý svět. Země i obloha byly rázem v jednom plameni. Ginger ucítil ten žár až na tváři. *Dingo* zasažený oním hrozným poryvem vyrazil vzhůru závratnou rychlostí, a mrštil svým pilotem proti bezpečnostnímu pásu takovou silou, až se Ginger zajíkl. Na chvíli jej všudypřítomná záře oslepila, a náraz zpola omráčil, což mělo za následek chvilkové potrhlé poletování jeho *Dinga* po obloze. Letoun připomínal ptáče, které neví, kudy kam a zrzek podvědomě zaznamenal, že většina pátracích reflektorů zhasla a ani salvy z děl již nebyly tak hrozné, jako předtím. Z temnoty vpředu pod ním se náhle vylouplo sloupová telegrafních tyčí, a zrzek v panickém úleku škubl za knipl tak, až si jej přitiskl na stehno. První sloup minul o pár stop, a pak se náhle Gingerovi vrátil rozum.

„K čertu! Vždyť jsem skoro na zemi,“ uvědomil si a rychle se snažil chybu napravit. Pod sebou spatřil kanál, a napodobil let mořského racka – pár vteřin se vznášel nad vodou a pak se podíval na střelku kompasu. Zjistil, že letí špatným směrem.

Znovu se jej zmocnilo cosi podobného panice, a otočil letadlo.

Řítíl se přímo na otevřené moře. Ještě asi po dvacet vteřin za ním duněla palba protiletadlového dělostřelectva, ale jakýmsi zázrakem mu již nenaháněla hrůzu. Zasmál se, ale smích ho rychle přešel.

„Takhle ne,“ pronesl vážně sám k sobě, a když si vzpomněl na poranění v obličeji, opatrně jej prozkoumal. Rána stále krvácela, ale podle všeho nešlo o nic vážného. Necítil sebemenší bolest, takže o zranění dál nepřemýšlel. Nezatěžoval se výstupem na vyšší letovou hladinu, zkontroloval kompas, a nabral kurz pro nejkratší cestu zpět na základnu. Vzpomněl si na Bigglese a Algyho, a na okamžik se zamyslel nad tím, jak z pekla unikli oni, ale myšlenky mu tékaly jedna přes druhou, nedokázal se na nic soustředit.

„Myslím, že si na to zvyknu,“ řekl nahlas. „Němci si taky musí zvykat...“

Pokračoval dál v nízkém letu a náhle zahlédl před sebou černou masu ostrova Bergen Ait. Upřímně ho překvapilo, jak snadno našel základnu. Rozhlédl se po mořské hladině, pátral po lodích, ale v dohledu neviděl žádné plavidlo. Přijal to s úlevou. Mohl namířit přímým letem do zátoky.

Zprvu se mu zdála být prázdná, ale když se klouzavým letem snášel dolů, rozpoznal na hladině

letoun vlečený k jeskyni. Tři záblesky zeleného světla byly pro něj vzápětí signálem, že může zahájit přistávací manévry, a během několika následujících minut seděl stroj na hladině a roloval směrem, kde zrzek tušil vstup do jeskyně. Dingo se choval nezvykle liknavě, ale pilot tomu nevěnoval zvláštní pozornost, dokud proti němu nevyrazil motorový člun. Z jeho přídě mu kdosi zuřivě signalizoval, aby si pospíšil. Poslušně přidal plyn a jeho stroj se s řevem vřítit do jeskyně. Ginger ani nestačil zastavit a člun vzal Dinga do vleku a zamířil s ním ke kočičí lávce.

Zhasl motor a vykulil oči. „Co se děje?“ vykřikl.

Odpověděl mu Bigglesův hlas. „Potápěl ses, letče! Němci ti prostřelili plovák. Ted' už je všechno v pořádku. Seržant se na to podívá.“

„Panebože!“ vyjekl Ginger, který se dodatečně vylekal. „To jsem vůbec nevěděl.“

Biggles mu pomohl vystoupit. „Výtečná práce, brachu,“ řekl a plácl ho po zádech. „Zvládl jsi to dokonale.“

„Jak to víš?“ vyzvídal Ginger. „Tys to viděl?“

„Jistěže... tedy, viděl jsem zář na obloze. Ti, co tu zůstali, ji viděli až sem. A slyšeli rachot.“

Ginger žasl. „To je zvláštní,“ řekl rozechvěle. „Byl jsem nad tím a neslyšel jsem vůbec nic.“ Náhle se zapotácel.

Biggles jej včas zachytil. „Pomoz mi, Algy,“ řekl ostře, když si všiml krvavých stop na zrzkově obličejí. „Dostal to. Potřebuje ošetřit.“

Ginger vypnul hrudník a poťouchle se zasmál. „Nebudete mi to věřit,“ zaprotestoval, „ale spíš potřebuji večeri.“

KAPITOLA PÁTÁ

NEZVANÝ HOST

Po celé další tři dny nedostala letka Bumerang z Londýna žádné další instrukce, což Biggles uvítal, protože získali oddechový čas pro uspořádání chodu života na základně a vyléčení Gingerova zranění. Ukázalo se ostatně, že nešlo o nic vážného. Škrábnutí střepinou připomínalo spíš následek zápasu začátečníka s břitvou. Vzhledem k Gingerově duševnímu rozpoložení mu však i ta maličkost přivodila zvýšenou teplotu a tak byl ke své nelibosti Bigglesem přinucen strávit alespoň jeden den na lůžku. Přestávka poskytla také seržantovi čas na opravu strojů více či méně poškozených nepřátelskou palbou.

Za tu dobu dostali jedinou zprávu, která snad již ani nemohla být kratší. Sestávala totiž z jediného slova:

„Gratuluji!“

„Předpokládám, že si na nás vzpomněl milý plukovník Raymond,“ pravil Ginger. „Jak se asi dověděl o škodách, které se nám podařilo natropit, když je pořádně neznáme ani my sami?“

„Raymond se dozví všechno, na to můžeš vsadit boty,“ zasmál se krátce Biggles. „Nepochybuji o tom, že máme své lidi i v přístavu! Někde jsem slyšel, že v Kielu jsme po celou minulou válku jednoho měli. Ať je to však jak chce, když už se obtěžovalo panstvo ze štábu s gratulací, museli jsme se na tom muničním skladu řádně podepsat.“

Letce nesmírně zaujala jiná zpráva, která se k nim donesla prostřednictvím rádiového přijímače, díky kterému mohli zachytit veškeré silnější evropské vysílací stanice. Zřídka kdy měli čas na poslech hudebních programů, ale zpravodajské relace jim umožňovaly sledovat aktuální vývoj válečné situace. Tou velice potěšující informací bylo hlášení o náletu bombardovacích eskader R.A.F. na německé válečné loďstvo v kielském kanálu. Akce se uskutečnila téhož dne, kdy podnikli svůj nálet, a Biggles si uvědomoval, že oba útoky musely být součástí jediného plánu na zničení sil nepřítele v oblasti kanálu.

Další signál přijala letka Bumerang nedlouho před polednem třetího dne po náletu. Všichni tři piloti právě seděli v nevelké jídelně a naslouchali Brinyho vyprávění prokládanému spoustou detailů o útoku na kanibaly na Šalamounových ostrovech, kterého se kdysi sám zúčastnil.

„Bylo jich kolem desíti tisíc, všichni byli černí jako noc, poskakovali a mávali na nás oštěpama. A proti nim jsme stáli jen já a můj kámoš Charlie,“ tvrdil chraplavým šepotem.

„Charlie,“ povídám, „ty na ně půjdeš z boku. Já se do nich pustím zepředu. Jedem na to, zařval jsem, a nevěřili byste...“

„To máte úplnou pravdu, Briny, to bychom nevěřili,“ přerušil ho Biggles se smutkem v hlase. „Já osobně bych se teď nejradyji pustil do pořádného steaku, takže...“

Vtom vrazil do místnosti Roy s právě přijatou zprávou. Podal ji Bigglesovi, který se po zběžném pohledu na papír odebral do kanceláře a ostatní se přesunuli za ním. Biggles odemkl trezor, vytáhl šifrovací klíč a příslušné desky, kam zakládal přijaté zprávy.

„Vypadá to, že pro nás měli připravenou práci dřív, než jsme vyrazili,“ poznamenal Algy.

„To nám přece plukovník říkal,“ připomněl Biggles. „Nic jiného se ani nedalo čekat. Máme na pevnině agenty, kteří pravděpodobně už předtím, než válka začala, měli ujasněno, které nejvýznamnější objekty by bylo možno zničit pomocí jednotky umístěné na tomto ostrově.“ Mlčky si pročetl zprávu a ostatní muži na něm dychtivě viseli očima.

„Tak co?“ zeptal se netrpělivě Algy.

„Poslouchejte,“ vzhledl Biggles. „Velícímu důstojníkovi odloučené letky Z. *První noc po přijetí této zprávy, pokud k tomu budou příznivé povětrnostní podmínky, zničíte železniční tunel na trati Berlín-Hamburk u Albecku zhruba šedesát mil od pobřeží. Vzhledem k hloubce, v níž je tunel veden, není možné provést úkol přímým bombardováním. Jediným prostředkem k dosažení jistého úspěchu je umístění výbušné nálože (bedna W.D. 6 ve skladišti) do ústí tunelu. Vyžaduje to přistání na nepřátelském území. Vhodné místo vzdálené jednu a čtvrt míle od tunelu je červeně vyznačeno na mapě C/4 poblíž osady Albech. Upozornění: oba konce tunelu jsou nepřetržitě stráženy zesílenými hlídkami. Rozmístění strážních stanovišť je následující. Na severním konci tunelu stojí severovýchodním směrem od ústí tunelu hospodářské stavení vzdálené sedmdesát osm yardů. Na jižním konci stojí jihojihovýchodním směrem od ústí tunelu železniční stavědlo vzdálené dvacet pět yardů. Přijetí těchto instrukcí potvrďte odvysíláním dvojitého A třikrát v intervalech tří vteřin na dlouhých vlnách ve vlnové délce, která vám byla přidělena.*“

Biggles dočetl, odložil papír na stůl, a zamyšleně si pohrával s cigaretou.

„Náhdera,“ řekl cynicky Algy. „Nemyslí si náhodou, že se umíme udělat neviditelní? A na jakém oraništi tam přistaneme?“

„To je v pořádku, kamaráde, nemusíš do toho jít,“ zamumlal Biggles, na němž bylo vidět, jak usilovně přemýšlí.

Algy se bojovně nahrbil. „Jak to myslíš, že do toho nemusím jít? Nemůžeš mě vynechat z takovéhle akce...“

„Promiň,“ přerušil jej Biggles, „jen jsem si podle tvé reakce myslel, že bys raději zůstal doma.“

„Tak myslí pomaleji,“ odfrkl Algy.

„Takhle s nemluví s velitelem,“ zavrčel Biggles. „Dobrá. Roy potvrdí příjem, a teď si to promyslíme nad mapou. Jednou už jsem vlastně něco podobného dělal,“ řekl cestou do vysílací místnosti, kde chtěl dát Royovi instrukce ohledně potvrzení přijetí zprávy.

Roy seděl se sluchátky na uších a zapisoval si poznámky do bloku.

„Mimochodem, pane, právě jsem zachytil vysílání v morseovce,“ hlásil. „Zdá se mi, že zdroj vysílání není daleko odsud. Zpráva je samozřejmě kódovaná.“

„Hrome, kdyby se nám podařilo to rozluštit, to by bylo něco!“ vykřikl Ginger. „Myslíš, že se to dá dešifrovat?“

„Ani nápad,“ odpověděl rychle Biggles. „Kdo by tady používal kódy, které by mohl nepřítel rozluštit? Jediný způsob, jak za války dešifrovat služební kód, je získat k němu klíč, a k tomu se sotva dostaneme. Myslím, že naše vláda by ráda zaplatila milion liber za získání tajného kódu německé armády. Ale přesto, Royi, zaznamenávej veškeré zprávy, které chytíš – jeden nikdy neví. A potvrď příjem příkazu.“

„Ano, pane.“

Biggles odvedl ostatní zpátky do kanceláře a rozprostřel na stole mapu. „Jediné, co můžeme udělat, je naučit se z paměti místopis,“ řekl s ukazovákem na mapě. „Vypracujeme nejvhodnější plán proniknutí. Nebudeme potřebovat všechny tři stroje, dva budou úplně stačit. Jeden pro vlastní akci a druhý jako záloha – možná i jako volavka. To ještě promyslím. Pokud bude vyhovovat

počasí, můžeme jít na to dnes v noci, a mít to za sebou. Algy, jdi se podívat po té bedně W.D.6. Já se jdu mrknout, jak vypadá obloha. Ne,“ dodal vzápětí, jako by jej napadlo něco dalšího. „Nepůjdu. Půjdeš ty, Gingere, a já si zatím prohlédnu mapu.“

Ginger se vydal po kočičí lávce k východu a zanechal Bigglese zahloubaného nad mapou. Na chvíli se zastavil u seržanta, který byl stále zaměstnán prací na *Dingovi*, prohodil s ním pár slov, a pokračoval k východu z jeskyně.

Podle pronikavého křiku racků poznal ještě dříve, než odhrnul plachty zakrývajících otvor, že se venku děje něco neobvyklého. V domněnku, že příčinou ptačího povyku je nadcházející změna počasí – věděl, že v takovém případě bývají rackové velmi neklidní – poodhrnul těžkou plachtu a vyhlédl ven. Instinktivně vzhlédl rovnou vzhůru k ptačím hejnům. Za normálních okolností většina racků poklidně posedávala na rozeklaných balvanech a skalách, teď však byli ptáci ve vzduchu a mohutnost hejna Gingera ohromila. Vzdušný prostor nad jeskyní byl zastřen vířící opeřenou bílou záplavou, která vydávala neladné poplašné skřeky.

Zpočátku neviděl Ginger nic jiného, než ptactvo nebeské, ale když se podíval pozorněji, všiml si, že se soustřeďují na dvou nepříliš od sebe vzdálených místech. Zaostril tím směrem zrak a vzápětí se mu zatajil dech. Nedaleko něj šplhali po skále dva muži v tmavých uniformách a s koší v rukou. Do košíků ukládali cosi, co sbírali na skalách.

Ginger rychle pochopil, že vybírají ptačí vejce. Opeřencům se to nelíbilo a hlasitě projevovali svou nevůli. Zrzek na ty muže hleděl snad celou minutu a v duchu horečně uvažoval o důsledcích nečekané návštěvy. Protože na nic podobného nebyl připraven, na okamžik ho podívaná dokonale umrtvila. Když se pak vzpamatoval, uvědomil si, že návštěvníky sem musela dopravit nějaká loď, a jeho pohled sjel ke břehu. Uviděl tam malý, vratký člun, vedle kterého seděl na balvanu třetí muž a pokuřoval z dýmky.

Ginger znovu zapátral očima po okolí, protože mu bylo jasné, že taková kocábka by nemohla sama zvládnout plavbu přes otevřené moře. To, co spatřil vzápětí, jej ohromilo. Necelých dvěstě yardů od ústí zátoky se na hladině kolébala ponorka, nad jejíž palubou se jako pomník tyčila šedivá velitelská věž. O příslušnosti plavidla nebylo pochyb, protože na boku věže se skvělo bílou barvou vyvedené písmeno U. Pod ním bylo namalováno číslo 159.

Jak dlouho se ponorka pohupovala na vlnách Ginger přirozeně nevěděl. Musela tu však být již delší čas, neboť několik členů posádky se vystavovalo na palubě podzimnímu slunci a mezi dělem a velitelskou věží byla natažena šňůra s rozvěšeným prádlem.

Ginger na to nadělení hleděl napůl omráčen, když z útrob jeskyně zazněl zvuk, který jej vyburcoval k horečnému spěchu. Byl to svist vitule, a zrzek pochopil, že seržant zkouší chod *Dinga*. Pustil plachtu, kterou po celou dobu držel, a vyrazil po kočičí lávce tak zprudka, že málem srazil seržanta do vody, když se k němu přihnul. Právě včas, protože seržant už měl ruku na startéru.

„Zastavte to!“ vyhrkl. „Nedělejte hluk.“

Smytha, který si nejspíš pomyslel, že Ginger přišel o rozum, nechal užasle civět, a uháněl do kanceláře, kde našel Bigglese s Algym skloněné nad mapou.

Když spatřili jeho výraz, vyvalili na něj oči. „Co se stalo?“ vyštěkl Biggles.

„V zátocce je ponorka,“ máchl Ginger paží do jeskyně.

Na okamžik zavládlo hrobové ticho. Pak Biggles vyskočil jako čertík z krabíčky. „Nebesa,“ vyrazil ze sebe. „Jak to tam vypadá?“

Ginger mu stručně vyložil situaci.

„Měl bych se tam jít podívat,“ zamumlal Biggles. „Vypadá to, že jediné, co můžeme dělat, je v klidu sedět a doufat, že ti hoši brzy vypadnou.“

„Myslíš, že ti sběrači vajec odhalí jeskyni?“ zeptal se zrzek.

„V tom případě se už nikdy na sběr vajíček nevydají, ale bude to i náš konec.“

„Je to U-159,“ informoval jej Ginger.

„Hrome,“ zavrčel Biggles a začal pěsti. „To je náhodička. Právě U-159 potopila bez výstrahy osobní parník *Arburnia*, takže kdyby se nám podařilo poslat ji ke dnu, bylo by to jen správné. Nejspíš se vrací do přístavu. Jdeme na to.“

Vyrazil po kočičí lávce s ostatními v těsném závěsu. U krycí plachty zpomalil a opatrně

vyhlédl ven zpoza jejího okraje.

Ponorka byla stále na tomtéž místě, ale muži, kteří zřejmě již na břehu naplnili koše po okraj vejci, pluli ve člunu zpět. Právě přirazili k boku plavidla a beze spěchu šplhali na palubu.

„Vypadá to, že nikam nespěchají,“ zaznamenal s obavou ve hlase Biggles. „Bojím se však, že tu budou ještě nějakou dobu strašit. Gingere, pošli mi sem seržanta.“

Smyth dorazil během okamžiku a Biggles ho tiše instruoval: „Na všechny stroje naložte po jedné hlubinné pumě, a připravte je k okamžitému startu.“ Obrátil se k ostatním. „Jestli objeví jeskyni, musíme na ně vyrazit,“ vysvětlil. „Na palubě bude asi čtyřicet nebo padesát mužů, takže pokud jim dáme příležitost se vylodit, nemáme proti nim nejmenší naději. Odvysílají rádiem do Německa naši polohu a s největší pravděpodobností nás zasypou palbou z velkorážního děla na přídi. Naše kulometry proti tomu moc nezmůžou. Musíme doufat, že odplují, aniž by si nás všimli.“

Minula hodina, a posádka ponorky stále nejevila nejmenší chuť k odplutí. Uplynula další hodina, z paluby zmizelo prádlo i lidé, ale zlověstně vyhlížející plavidlo se začalo obracet na otevřené moře až v pokročilém odpoledni.

Biggles si oddechl. „Už mizí,“ řekl. „To je to nejlepší, co nás mohlo potkat.“

Ponorka s ocelovou palubou v úrovni mořské hladiny pomalu čerila vodu směrem k jihu, zatímco ji letci sledovali se smíšenými pocity úlevy i lítosti, protože tak nádherný terč se jim již vícekrát nemusel naskytnout.

Ginger, který přinesl dalekohled, se opřel o skálu a přiložil si ho k očím. „Jak myslíš, že je daleko?“ otázal se ho Biggles.

„Pár mil. Proč?“

„Zastavila. Aspoň myslím,“ prohlásil Ginger. „Ano, zastavila. Vypadá to, že na palubu vylezli nějakí důstojníci – dívají se na něco na hladině. K čertu! Vrací se.“

Biggles chňapl po dalekohledu. Ne, že by ho opravdu musel mít, neboť to, co Ginger hlásil, bylo nad všechnu pochybnost. Ponorka opsala široký půlkruh a vracela se zpátky.

„Co myslíte, že mohli vidět, když je to přimělo k návratu?“ zeptal se Algy.

„Už to mám!“ vzkřikl Biggles a luskl prsty. „Podívejte!“ Ukázal na duhovou skvrnu, kterou moře odnášelo od ústí jeskyně, a která se táhla v dlouhé zvlněné brázdě směrem k jižnímu obzoru. „Zpozorovali olej. Vracejí se, aby zjistili, odkud se bere a to je přivede rovnou k jeskyni. Rychle! Musíme je dostat, nebo je s námi konec. Odtáhněte tu plachtu, Smythe.“

Vyrazili ke strojům. Biggles musel startovat jako první, protože jeho Willie-Willie kotvil nejbližše ke vstupu do jeskyně a blokoval cestu ostatním letounům. Řev motoru přehlušil všechny ostatní zvuky. Stroj proletěl otvorem jeskyně do zátoky a za ním zůstávala brázda zčerené vody. Jednou nebo dvakrát poskočil, když se střetl s mořskými vlnami, a po chvilice příkrého stoupání zamířil přímo k ponorce.

Biggles věděl, že na taktizování není čas. Posádka ponorky jej musela slyšet startovat, a nebylo pochyb, že ho nyní i spatřila. A to nebylo všechno. Bylo více než jasné, že musí ponorku poslat ke dnu dřív, než stačí odeslat zprávu na pobřeží, jinak bude ostrůvek vbrzku obklíčen ničivou flotilou jako jelen zdivočelou vlčí smečkou. Ve snaze zabránit tomu, řít se Biggles přímo na ponorku.

Ze vzdálenosti půl míle uviděl obsluhu děla, která v horečném chvatu nabíjela. Veden spíše snahou ji zbrzdit než s nadějí na přesný zásah, sklonil nos stroje a vypálil několik krátkých dávek z kulometů. Nevěděl, jestli se o to zasloužil on sám, nebo příkaz velitele ponorky, ale muži náhle zanechali dělo dělem a cpali se do velitelské věže. Poklop zapadl a plavidlo se začalo ponořovat.

V tu chvíli byl však již Bigglesův letoun nad ponorkou. Puma se odpoutala od trupu. Zprudka změnil směr a naklonil stroj, aby viděl, co se děje dole. Pohled, který se mu naskytl, vyloudil na jeho tváři tvrdý výraz. Jakkoli rychle vystartoval, druzí dva spolubojovníci už tu byli také. Didgeridoo a Dingo se v těsném závěsu přihnaly nad místo, kde mořská hladina vřela. Do výšky vyrazily další dva sloupy vodní tříště. Zád' U-Bootu se vynořila vysoko nad povrch moře a objevil se točící se lodní šroub. Pak se vyklonila ještě výš, téměř kolmo k hladině, prudce sklouzla do hlubiny a zmizela letci z očí.

Biggles ještě několik okamžiků pokračoval v kroužení sledován oběma dalšími letadly pro případ, že by spatřili někoho, kdo letecký útok přežil. Mořská hladina však zůstala pustá a Biggles

pocítil úlevu. Nebyli v situaci, kdy by si mohli dovolit zabývat se zajatci. Vrhł poslední pohled na šířící se olejovou skvrnu, která jediná označovala místo posledního odpočinku námořníků, a obrátil stroj zpět k ostrůvku. Aniž by čekal na ostatní, vřítel se rovnou do jeskyně, vyskočil z letounu a uhněl do místnosti s vysílačkou.

„Stihli z té ponorky odvyšlat signál?“ vybařl na Roye.

„Ano, pane. Byl však velmi krátký. Ne víc, než tři, čtyři slova. Nevím, co znamenala, protože to bylo kódované. Stejně jsem to ale zapsal.“

„Rozumím,“ řekl Biggles, a vrátil se na kočičí lávku, na niž právě vystupovali druzí dva piloti.

„Rychlé a krásné,“ poznamenal Algy.

„Rychlé ano, ale vůbec nevím, co je na tom krásného,“ odvěřil Biggles. „Ale co, taková je válka. Kdyby tak nedopadli oni, byli bychom v pekle my. Když se neštítí útočit na neozbrojené lodi, nemohou čekat nic jiného. Námořnictvo bude mít radost, až se dozví, že je o jednoho piráta méně. Myslím, že v tomto případě nám nezbyde, než riskovat vlastní vysílání. A teď pojděte, musíme se konečně připravit na večerní představení.“

KAPITOLA ŠESTÁ

NEBEZPEČNÁ VÝPRAVA

Plán na vyhození železničního tunelu u Albecku byl schválen dle Bigglesova návrhu všemi ostatními bez námitek, a protože počasí zůstávalo příznivé, rozhodli se provést útok téže noci. Prvním strojem ze dvou pro ten účel určených letadel byl Willie-Willie doplněný dalším sedadlem pro Gingera. Právě ten stroj měl provést vlastní akci. Jeho nákladem bude trhavá nálož – časovaná bomba – která měla vyhodit ústí tunelu do vzduchu. Biggles plánoval let na nejvyšší dosažitelné letové hladině, tedy zhruba pětadvacet tisíc stop. K tomu bylo samozřejmě nutné použití kyslíkových dýchacích přístrojů, kterými neopomnělo Ministerstvo námořnictva letouny vybavit. Algy ve svém Didgeridoo, rovněž v dvousedadlové úpravě, měl odstartovat dvacet minut po Bigglesovi s Gingerem. Jeho úkolem bylo letět ve výšce deseti tisíc stop a plnit dvojí úkol. V první řadě měl působit jako volavka a odlákat pozornost od prvního stroje mimo jiné tím, že hluk jeho motoru přehluší hluk Willie-Willieho. Druhým úkolem bylo vzít na palubu posádku prvního letadla, pokud by se nějak poškodilo při přistání. Kdyby k tomu došlo, byl dohodnut nouzový signál pomocí červeného světla. Pokud by šlo všechno hladce, měl se Algy vrátit samostatně.

Bigglesovi bylo jasné, že nejtěžším úkolem dnešní noci bude nepozorovaně a bezpečně přistát, neboť cíl byl velice hluboko ve vnitrozemí. Nebylo možné přiblížit se k němu klouzavým letem tak jako při náletu na muniční sklady. Věděl, že jestliže bude stroj vypátrán všudypřítomnými světlomety, nebude přistání jen marněním sil, ale přímo sebevraždou. Proto se rozhodl naplánovat postup k cíli pouze v hrubých obrysech, aby si ponechal co největší manévrovací prostor pro únik před pozemními pozorovateli. Algy měl letět v přímém kursu k místu plánovaného přistání a přilákat na sebe pozornost jak světlometů, tak obsluh protiletadlových děl. Díky jeho zastíracímu manévru měl druhý stroj, letící o patnáct tisíc stop výše, větší naději dostat se k cíli v klidu. Musel však udržovat motor v co nejnižších obrátkách – co nejvíc omezit hluk. Jakmile bude Willie-Willie na zemi, musí jít věci ráz na ráz a také při zpáteční cestě musí Biggles vyždímat z letadla, co se dá! Z toho obavy neměl. Věřil, že se vrátí na základnu, aniž by mu v tom nepřítel mohl zabránit.

Hodně záleželo na časové souhře – na seřizení palubních hodin obou letounů. Stroje se měly zformovat nad ostrovem ve stanovenou dobu a letět pak v určených výškách stejným kurzem a rychlostí. Jenom tak se mohly udržet pohromadě, neboť vzhledem k výškovému rozdílu letových hladin na sebe neuvidí. Protože Biggles musel stoupat do větší výšky, měl odstartovat první. Plán měl svá slabá místa, ale Biggles byl přesvědčen, že za daných okolností už nic lepšího nevymyslí.

„Odstartujeme hned po setmění,“ uzavřel. „Bude nám nějaký čas trvat, než se dostaneme k tunelu, a byla by katastrofa nechat se zaskočit úsvitem.“

Setmělo se. Stroje byly připraveny. V devět hodin zaroloval Willie-Willie s pilotem Bigglesem a s Gingerem skrčeným na zadním sedadle do zátoky. Během následující minuty byl stroj ve vzduchu a ve spirále stoupal.

Za dvacet minut vystoupil letoun tak vysoko, že se ručička výškoměru vyšplhala na hodnotu dvaadvaceti tisíc stop. Už dávno předtím sáhli letci po kyslíkových přístrojích. Potom, za stálého pomalého stoupání, obrátil Biggles letadlo k jihozápadu a ustálil rychlost letu na 280 mílích za hodinu. Zhruba půl hodiny poté se před nimi objevilo pobřeží, černé, zlověstné a tajemné jakoby z jiného světa. Chvilí nato prořízl temnotu zářící prst světlometu a vzápětí vyrazilo na noční oblohu snad tucet světelných sloupců, lačně hledajících kořist.

K Gingerovi dolehl ve sluchátkách Bigglesův hlas: „Podívej se dolů. Vypadá to, že Algy to zatím docela dobře zvládá.“

Ginger poslechl. Hluboko pod nimi, tak hluboko, až se zdálo, že přímo na pobřežním písku, tančily v temnotě stovky záblesků, a Ginger věděl, že vidí výbuchy dělostřelecké přehradní palby, jež třaskaly poblíž Algyho Didgeridoo. Bylo k neuvěření, že záblesky vybuchujících granátů se objevují ve výšce deseti tisíc stop nad zemí. Na krátkou chvíli se přehradná palba kryla s jejich kursem, a Ginger tak mohl alespoň zhruba rozpoznat polohu Algyho stroje. Byl právě v ohni, a Ginger věděl, že časem dojde i na ně.

Nakrátko se kužel jednoho světlometu dostal nebezpečně blízko Willie-Willieho, ale Biggles provedl obratný úhybný manévr, jemuž obětoval malou ztrátu výšky. Kurz se mu podařilo udržet.

Minuty ubíhaly. Světlometry jeden po druhém zhasínaly a palba slábla, jak za sebou zanechávali jednu pobřežní dělostřeleckou baterii za druhou. Zemi pod nimi halila jen obtížně proniknutelná tma, z níž jen slabě prosvítaly čáry cest, či silnic jako nitky na panoramatickém obraze. Tmavší lesy a remízky vystupovaly jako inkoustové skvrny na neurčitě tmavém pozadí krajiny. Směr letu Algyho stroje stále provázely občasné záblesky, a bylo už zřejmé, že Biggles si vymyslel velice dobrý plán. Dosud ani jediný granát nevybuchl v blízkosti Willie-Willieho a smutný byl pouze Algy. Podle všeho neměla zatím pozemní stanoviště o přítomnosti vysoko letícího stroje ani ponětí. Krátce nato se stočila dělostřelecká palba doleva a zrzek poznal, že Algy začal kroužit podle předem dohodnutého plánu. Všiml si toho i Biggles a motor jejich letounu se ztišil. Stroj se snášel dolů klouzavým letem.

Ginger neustále upřeně hleděl přímo pod sebe a konečně našel, co hledal – železniční trať. Dlouhou rovnou čáru, která začínala v neurčité vzdálenosti kdesi za nimi a ztrácela se u temného horizontu vpředu. Bylo jasné, že jde do tuhého, neboť Bigglesovy pilotní schopnosti nyní projdou náročnou zkouškou. Navést stroj z takovéto výšky na předem určené místo za noci a bez možnosti manévrovat pomocí motoru vyžadovalo mnohem více zkušeností, než měl průměrný vojenský pilot.

Náhle pod sebou Ginger zahlédl zvláštní mihotavě svítící bod, pohybující se po přímce, a pochopil, že to musí být vlak! Světla ve vagónech byla sice zhasnuta, ale ani zázračný topič by nemohl zabránit ohnivým zábleskům z komína lokomotivy, když prohraboval topeniště.

Ginger měl pocit, že jejich plachtění nikdy neskončí. Zdálo se mu o to nekonečnější, že kvůli tmě, v níž se pohybovali, nenašel jediný bod, podle něhož by poznal, že se letoun vůbec pohybuje. Nezdálo se ani, že klesají, ale zrzek věděl, že to tak je, neboť výškoměr, jehož ručička stále ustupovala, hovořil jasnou řečí.

Jak upřeně zíral do tmy před sebou, uviděl, že tenká linka železnice je najednou přerušena, jako by její část byla vyříznuta z obrazu. Pochopil, že konečně dospěli k tunelu. Okamžik nato začal letoun opisovat širokou plochou spirálu a detaily krajiny se rychle stávaly zřetelnějšími. Vyšel měsíc a v jeho studeném a modravém přísvitu se dalo rozeznat dokonce i hospodářské stavení na severním konci tunelu, jež bylo jedním ze strážních stanovišť. Biggles opět prokázal, že má orientační smysl kouzelníka.

Šed' kraje pod nimi se rychle zvýrazňovala, a okraje lesů i mezí ostřeji vystoupily z šera. Pustou krajinou, kde byly jen zřídka a daleko od sebe k vidění vesnice, se k severozápadu líně vinula široká řeka. Mohlo to být jen Labe.

Stroj se náhle ostře stočil doleva a Ginger pochopil, že se přiblížili k cíli v příliš velké výšce. Přijal to s povděkem, neboť v opačném případě by se museli dostávat k místu přistání s pomocí motoru. Pohlédl před sebe a zahlédl rozlehlé pole zhruba trojúhelníkového tvaru se skupinou stromů u vrcholu trojúhelníku. Podíval se na Bigglese a viděl, jak se naklání kupředu. Vysouval podvozek.

Pole už leželo přímo pod nimi. Nos letounu se nepostřehnutelně nadzvedl, jak Biggles

vyrovnával letadlo a ocasní část se mírně propadla. Avšak letoun dál tiše klouzal směrem ke stromům s koly podvozku asi dvě stopy nad travnatým porostem.

Zrzek zatajil dech a v duchu se modlil, aby se jim nepostavila do cesty nějaká těžko viditelná překážka. Na podlaze ležela malá dřevěná bedna obsahující dostatek trhaviny, aby rozmetala celé letadlo na malé kousky. Vydechnout se odvážil až tehdy, když se kola dotkla země, jednou nebo dvakrát mírně poskočila a letadlo dojíždělo k hájku. Pocítil lehký tlak setrvačné síly, když Biggles přibrzdil levé kolo, aby stroj mírně zatočil a dokončil přistávací manévr sotva deset yardů od skupiny stromů. Letadlo zůstalo obráceno nosem k otevřenému poli pro případ nutnosti hned odstartovat. Bylo to nutné pro případ náhlého nebezpečí.

Nastalo ticho.

„No, a jsme tady,“ přerušil ho Biggles.

„Dobrá práce.“ uznal Ginger.

Vystoupili a zrzek s sebou vynesl bednu s náloží. Zastavili se a mlčky naslouchali s očima upřenými do tmy prosvěcované pouze namodralým měsíčním svitem, který spíše klamal, než objasňoval.

„Zdá se, že vzduch je čistý. Myslím, že si nás nikdo nevšiml,“ řekl nakonec Biggles. „Pomoz mi.“

Pomalů a s vypětím sil zatáhli letoun do těžko proniknutelného přítmí pod stromy, kde ho nechali stát s nosem obráceným k poli. Vzduch se nehýbal, takže nehrozily potíže při změně směru větru.

„Letadlo je tu jako v kolébce,“ zahučel tiše Biggles, a zvedl časovanou bombu. „Jdeme.“ dodal, a vykročil podél meze, vedoucí k tunelu. Došli k mezeře v keřích, kterou prolezli, a dostali se na pěšinu, po níž chvíli pokračovali. Pak Biggles sešel z cesty do pole a držel se zádek, jimiž bylo protkáno. Ginger jej tiše následoval, až došli k nízkému náspu. „Jsme už blízko tunelu,“ zašeptal Biggles. „Když tady zahneme doprava, měli bychom dojít ke vjezdu.“

Asi za čtvrt hodiny, během které postupovali velice pomalu a s nezměrnou opatrností, se jim zjevila v dohledu železniční trať.

Biggles zalehl a pozoroval situaci vpředu. Neopozoroval ani živou duši. Strážní domek, čtvercová temná stodola, stál asi sto yardů před nimi, po hlídkách nebylo vidu ani slechu. Popolezl o kousek kupředu a znovu znehybněl a prohledával pozorným pohledem terén, ve snaze objevit strážné, o nichž věděl, že tu někde musí být.

Stále ještě pozoroval potmělou krajinu, když se dveře baráku náhle rozletěly. Trávu přecí ním ozářil paprsek světla a ozval se pánovitý hlas:

„Vy tam venku mějte oči na stopkách! Dostali jsme výstrahu před náletem!“ přikázal.

„Jawohl,“ zamručela ze tmy odpověď z takové blízkosti, až sebou Biggles trhl.

Dveře se zavřely a světlo zhaslo. Opět nastalo ticho, netrvalo však dlouho. „Slyšels to, Fritzi?“ řekl muž, který prve odpověděl veliteli stráže.

„Ja,“ zazněla znučená odpověď z větší vzdálenosti. „Někdo má strach, že sem vlezou Angličané. Desátník je zbytečně nervózní. Měl by jít na nějakou dobu na frontu, asi by ho to vyléčilo.“

Biggles se zlomyslně usmál a zatápal tmou po Gingerovi. „Budu muset vzít toho chlápka po hlavě. Jestli stačí vykřiknout, jsme namydlení. Drž se těsně u mě.“

Vytáhl revolver, uchopil ho za hlaveň a vyplížil se vpřed. Nemusel lézt daleko. Proti noční obloze se rýsovala kulatá polní čapka. Vedle ní bylo vidět obrys skloněného bodáku.

Po několik minut ležel Biggles nehybně a snažil se vymyslet nejlepší způsob, jak se nepozorovaně přiblížit, protože mezi ním a strážným se táhl nízký porost ostružin, přes který nebylo možné se dostat bez hluku. Stále ještě přemítal, když se z dálky ozval hukot leteckého motoru, jehož monotónní předení přerušovaly občasné výstřely protiletadlových děl. Bigglesovi bylo jasné, že je to Algy, který se vracel a čekal na signál.

„Hej, Fritzi! Tady letí ten Angličan,“ vykřikl vzrušeně strážný. „Pojď sem! Odsud uvidíš líp.“

Byla to jeho poslední slova, protože Biggles, který věděl, že jakmile se oba strážní na stanovišti sejdou, bude jeho zákrok podstatně znesnadněn. Vsadil všechno na jednu kartu. Zvuk mužova hlasu přehlušil slabý praskot křoviska, kterým se Biggles bleskem prosmýkl. Pozornost strážného navíc

zcela upoutal přibližující se letoun. Muž upíral zrak k obloze, když se za ním Biggles vztyčil jako černý stín a udeřil ho pažbou revolveru do týla. Strážný se bez hlesu skácel. Se rty těsně sevřenými obavou z dalšího vývoje situace sebral Biggles chvatně strážného čepici a narazil si ji na hlavu. Popadl pušku s nasazeným bodákem a napřímil se právě v okamžiku, kdy druhý strážný přicházel po svahu vzdáleném sotva pár kroků odtud.

„Tady jsi,“ zavrčel Němec, když se přiblížil. „Ty ho vidíš?“

Biggles přitiskl hrot bodáku těsně k mužově hrudi. „Ozvi se a zemřeš,“ sykl ostře, a v jeho hlase zaznělo něco, co Němce rázem přesvědčilo, že to s hrozbou myslí vážně.

„Zahod' pušku!“

Kromě toho, že strážce zalapal po dechu úžasem, nezmohl se ani na slovo. Puška s tupým nárazem dopadla na zem.

„Lehni si tváří na zem, a nic se ti nestane,“ přikázal Biggles.

Chlapík okamžitě poslechl.

„Gingere, hod' mu přes hlavu plášť a kolem krku utáhni opasek,“ sykl Biggles. „Vezmi kapesník a svaž mu pevně ruce za zády.“

Otevřel chlopeň na pažbě pušky a vyjmul šňůru vytěráku, kterou se čistila hlaveň. Poklekl, omotal ji Němci dvakrát kolem kotníků a pevně utáhl uzel.

Operace trvala sotva dvě minuty, a po celou tu dobu se letoun přibližoval. Ale to nebylo vše. Dveře strážnice se rozlétly a ven se vyřítlo asi šest mužů, kteří mezi sebou vzrušeně hovořili a vzhlíželi k obloze. Uvnitř se rozřinčel telefon. Jako by všechen ten rámus nestačil, od jižního konce tunelu se ozval dunivý rachot přijíždějícího vlaku.

Biggles popadl časovanou bombu. „Když se některý z nich pohne, vezmi ho po hlavě,“ řekl nelítostně. „Pokud sem půjdou strážníci, nestarej se o mě! Doběhni k letadlu a odstartuj!“

Než stačil Ginger odpovědět, sjel Biggles ze svahu a zmizel v tunelu.

Ginger, kterému bušilo srdce potlačovaným vzrušením tak mocně, až to bolelo, zůstal sedět skrčený na bobku vedle zneškodněných strážných, a sledoval muže, kteří vyšli přeci stodolu. Ti pro něj představovali největší nebezpečí. Jeden z nich vykřikl něco, co pravděpodobně platilo strážným, ale protože Ginger moc nerozuměl, nedokázal zareagovat. Mohl jen v tichosti vyčkávat, co bude dál. Nad jeho hlavou se právě obracel letoun s Algym na palubě směrem k základně.

Ginger čekal. Uplynula minuta, která mu připadala jako celá věčnost. Pak další minuta. Co tam, proboha, ten Biggles tak dlouho dělá? pomyslel si zoufale. Pokud nebude dostatečně rychlý, může ho srazit vlak. Pak, jakoby nebylo všech potíží dost, odtrhl se jeden z vojáků před strážnicí od skupiny a spěchal podél trati přímo k němu. Ginger vytáhl revolver a ukazováčkem se dotkl spouště. Proč ten Biggles ještě nejde?

Blížící se muž cosi vykřikl a dal se do běhu. Důvod jeho spěchu pochopil zrzek vzápětí. Po náspu se k němu hnál supící Biggles.

„Běž!“ vyjezl.

Němec na trati znovu vykřikl a ostatní mu odpověděli. Zazněl výstřel.

„Utíkej, k čertu!“ sykl Biggles, když doběhl k zrzkovi. Hned nato se spolu prodírali ostružiním k mezi, vedoucí podél pole, na němž

Ginger se krátce ohlédl přes rameno a spatřil řadu postav na vrcholu náspu. V příští vteřině se však rozplácl na zemi jak dlouhý tak široký. Zem se otřásla výbuchem, jenž mu málem roztrhl ušní bubínky. Vstal a zavrával jako omráčený. Biggles jej chytl za paži. „Utíkej dál!“ opakoval.

Zda je někdo pronásledoval, Ginger nevěděl. Než doběhl na pole, kde nechali letadlo, kolena mu zeslábla. Lapal po dechu, kterého se mu začínalo nedostávat, neboť běh se stal o to namáhavější, že běželi po zoraném poli a boty se jim obalily hlínou. Ginger opět zavrával a také Biggles sotva popadal clech. Zpomalili. Skupinka stromů, skrývajících letadlo, byla stále ještě velmi daleko, avšak plahočili se dál v těsné blízkosti meze. Náhle nad nimi zahřměl německý letoun s rozsvícenými navigačními světly.

„Řekl bych, že poslali do vzduchu stíhače, aby našli Algyho,“ vydechl Biggles. „Za chvíli půjdou i po nás,“ dodal, když doběhli ke stroji, který stál tam, kde ho opustili.

„Máme také my navigační světla?“ zeptal se náhle Ginger. „Zapomněl jsem se podívat.“

„Samožřejmě. Proč?“

„Tak proč bychom si je nerozsvítili a neletěli nízko?“

„Zešlél jsi?“ vyhrkl Biggles.

„Divil by ses po tom cirkusu?“ zašklebil se zrzek. „Jsem ale ještě normální. Jen mne napadlo, že by nás třeba mohli považovat za jeden ze svých strojů a nechali by nás na pokoji.“

Biggles se těžce vyšplhal do kokpitu. „Skvělý nápad,“ chraptivě se zasmál „Kdyby nakonec ten trik nevyšel, vždycky můžeme světla zhasnout. Uděláme to!“

Ginger vylezl na sedadlo a *Willie-Willie* se rozběhl po rosou nasáklé trávě. V několika málo okamžicích se vznesl do vzduchu a unášel je severním směrem.

Jakmile se dostali do výšky tisíc stop, rozsvítil Biggles navigační světla, která zcela jasně signalizovala polohu letounu každému na zemi. Udělal to právě včas, neboť v té chvíli k jejich letadlu zamířil první oslňující kužel světloometu. Když rozsvítil navigační světla, pozemní pátrač reflektor odklonil, aby neoslnil pilota vlastního letounu.

Ginger se rozesmál. Účinkovalo to! A dokonce mnohem lépe, než mohli doufat, neboť si je jak světlometry, tak protiletadlová děla nedovolily ani jednou obtěžovat. V jednu chvíli zažili skutečný otřes, a to v okamžiku, kdy se nepřátelský stíhač, který měl také rozsvícená navigační světla, dostal těsně k nim. Letěl dokonce chvilku souběžně s nimi. Pilota německého letadla však zjevně ani nenapadlo podezírat někoho z takového podrazu, protože vzápětí změnil kurz a zmizel jim v temnotě. *Willie-Willie* se stal díky vlastnímu osvětlení neviditelným...

Když přelétali pobřeží, Ginger se nezdržel a vyrazil vítězný výkřik. Biggles mlčel, a když se Ginger předklonil, aby zjistil důvod, viděl, jak upřeně hledí vpřed s výrazem napětí ve tváři, ozářené matným přísvitěm palubních přístrojů.

„Co se stalo?“ zakřičel.

Bigglesova odpověď byla stručná. „Mohu se mýlit, ale zdá se, že letíme do mlhy.“

Sotva to dořekl, obklopil jejich letoun oblak slizké vlhkosti, a v příštím okamžiku bylo všechno kolem zahaleno neproniknutelnou mlhou.

S očima na přístrojích vypnul Biggles navigační světla, která už byla k ničemu, přitáhl knipl a letoun začal stoupat. Věděl, že uniknout mlze klesáním je nemožné, protože letěli tak nízko, že další sestup by byl nebezpečný. Zbývala mu naděje, že jde pouze o přízemní mlhu, nad kterou by se dalo vystoupit a prohlédnout skrze ni shora. Ač je to zvláštní, mlha, která se může v nevelké výšce jevit jako neproniknutelná clona, je někdy shora průhledná. Když však *Willie-Willie* vyšplhal do výše pěti tisíc stop a byl stále obklopen mlžným závojem, Biggles uznal, že výška jim nepomůže. Pokračoval chvíli ve stoupaní až se letoun dostal do studeného mlčenlivého světa naprosté samoty, která je sice svým způsobem krásná, *brzy* však působí děsivě. Nad nimi na tmavě modré nebeské klenbě zazářil měsíc a hvězdy. Vrhaly stříbrný lesk na moře mraků pod nimi, které bylo jednotvárné jako arktická sněžná pláň a rozprostíralo se kam až oko dohlédlo. Letoun doprovázený jen vlastním stínem a obklopený mlžnou aureolou se nad pustinou vznášel naprosto osamocen.

Biggles pokračoval v letu s očima upřenýma na kompas. Uplynulo půl hodiny a bylo mu jasné, že se již musí nacházet v blízkosti základny. V neprostopupném bílém povlaku pod strojem nenacházel ani jedinou trhlinu. Ze strachu ze srážky se skálou se neodvážil spustit se s letounem níž, a tak začal kroužit v naději, že se mu podaří objevit v mlze štěrbinu. Snaha byla marná.

Zbývaly dvě možnosti. Buď se mohl s letadlem obrátit od základny a pokusit se navést ho na otevřené moře, nebo kroužit dál a doufat, že se mlha rozptýlí dříve, než dojde palivo. Druhá z možností byla velice nepravděpodobná, protože mu zbýval benzín jen asi na hodinu letu, a Biggles ze zkušenosti věděl, že mlha se udrží, dokud ji nerozežene vycházející slunce. Pokud se tedy mlha nerozplyne během hodiny, bude stejně muset přistát! Rozhodl se proto sestoupit, dokud v nádržích nějaké palivo zbývalo.

Když pilot ubral plyn a zatáhl kola podvozku, kterých nebude zapotřebí, hukot motoru se ztišil. Pak postrčil knipl kupředu.

Za zvuku truchlivého žalozpěvu vzduchu, hučícího kolem trupu, klouzal stroj ke stříbřité pláni, jež vypadala, jako by se nad mořem rozprostřela jednou provždy. Byla plochá a hladká jako zamrzlý oceán. Po několik vteřin ji letadlo brázdilo plováky, které ji trhaly jako vatu, a pak mlha

sevěřela stroj do své slizké náruče.

Biggles seděl tiše s pohledem upřeným na ručičku výškoměru. Míjely dlouhé minuty, zatímco ručička klesala. Čtyři, tři, dva tisíce, pak už jen tisíc. Stále ho obklopovala oslepující nicota a zkouška vodou se blížila. Mírně se chvějící ručička pokračovala v sestupu po dílcích vyznačených po sto stopách...

Výhodou pilota bylo, že nepřistával v neznámé krajině, kde by hrozilo nebezpečí nárazu do kopce, vysoké budovy nebo do stromu. Nastavil výškoměr na úroveň mořské hladiny, neboť právě k ní se blížili. Mohl být klidný.

Ručička neúprosně klesala a dál odpočítávala výšku. Biggles si posunul brýle na čelo, naklonil se přes okraj kokpitu a stálým mrkáním se zbavoval vlhkosti, jež se mu usazovala na řasách, když zíral do prázdnoty. Ještě dvě stě stop, a stále se neobjevovala ani stopa po černé vodní mase, která, jak věděl, tam musela být. Sto stop...

Ginger zatajil dech a vzepřel se v očekávání nárazu, který byl již nevyhnutelný. Ručička výškoměru byla téměř na doraz. Nula! Současně se pod nimi z mlhy vyloupila tmavá plochá hladina.

Biggles přitáhl knipl zpět a držel letoun v rovině. Tmavá pláň na vteřinu zmizela, pak se znovu objevila, a vzápětí jim přeci očima zčernala jako inkoust. Biggles přitáhl knipl až k žaludku. Willie-Willie se sklonil a pak náraz klesl.

Plesk! Kolem zavířila vodní tříšť. Stroj se půl minuty prodíral mořskou hladinou kupředu a vodotrysky slané vody klesaly níž a níž. Zpomaloval. Biggles zprudka škulbl spínačem zapalování a vrtule se zastavila. Nastalo ticho. Naprosté a definitivní ticho.

„No, alespoň je tu klid,“ zavřel Biggles, usmál se a uvolnil si bezpečnostní pás.

„Co bude teď?“ zeptal se Ginger.

„Budeme se tu houpát, dokud se nezvedne mlha,“ odpověděl mu Biggles. „Nic jiného se nedá dělat. Jen doufám, že se Algy dostal domů dřív, než spadlo tohle svinstvo.“

KAPITOLA SEDMÁ

DO BOJE!

Po nějakou dobu seděl Biggles v kokpitu svého letadla hluboce zamyšlen. V duchu počítal. Uvažoval nad kurzem, kterým letěli, a snažil se alespoň zhruba zjistit, jak blízko – nebo jak daleko – jsou od základny. Po chvíli se však vzdal, protože si uvědomil, že i kdyby jim byl znám kurz k ostrůvku, bylo by příliš riskantní chtít se dostat do zátoky. Byla veliká pravděpodobnost, že by se mohli střetnout se skalisky na úpatí útesu a také je na ně mohla vrhnout náhodná vlna. I kdyby se jim podařilo zajistit si místo pro ukotvení stroje, na nějaké *slézání* útesu se nedalo pomýšlet. To by bylo obtížně za denního světla, natož za mlžné noci. Nejvíce však Bigglese děsilo, že netušil ani jak rychle, ani jakým směrem je unáší moře. O tom, že je unáší, neměl nejmenší pochybnosti, protože málokde na moři se najde místo zcela nezasažené mořskými proudy. Proud o rychlosti čtyř uzlů směřující k jihu by je mohl zanést ke břehu na naprosto nechráněné místo, zcela vystavené nepřátelským pobřežním hlídkám. Až by se mlha zvedla, dopadlo by to pro piloty tragicky.

Bigglesovo tiché uvažování přerušil Ginger, který se vyklonil k jednomu plováku. „Co to ksakru plave tam ve vodě?“ řekl.

Biggles jen letmo zaznamenal, že stroj lehce zaskřípal, jakoby se otřel o nějaký plovoucí předmět. V domněnku, že to je pouze kus plovoucího dřeva, nevěnoval věci pozornost. Naklonil se k zrzkovi, který se na plovák postavil a hleděl na oblý předmět koupající se v moři.

„To je už potřetí, co jsme něco takového minuli,“ řekl nejistě Ginger.

„Jak to myslíš – minuli?“ otázal se jej Biggles ostře.

„Tak jak to říkám.“

„Ale ta věc, ať je to cokoli, musí plout stejnou rychlostí jako my. Jak bychom ji mohli mít? Musí to být pořád jedno a totéž.“

Odmlčel se, sáhl pod koženou leteckou bundu a vylovil krabičku zápalek. Jednu zapálil a kolem se rozlila žlutá mlhavá záře. „Nebesa!“ vykřikl ohromeně, když se pořádně podíval na věc, která se jim doposud skrývala v mlžném šeru. „To je mina. Buďto jsme přistáli v minovém poli,

nebo jsme do něj vpluli.“

Záhada byla vysvětlena. Letadlo plulo, ale ukotvené miny stály na místě.

Ginger si klekl a odstrkoval minu od plováku, přičemž ji držel přímo za jedno z tykadel, které by při kontaktu se strojem mohlo způsobit explozi. „Panebože,“ mumlal zoufale. „Ochraň nás od toho pekelného vynálezu.“

Biggles neřikal nic, klekl si vedle Gingera na plovák a pomohl mu odtlačit tu hrůzu od stroje.

„Co s tím můžeme dělat?“ zeptal se Ginger.

„Nic. Tím jsou vyřešeny všechny úvahy o rolování po hladině. Dříve nebo později bychom do jedné z těch věcí narazili. Je jasné, že se takhle nemůžeme plavit do rána, aniž by některá vybuchla.“ Biggles si zapálil cigaretu a zamyšleně pokuřoval.

Ginger zasténal.

Noc ubíhala. Uviděli ještě několik min a velice se snažili, aby se s nimi letoun nestřetl. Potom se přestaly miny objevovat a Biggles se netajil nadějí, že se již z minového pole dostali.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Ginger.

Biggles vylezl do kabiny a pohlédl na hodiny na přístrojové desce. „Tři.“

„A svítat začne před půl sedmou.“

„Tak nějak,“ souhlasil Biggles.

„Jak myslíš, že jsme daleko od základny?“

„Nemám ponětí,“ přiznal se Biggles. „Není tu nic, podle čeho bychom poznali, jak rychle plujeme. Vzhledem k výskytu min bych řekl, že jsme od ostrova daleko. Nenapadá mě jediný důvod, proč by u tak malého ostrůvku mělo ležet minové pole. To samozřejmě neznamená, že nějaký důvod k jejich položení nenapadl skopčáky.“

Odmlčeli se. Čas míjel pomalu, zdálo se, že to trvá věčnost. Nemohli dělat nic jiného, než v klidu sedět a rozhlížet se po minách, ačkoliv vzhledem k tomu, jaká doba již uplynula, aniž by jedinou spatřili, se zdál Bigglesův předpoklad oprávněný.

Ginger odhadoval, že může být asi kolem šesté, když zaslechl zdáli jakýsi nejasný zvuk. Všiml si, že ho zaznamenal i Biggles, protože vstal a s pohledem upřeným do směru, odkud zvuk přišel, tiše naslouchal.

„Co ti to připomínalo?“ zeptal se.

„Znělo to jako hvízdnutí,“ řekl Ginger. „Nemyslím si, že jsme pluli kolem nějakého ostrova, takže...“

„Ne. Kdyby nás hledal Smyth, nehvízdal by. Hlasitě by zavolal. Poslouchej!“

„Slyším motor,“ potvrdil Ginger.

„Já taky. A jede to k nám.“

„Je to motorový člun?“

„Ne – má to příliš silný zvuk. Bože! Dívej se kolem sebe, musí to být blízko.“

Jako na povel se mlha zlehka zdvihla a dosud tlumený zvuk silných motorů náhle zesílil. Biggles se vrhl do kokpitu, avšak vzápětí zaváhal. Bylo mu jasné, že pokud zůstanou na místě, budou s největší pravděpodobností dopadeni, na straně druhé však rachot startujícího letounu přehluší všechno kolem a oni se s největší pravděpodobností budou muset setkat s něčím, čemu by jistě bylo lépe se vyhnout. Letným pohledem přes rameno se přesvědčil, že je Ginger na svém místě v letounu. V témže okamžiku přervalo okolní ticho hluboké zahučení lodní sirény.

Biggles na nic víc nečekal. Nastartoval motor a začal rolovat pryč od místa, odkud, jak se zdálo, zvuk vycházel. Letoun se po hladině sotva pohnul, když se nad ním vynořil z řídnoucí mlhy černý obrys trupu. Biggles otevřel plyn naplno a stroj vyrazil kupředu. Přesto se však pilotovi zdálo, že příliš pozdě, neboť se nacházeli přímo před přídílí lodi. Trhl sebou, jak se k nim hrozivě blížila. V příštím okamžiku klouzalo kolem nich monstrum, svou velikostí připomínající předpotopní obludu. Mohutné vlny, které kolem sebe šířilo, divoce zazmítaly letadlem. Hluk motoru jejich letounu překrylo zvonění lodního zvonu a volání, ale Bigglese ani nenapadlo zastavit, protože věděl, že v těchto vodách je prakticky jisté, že loď se kterou se setkali, je nepřátelská. Náhle tmou zazářil světlomet, přízračný kužel světla, v němž se válela mlha jako dým.

Willie-Willie se již prodíral vlnami velmi rychle, ale ne tak rychle, jak by si Biggles přál. Vlny,

šířící se od přídě obří lodi, narážely do letadla z boku a hrozily křehký stroj převrátit. To, že je na lodi světlomet, utvrdilo pilota v názoru, že jde o válečnou loď. Neviděl však už zase nic! Dokonce i tak obrovské plavidlo znovu pohltila mlha, zmizelo i světlo reflektoru. Biggles pokračoval v rolování ještě nějakých pět minut a pak, uspokojen tím, že se jim podařilo zmizet, zvolnil rychlost a nechal vrtuli doběhnout naprázdno. Stroj se pomalu zastavoval, a on se vztyčil na svém sedadle. „Skáčem tady jak delfíni,“ zamumlal podrážděně. „Začíná tu být trochu moc živo.“

„Co to vůbec bylo?“ zeptal se Ginger napjatě.

„Řekl bych, že skopčácký křižník,“ opáčil Biggles. „Plul kvůli té pekelné mlze příšerně pomalu, jinak by nás rozemlel na sekanou. Hlídka nás zahlédla, ale dost pochybuji o tom, že se jim podařilo rozeznat naše identifikační znaky. Zcela přirozeně předpokládali, že jsme jedním z jejich vlastních letadel, které donutila mlha přistát.“

„Jestli je to tak, potom nejspíš zastaví a budou nás hledat.“

„Zastavit by mohli, ale pochybuji, že se v téhle mléčné kaši přetrhnou s hledáním. Spíš si myslím, že se budou snažit udat nám svou pozici, protože si pomyslí, že se bojíme zajetí a srážky. Tamhle jsou,“ ukázal směrem, kde se náhle rozeřvala siréna.

Křižník zůstal poblíž po dobu asi půl hodiny a často se ozýval zvukem sirény. Po uplynutí té doby se však děsivé bučení stávalo stále slabším a slabším, až nakonec umlklo docela, ke značnému Bigglesovu ulehčení. Mlha začínala před úsvitem šednout.

Nicméně zbývalo ještě dost času, než se viditelnost zlepšila. Až za necelou hodinu se objevil nízko nad východním obzorem zářící bílý kotouč slunce, a mlha se začala zvedat. Plocha temně zelené vody kolem *Willie-Willieho* se rozšiřovala, až bylo vidět na míli do všech směrů. Protože Biggles věděl, že teď už je otázkou několika minut, než se mlha rozptýlí úplně, nastartoval motor, rozjel letoun a vznesl se s ním. Podle jeho očekávání byl rychle řidnoucí opar stále průzračnější, takže očima brzy objevil černou masu ostrova Bergen Ait. Ležel dost daleko od stroje na severozápadě. Zamířil tam a klouzal dolů k zátoce, právě když se Algy chystal ke startu na pátrací let.

„Myslel jsem si už, že je po vás,“ řekl.

„Tak by to dopadlo, kdybys byl s námi ty!“ ušklíbl se Biggles, upřeně hledící na zátoku, na jejíž hladině plavalo hejno podivně špinavých mořských ptáků. Pohybovali se jen těžce a zdálo se, že nejsou schopni vzlétnout. Téměř celá zátoka byla pokryta mastnými lesknoucími se skvrnami!

„Kde se tu vzalo tolik oleje?“ zeptal se.

„Nejspíš z té ponorky,“ odpověděl Algy. „Je tady všude.“

„Hm – jistě, zapomněl jsem.“

„A nebyl to jen olej, co se sem dostalo z ponorky,“ pokračoval Algy. „Některá z našich pum ji musela dokonale rozpárat na dva kusy. Vsadil bych se, že radista zrovna odesílal zprávu. Doplula sem spousta papírů. Podívej se na to.“ Ukázal na knihu zabalenou do kusu nepromokavého plátna, ležící na skále s kameny vloženými mezi stránkami, aby je vítr vysušil.

Biggles se shýbl a podíval se na ni. „U všech čertů!“ vyjekl, když pomalu obracel stránky. „Hádám, že to je německý tajný kód. Musíme informovat námořnictvo. Máme štěstí! Poslouchejte!“

Několik vteřin stáli všichni bez hnutí a naslouchali. Potom Biggles vykročil vpřed a zadíval se upřeně na oblohu, která měla nyní matnou bleděmodrou barvu. Její celistvost porušoval jediný bod, který rychle nabýval na velikosti. Nikdo nehovořil, protože jej všichni poznali. Byl to německý létající člun typu Dornier. „Všichni se schovejte,“ přikázal Biggles.

Otočil se a vyrazil po kočičí lávce k vysílací místnosti, ale během několika minut byl zpátky u ústí jeskyně, kde ostatní stále sledovali pohyby nepřátelského letounu otvorem v krycí plachtě. „Hledá ponorku, kterou jsme potopili včera,“ řekl. „Odvysílal několik informací. Roy je zachytil a já je hned dešifroval. Mezi námi, s tou ponorkou jste měli pravdu. Když je zasáhly naše pumy, právě vysílali!“

„Letí k nám na návštěvu!“ ohlásil Algy.

„Pusť mne, ať se taky podívám,“ požádal ho Biggles a přikročil k plachtě.

„Hezké a elegantní letadlo,“ uznale kývl Algy a ustoupil.

„To máš pravdu,“ řekl Biggles. „Horší je, že je plné zvědavců. Klesá! Bojím se, že už zpozorovali olej. Hrome! Je to tak. Letí stále níž, aby si to prohlédli. Pokud bude sledovat stopu až sem ke skále, je s námi konec!“

Řev motorů se stupňoval, jak se letoun spouštěl k zátocce, a pak Biggles raději ucouvl.

„Bude kroužit kolem ostrova,“ prohlásil věštecky Ginger. „Já ty Němce znám!“

„Pokud operátor odvysílá zprávu o oleji, máme tu ještě dneska párek torpédoborců,“ zamumlal Biggles. „A i když to neudělá, moc velký rozdíl to nebude. Ohlásí to po přistání a výsledek nebude jiný. Pošlou sem nějakou loď, aby zjistila, odkud ten olej vytekl. Myslím, že mu budeme muset zabránit v cestě domů.“ Obrátil se a rozběhl se po kočičí lávce k místu, kde byl uvázán Willie-Willie. „Briny, stáhněte tu plachtu!“ zakřičel, když odvazoval stroj.

Ostatní jej následovali. „Jdu na to!“ křikl Algy, když skákal do svého letounu.

„Prosím tě, pamatuj na jedno – čím více nás tam venku na něj bude, tím větší je šance, že ho dostaneme. Ale jakmile se jednou ukážeme, musíme ho dostat!“

Poslední Bigglesova slova zcela zanikla v řevu leteckého motoru a Willie-Willie vyrazil po zvltněné hladině k východu z jeskyně. Na Brinyho, který odtahoval plachtu, pilot křikl: „Kde je?“

„Na druhý straně skály, pane,“ ukázal Briny.

„Kterým směrem letí?“

„Doleva.“

Biggles na víc nečekal, otevřel plyn naplno a Willie-Willie vyrazil zátokou v oblaku vodní tříště. V následujícím okamžiku se již vznášel v příkrém levém stou pávem oblouku k obloze.

Bigglesovým cílem samozřejmě bylo, dostat se za německý stroj, který, jak předpokládal podle Brinyho informace, kroužil kolem ostrova směrem doleva. Nebyl proto ani v nejmenším připraven na to, co se stalo vzápětí. Brinyho informace byla vlastně správná, ale námořník nemohl tušit, že se dornier na odvrácené straně ostrova hned otočí a poletí teď proti němu. Tak došlo k tomu, že Biggles, když zakroužil kolem vysokého temného vrcholu ostrova, se s ním málem srazil. Oba piloti se spatřili v tentýž okamžik. Oba vyrazili vzhůru a ve zlomku vteřiny proletěli kolem sebe – na střelbu při takovém setkání ani neměli kdy.

S rozmrzelým odfrknutím Biggles obrátil stroj nejmenším možným obloukem, a vyřítil se za dornierem. Zahlédl Algyho stroj, který vtrhl na scénu, a podobně jako se stalo jemu, málem se srazil s Němcem.

Nepřátelský pilot zjistil, že je sám proti přesile obratnějších strojů a moudře se pokusil uniknout strmým sestupem nad hladinu. Prchal k jihu, ale obě britská letadla měl těsně za sebou.

Když přelétal nad zátokou, Biggles se rozhlédl. Gingerův stroj nikde neviděl a začal si lámat hlavu tím, kam se asi poděl. O vteřinu později však pochyby zmizely. Pohřešovaný Gingerův letoun se náhle objevil přímo před dornierem a Biggles zahlédl spršku svítících střel, která však Němce zjevně nijak neohrozila.

Ginger se totiž v divokém spěchu nezeptal Brinyho na směr letu dorniera, takže místo aby vyrazil doleva jako ostatní dva, zahrnul při startu vpravo. Tím se mu podařilo to, co měli v úmyslu Algy i Biggles. Vynořil se za dornierem – tedy vlastně za všemi třemi letadly a když se stroje vrhly střemhlavým letem k hladině, ocitl se nad nimi. Díky větší letové výšce mohl vyvinout vyšší rychlost a odříznut tak ústupovou cestu letadlu, ozdobenému černými kříži. Vypálil na něj krátkou dávku, jenže střelba byla úspěšná, a k velké zrzkově mrzutosti pokračoval dornier v kvapném ústupu aniž by byl poškozen. Jediné, co mohl Ginger udělat, bylo připojit se k pronásledování.

Biggles neměl nejmenší pochyby o tom, že se jim podaří Němce dostihnout, protože jejich stroje byly konstruovány na rychlé manévry, kdežto účelem konstrukce létajícího člunu byly především dálkové lety, případně hlídkování. Britská letadla byla rychlejší a tak nebylo pochyb o konečném výsledku stíhání. Co však Bigglese trápilo, byla představa, že v čase pronásledování vysílá německý operátor na základnu tak rychle jak to jen jde hlášení o souboji a tedy i o poloze tajné základny.

Německý pilot dělal proti třem pronásledovatelům všechno, co uměl a stejně se činil jeho střelec. Všemi silami se snažil třem nepřítelům ztížit pronásledování palbou, ale nedokázal střílet do tří směrů současně. Biggles s Algym byli zkušenější staří mazáci. Na Bigglesův signál se od sebe

oddělili, aby zaútočili ze dvou směrů. Algy se přiblížil k dornieru na dostřel, vypálil, upoutal tak na sebe pozornost střelce a uvolnil ruce Bigglesovi.

Konec přišel bleskově. Biggles zaútočil střemhlav jako jestřáb a vypálil dlouhou, rozhodující dávku. Tiskl spoušť, dokud se nezačalo schylovat ke srážce, načež vyrazil přímo vzhůru, obrátil stroj a podíval se na výsledek útoku. Neměl pochyby o zásahu. Osm kulometů chrlicích kulky kadencí tisíc ran za minutu provrtalo německé letadlo jako řešeto.

Bigglesovy předpoklady byly správné. Dornier vyrazil přímo vzhůru jako vyplašený bažant, snad dvě vteřiny zůstal viset nosem nahoru – a pak se překlopil zpátky. Potom se již veliké letadlo zachovalo jako suchý list padající ze stromu a z ploché vývrtky se už nedostalo. Biggles sledoval pád bez pohnutí, protože viděl příliš mnoho takových konců, aby byl rozrušen, a zároveň příliš zkušený, aby spustil oči ze své oběti pro případ, že by vývrtka byla jen klamným manévrem. U tohoto typu stroje to bylo stejně vyloučeno! Dornier pokračoval v pádu a mořské hladiny se dotkl nejdřív přídíl. Vzápětí zmizel vítězům z očí a jen šířící se skvrna oleje označovala místo, kde ukončil svůj osudný let.

Biggles ubral plyn a slétl níže, kde několik minut kroužil pro případ, že by se vynořil někdo, kdo pád přežil, ale brzy bylo zřejmé, že posádka zahynula v letounu. Biggles se spěšně obrátil k ostrovu, protože dychtil po tom zjistit od Roye, jestli německý radista stačil odvysílat zprávu.

Pohlédl přes rameno a uviděl, že druzí piloti za ním utvořili formaci, ve které se vraceli k základně, jež byla nyní vzdálena zhruba šest mil. Než však urazili polovinu cesty, Algy se k němu přiblížil a zuřivě mu rukou naznačoval, aby se podíval dolů.

Biggles pochopil. Ginger totiž z formace zmizel a snášel se klouzavým letem k mořské hladině. Mohlo to znamenat jediné – měl potřeby s motorem. Nemohli jej opustit a Biggles zpomalil a začal se v kruzích snášet níže, přičemž vrhl ustaraný pohled na moře, jehož barva prozrazovala brzkou změnu počasí. Sledoval zrzka jak přistává na hladině, a podle trhavých pohybů jeho stroje poznal, co už tušil – moře začínalo být neklidné. Vzápětí přistál vedle Dinga.

„Co se děje?“ vykřikl.

Ginger se postavil a držel se za okraj kabiny, aby si zachoval rovnováhu, protože stroj se nebezpečně kymácel. „Vynechal mi motor,“ zavolal. „Začal cukat, když po mě vystřelili.“

Biggles přiroloval blíž, zatímco Algy kroužil nízko nad nimi.

„Co mám dělat?“ otázal se Ginger.

Biggles horečně uvažoval. Oprava na mořské hladině zjevně nepřicházela v úvahu. Kdyby bylo moře klidné, doletěl by na základnu a poslal by sem motorový člun, aby Dinga dopravil domů, ale nízká, zlověstná mračna se hnala oblohou a moře se rychle stávalo bouřlivější a bouřlivější. Vzhledem k okolnostem se rozhodl odtáhnout Dinga sám. „Chyť to lano a upevni ho!“ vykřikl a hodil přes nos Dinga kotevní lano.

Ginger jej zachytil a uvázal k nosníku, pak se vrátil zpět na sedadlo, a Biggles začal rolovat směrem k základně.

Dříve, než urazili čtvrt míle, Biggles pochopil, že takhle se do zátoky nikdy nedostanou. Vlny zdobené stále bohatšími bílými čepicemi pěny házely oběma stroji a byly již velice nebezpečné. Nepříjemný boční vítr narážel do Dinga, a nejednou jím zacloumal tak, že divoké škubání lana hrozilo roztrhnout oba stroje na kusy.

Přidal plyn, protože otázka záchrany Dinga se stala problémem druhořadého významu. Nyní šlo o záchranu jejich životů, a Biggles si náhle nebyl jistý, zda dokáže ze zdivočelé mořské hladiny sám odstartovat s Willie-Williem.

„Uvolni lano!“ zaječel. „Připrav se na vyskočení. Vezmu to okolo a vyzvednu tě.“

Ginger splnil rozkaz bez otázek, přestože mu bylo jasné, že přichází o svůj stroj. Vystoupil z kokpitu na plovák, a čekal, až se přiblíží Willie-Willie.

Nebylo to nic jednoduchého, protože oba stroje sebou divoce házely a jejich srážka by znamenala zničení obou. Biggles opatrným manévrováním přiblížil Willie-Willieho k Gingerovi.

„Skoč, až budu nejbližší!“ houkl.

Ginger, který dosud balancoval na plováku, skočil jako kočka, avšak náhlý nápor jeho odrazu způsobil divoké zakymácení letadla a tak se stalo, že na Bigglesův plovák nedoskočil, ale dopadl

kus od něj do vody a zmizel pod hladinou. Bezprostředně nato se jeho hlava vynořila, a zrzek se pokusil chytit plováku. Podařilo se mu to, snažil se vytáhnout nahoru, ale váha vodou nasáklých šatů jej táhla zpět.

Biggles viděl, v jaké je Ginger situaci, vyklonil se z kabiny, chytil ho za límec, a pomohl mu na zadní sedadlo.

Ještě však musel udělat jednu věc. Nechtělo se mu totiž nechat Dinga jen tak na hladině, protože jeho objevení by jednak Němce přinutilo k dalšímu pátrání, a navíc by exemplář letounu německé konstruktéry potěšil. Proto, jakmile se opět usadil, vylovil z pouzdra signální pistoli a namířil na palivovou nádrž stroje. V té chvíli mu však nad hlavou přeletěl velmi nízko Algyho stroj. Bylo jasné, že se Algy pokouší upoutat jeho pozornost.

Biggles vzhlédl a uviděl Algyho ruku, jak zuřivě ukazuje k jihovýchodu. Biggles byl natolik zaujat svou prací, že nesledoval okolí. Jenomže to, co nyní při pohledu naznačeným směrem uviděl, mu vehnalo do tváře strach a hrůzu. Přímo k letadlům se v prvních kapkách začínajícího lijáku hnal německý torpédoborec.

KAPITOLA OSMÁ

ODHALENÍ

Pro Bigglese bylo typické, že vždy dokončil to, co započal. Rychle znovu zamířil, vypálil světlici do palivové nádrže *Dinga* a z letadla vyšlehl ohnivý jazyk. Když se mu tak podařilo zabránit, aby letoun padl Němcům do rukou, otevřel plyn naplno a jeho stroj vyrazil. V tentýž okamžik asi padesát yardů před nimi vytryskl do vzduchu vodní gejzír. Uslyšeli svist letícího granátu, takže bylo okamžitě jasné, oč jde. Kapitán torpédoborce zahájil palbu hned poté, co zaznamenal jejich snahu o únik.

Willie-Willie se řítí vpřed, za sebou zanechával zpěněnou brázdu, a kolem něj se rozstříkávaly sprchy vodní tříště. Němečtí dělostřelci se marně snažili zasáhnout cíl, takže jejich pokusy končily pouze vodními gejzíry, daleko za rychle se pohybujícím letounem. Před hydroplánem se na obzoru objevila obrovská vlna se zlověstně se pěnící čepicí, a Biggles v čirém zoufalství přitáhl knipl, protože věděl, že *Willie-Willie* se nedokáže čelně potkat s takovou vlnou, aniž by to byla jeho srážka poslední. Plováky se odtrhly od vzdýmajícího se moře, znovu se ho dotkly, jako by se s ním nerady loučily, prořízly pěnový chochol vlny, načež se stroj otřásl a pilot si pomyslel, že konec přichází. Letět o pár palců níže, vlna by *Willie-Willieho* přitáhla. Naštěstí jej vrchol vlny vyhodil výš. Několik okamžiků byl stroj nebezpečně blízko ztrátě rychlosti, ale potom ho vířící vrtule zvedla do výše a letoun stoupal.

Biggles se s úlevným povzdechem rozhlédl po Algym, a uviděl ho asi tisíc stop nad sebou, jak střílí dlouhé kulometné dávky na torpédoborec – pochopitelně, že nikoli v bláhové naději na nějaké poškození, ale z prosté touhy znepříjemnit život palubním střelcům a ztížit jim přesnější míření. Když viděl, že se Biggles dostal bezpečně do vzduchu, ustal ve svém snažení a vyrazil za ním.

Biggles po posledním lítostivém pohledu na torpédoborec – lítostivém proto, že neměl ani bombu ani torpédo, s nimiž by na něj mohl zaútočit – pokynul Algymu a stočil letoun na západ, aby se pokusil přesvědčit kapitána nepřátelské lodi, že jsou na cestě do Anglie. Jedna věc byla jistá: nesměli se vracet na ostrovní základnu, když se na ně upíralo tolik párů očí z válečné lodi. A potom – Biggles stejně pochyboval, že při takto rozbouřeném moři by dokázali v zátoce přistát. Proto vyrazily oba letouny ve stále houstnoucím lijáku západním směrem.

Když si byl Biggles jist, že zmizeli z dohledu posádky torpédoborce, naklonil letoun do široké zatáčky, protože neměl v úmyslu vzdalovat se příliš od ostrova. Nemohl si to dovolit také proto, že mu zbýval benzín jen asi na hodinu letu. Byli v obtížné situaci. Uvažoval o tom, že pokud zůstane moře rozbouřené a oni se vrátí na základnu, budou letadla patrně zničena při pokusu o přistání. Budou-li však pokračovat v dosavadním kurzu, získají naději dostat se do neutrálního státu, kde – pokud se jim podaří bezpečně přistát – stráví zbytek války v internačním táboře. Ale přinejmenším si tím zachrání život.

Biggles dlouho neváhal. Rozhodl se k návratu na ostrov – pokud jej najde. Tím si nebyl

nikterak jistý, protože počasí se rychle zhoršovalo. Nevypadalo to na brzké zlepšení, právě naopak, neboť po nebi se valila mohutná hradba mračen a zakrývala vše pod sebou závojem hustého ledového deště. A starost přidělávala Bigglesovi i další věc. Ginger, který byl promočen na kůži, mohl za letu dost prochladnout, což by ho patrně vyřadilo z činnosti. Napadlo ho i to, kolik benzínu má ještě v nádržích Algy. Biggles to nevěděl, ale nepředpokládal, že ne víc, než má on sám. S těmito neveselými myšlenkami tedy začal pozvolnou zatačku, která ho měla vrátit do směru, jenž jej – jak alespoň tušil a doufal – dovede k základně. Uplynulo dvacet minut. Vítr nyní již spíše připomínal vichřici a přinášel s sebou poryvy deště se sněhem, a Biggles musel sám sobě přiznat, že nemá ani potuchy o poloze, v níž se nacházejí. Jasně bylo jen to, že jejich situace je krajně neutěšená. Když proto o několik minut později spatřil trhlínu v mracích zemi, neztrácel čas a sklonil nos stroje dolů. Věděl, že to není Bergen Ait, neboť zemi pod ním tvořila sáhodlouhá písčitá pláž s plochou bažinatou krajinou za ní. Protože však byly jejich životy v sázce, klesal k ní dolů, vděčný za příležitost přistát kdekoliv.

Když slétl níž, rozeznal rozlehlý záliv zasahující do pláže, který na návětrné straně chránily zvlněné písečné duny. Voda v něm, i když nebyla rozhodně klidná, vlnila se daleko méně než na otevřeném moři, a poskytovala příležitost k přistání. Snad by se dalo přistát i na bažině, jenže chyběla možnost přesvědčit se, zda je její povrch pevnější či řidší a obával se, zkoušet to naslepo. Jediným zcela uspokojivým rysem krajiny pod nimi bylo to, že se jevila jako naprosto opuštěná. Biggles nenašel pod sebou nic, co by připomínalo budovu, byť by to byla rybářská chatrč.

Po letmém pohledu přes rameno, kterým se ujistil, že jej Algy následuje, snesl se klouzavým letem dolů a s trochou snahy se mu podařilo přistát. Ihned zaroloval pod záštitu závětrného pobřeží, kde se po zběžném ohledání krajiny podíval na Gingera a čekal na Algyho.

Ginger vstal. Jektaly mu zuby. „U všech hromů,“ zadrkotal, „to je ale příšerná zima! Kde to jsme?“

Biggles pokrčil rameny. „Mě se neptej. Jediné co vím je, že tu jsme v pěkné bryndě – nebo moc brzy budeme, jestli se to počasí nezlepší. Tamhle letí Algy. Poslechneme si, co na to říká on.“

Algy přistál a zaroloval k nim. Ukázal k písčité pláži. „Kde to jsme?“ zeptal se.

„Neptej se mě,“ řekl kousavě Biggles. „Pokud vím, můžeme být kdekoli kromě Austrálie, Afriky a Kanady. Poslední půl hodinu jsem pořád jen kroužil. Tys u toho nebyl?“

„Překvapuješ mne,“ zavrčel Algy. „Máš nadání člověka potěšit. Co tě přinutilo přistát právě tady? Máš chuť se vykoupat a pak se ohřívat v písku pláže nebo co?“

„Pokud se to moře hodně rychle neuklidní, příliš se nezahřeješ a zůstane jenom u toho koupání,“ ušklíbl se Biggles. „Nevím jak jsi na tom ty, ale moje hlavní nádrž je nejsušší místo v širokém okolí. Nemůžeme s tím dělat nic, dokud se neroztrhají mraky. Při tom si nemyslím, že k tomu dojde dřív, než dneska večer. Čert aby to vzal, Ginger je promočený na kost.“

„Tak proč se nedostaneme na břeh? Tam by jistě mělo být nějaké naplavené dřevo – a když tam je, můžeme rozdělát oheň a trochu se zahřát.“

Biggles kývl, zamyšleně si promnul bradu, a čelo mu zbrázdily hluboké vrásky. „Jestli je tohle neutrální země, bude z toho pěkná polízanice, až nás někdo uvidí.“

„Jak já to vidím, polízanice z toho bude každopádně. Rozhodně jsem pro to, jít na břeh.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Jestli je ten písek pevný, mohli bychom odstartovat z pláže.“

Víc nemluvili. Dorolovali na okraj pásma příboje, kde vysunuli podvozky a vyjeli na písek. Když se začali kolem sebe rozhlížet, dešť ustal, ačkoliv kalná mračna valící se nad mořem stále silně omezovala viditelnost.

„Pokud se mlha zvedne trochu výš, mohli bychom najít cestu zpátky na ostrov,“ prohlásil vesele Biggles s pohledem upřeným k nebi. Pak se otočil a propátrával zrakem okolí. Vše, co viděl, byl však jen dlouhý pás jednotvárně žlutého písku neporušený ani jedinou stopou na pozadí větrem ošlehaných pustých dun, které končily v okrajovém pásmu neduživé trávy. Jen těžko si bylo možno představit bezútesnější místo, protože v dohledu nebylo nic, co by připomínalo dům nebo jakoukoli jinou známku přítomnosti lidí. To jim pochopitelně naprosto vyhovovalo. V pásmu přílivu ležela spousta naplaveného dříví, takže během několika chvil rozdělali velký oheň, kolem něhož se ztroskotanci schoulili. Ginger u něj osýchal celý zbytek dne a druzí dva odcházeli pro palivo stále

dál a dál. Když tak čistili pláže s uspokojením zaznamenávali, že se mezi občasnými přeprškami počasí zlepšuje a spolu s ním také dohlednost.

Na jeden výlet za dřívím se pak vydal i oschlý Ginger a dostal se až k písečným dunám. Spíše ze zvědavosti než veden konkrétní snahou cokoliv zjistit vylezl na vrchol nejvyšší z nich a obhlédl vnitrozemí. Jak tomu nezřídka bývá, viděl dále do kraje než na moře, a proto se mu podařilo objevit to, čím se rázem vysvětlila pustota oblasti, ve které přistáli. Zjistil, že nejsou na pevnině, ale na písečném pruhu asi půl míle širokém a tak dlouhém, že se podobal ostrovu. Za ním viděl nepříliš širokou mořskou úžinu, za kterou teprve ležela skutečná pevnina s pobřežním přílivovým pásmem, pustým a bezútěšným podobně jako písečný nános, na němž právě stál.

A uviděl ještě něco, co velmi silně upoutalo jeho pozornost, ačkoliv nešlo o nijak výjimečnou podívanou. Na okraji písečného nánosu se tyčila výstražná tabule. Byla velmi zachovalá a Gingera logicky napadlo, jaký smysl může mít právě tady. Jen velice obtížně si představoval někoho, kdo by sem přišel z jiného důvodu, než že ho k tomu někdo či něco donutí. Třebas – jako právě je tři – mizerné počasí.

Tabuli vztyčili poměrně daleko od něj a obrátili ji k úžině. Zrzkova zvědavost však již nabyla takových rozměrů, že pocítil neodbytné nutkání prozkoumat ji blíže. Když nic jiného, tedy alespoň jazyk, v němž bude její text psán, mu napoví, na jakém území se to ocitli. Dokonce by mohl zjistit i název místa, což by bylo významným vodítkem při hledání cesty k základně. Vydal se proto mokrou trávou přímo směrem ke svému objevu a obezřetně se rozhlížel kolem.

Ukázalo se, že tabule stojí dále, než se mu zdálo původně, nesetkal se však se žádnými překážkami a po deseti minutách ostré chůze stál u ní.

Jediný pohled mu stačil ke zjištění, kde to přistáli, neboť nehledě na některá písmena patřící pouze k německé abecedě končil nápis dvěma v říši nejčastěji užívanými slovy – „Heil Hitler.“ V textu, vzhledem ke svému mizivým znalostem němčiny, rozeznal slůvko „verboten“, což, jak věděl, znamená „zakázáno“.

Zapamatoval si věty kvůli Bigglesovi, a právě se chtěl vydat na zpáteční cestu, když se jako obrovské zjevení z mlhy na severním konci úžiny vynořilo to poslední, co by tu Ginger čekal. Byla to osobní zámořská loď, obrovský parník. Neztrácel čas, nakrčil se a spěchal nazpět k tábořišti tak rychle, jak jej byly nohy ochotny nést.

Když překonal poslední kopec písku, uviděl Bigglese, který mu chvátal naproti. Algyho vyčkávavý postoj u letadel mu napověděl, že oba jeho dlouhotrvající nepřítomnost vyplašila.

„Co je?“ zeptal se úsečně Biggles, který z Gingerova výrazu ihned poznal, že něco není v pořádku.

„Jsme na ostrově,“ vyrazil ze sebe udýchaně Ginger. „Na druhé straně je průliv. Zrovna tam proplová obrovský parník.“

Na Bigglesově tváři se zjevilo ohromení, ale vzápětí vyrazil po svahu, padl do písku a zaměřil se na krajinu za vysokým porostem. „Vsadím krk, že to je Leipzig“ vydechl. „Německý nábl zámořský parník. Asi víš, že zmizel potom, co vyplul z Jižní Ameriky před třemi týdny. Námořnictvo ho hledá po všech mořích. Takže tady se nám teď milánek objevil. Řekl bych, že pluje do Gdaňska. I tohle město teď okupují Němci. Leipzig pravděpodobně používají jako transportní loď. Neštěstí je, že jsme s sebou nevzali torpédo. To by byl báječný terč! Ale nemá smysl o tom mluvit. I kdybychom teď odstartovali a našli hned naši základnu, bude pryč dřív, než se stihneme vrátit.“

Několik minut leželi mlčky a sledovali ohromnou loď nesoucí se majestátně průlivem.

„Proč jsi byl tak dlouho pryč?“ zeptal se pak Biggles.

„Byl jsem se podívat tam na tu tabuli.“

„Na jakou tabuli? Kde?“

Ginger ukázal. „Tam je. Chtěl jsem vědět, co je tam napsáno. Je to německy, takže jsme na návštěvě u Adolfa Hitlera. Jediné slovo, jemuž jsem rozuměl, bylo verboten. Ale pamatuji si také zbytek.“ Odříkal nápis na tabuli.

„Stručně řečeno, znamená to zákaz vylodění,“ řekl Biggles. „Každé porušení zákazu bude potrestáno, nebo něco takového.“

„Proč by zakazovali vylod'ování na místě jako je tohle? Kdo by se tu vůbec chtěl vylodit?“
„Ode mě se to nedovíš,“ opáčil Biggles stručně. „Ale počkej,“ dodal vzápětí. „Musí tu být něco, co nemá nikdo vidět, a pokud mám pravdu, měli bychom zjistit, co to je – ačkoliv jenom Bůh sám ví, co by to mohlo být.“

Sledovali mohutnou loď, jak mizí v mlze, a pak se vrátili ke svým strojům.

Algy je uvítal netrpělivě. „Řekl bych, že bychom měli zmizet,“ řekl a ukázal přitom k obloze. „Začalo se stmívat, a když se tu budeme motat moc dlouho, budeme tu muset strávit celou noc.“

„Ano, vyrazíme,“ souhlasil Biggles. „Ale zrzek našel něco, čemu nerozumím. Myslím, že bychom se sem měli vrátit – řekněme zítra – a podívat se na to. Ještě vteřinku.“ Vylezl do kabiny Willie-Willieho a z přihrádky vyjmul mapu. Rozprostřel ji na písku a podrobně ji studoval. „Musíme být tady,“ oznámil a ukázal přitom na pobřeží Východního Pruska. „Mohl by to být tenhle ostrov – zde je úžina, kde jsme teď – vidíte? Takže už známe směr na Bergen Ait. A teď vyrazíme k domovu.“

Během několika málo minut byly oba stroje ve vzduchu a línaly se nízko nad neklidnou mořskou hladinou severozápadním směrem. Počasí bylo stále pochmurné, ale mraky se již poněkud zvedly a na mnoha místech se roztrhaly, což se Bigglesovi velice hodilo. Ač letěli volným prostorem, držel se stále blízko mračen připraven vyhledat v nich úkryt, jakmile by začalo hrozit nebezpečí.

Neviděli však nic, co by byl jen vzdáleně připomínalo loď nebo letoun, a během dvaceti minut letu na plný plyn se dostali na dohled svého dočasného skalnatého domova. Moře, ačkoliv nebylo v žádném případě tak klidné, jak by si přáli, se výrazně utišilo, a přistání v zátoce nepředstavovalo žádnou velkou obtíž nebo nebezpečí.

Aniž by dával najevo zvláštní potěšení nad jejich bezpečným návratem, doroloval Biggles do jeskyně a hlasitě se sháněl po Brinym.

Místo něj na jeho volání odpověděl seržant Smyth.

„Kde je Briny?“ zeptal se Biggles.

„Ten odjel, pane,“ odpověděl Smyth.

„Odjel? Jak to myslíte – odjel?“

„Myslel si, že jste přistáli někde na moři. Věděli jsme, že nemáte dost benzínu, abyste zůstali celou tu dobu ve vzduchu, tak si vzal člun a jel vás hledat. Zůstal jsem zde pro případ, že se vrátíte.“

Biggles se vážně zahleděl na seržanta. „Potom ví jenom Bůh, co se s ním stalo,“ zamumlal. „Kdy odplouval?“

„Právě před polednem, pane.“

Biggles udělal zoufalé gesto. „V tom případě je bez paliva on. Když zjistil, že pro jeho člun je moře příliš rozbouřené, hledal patrně úkryt před větrem. Jenomže teď s tím nemůžeme nic dělat,“ dodal po krátkém pohledu směrem k východu z jeskyně. „Je už skoro tma. Podíváme se po něm ráno – pokud se tedy v noci nevrátí sám. Bude lepší, když se podíváte na naše stroje. Přišli jsme o Dinga. Mimochodem, než jsme odstartovali, říkal jsem Royovi, aby odeslal zprávu, že jsme získali německý námořní kód. Nevíte, jestli ji odvysílal?“

„Ano, pane. Zpráva byla přijata.“

„Dobře.“ Biggles se obrátil k Gingerovi. „Jdi se převléct, sype se z tebe sůl,“ řekl. „Pak za námi přijď do jídelny. Měli bychom konečně něco sníst.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

ALGYHO PŘÍHODA

Když se druhého dne ráno Biggles dověděl, že se Briny v noci nevrátil, zařídil ihned příslušná opatření pro zahájení pátrání. „Je to k vzteku, protože bychom se měli zabývat docela jinými věcmi,“ řekl Algy. Vyčerpaný Ginger dosud spal. „Měli bychom také prozkoumat ten písčný jazyk a zjistit, kvůli čemu tam je ta tabule,“ pokračoval. „Mohli bychom tam, při trošce štěstí, narazit na Leipzig a podebrat ho trochu pod žebry. A potom, nemám žádnou velkou radost z toho létání ve dne. Takhle nás dříve nebo později najdou. Původně se mělo létat výhradně v noci. Jenže

je tu stále ještě možnost, že Briny přežil, toulá se někde kolem, a nemůžeme proto udělat nic jiného, než ho hledat. Gingera není nutné budít. Necháme ho odpočinout. Dva stroje nám musí stačit. Vždycky by měl být jeden v záloze. Nechám mu zde vzkaz, aby zůstal kde je, dokud se nevrátíme.“

„Nejlepší bude, když se vydáme různými směry,“ navrhl Algy.

„Určitě,“ řekl Biggles. „Hledal nás jižně odtud a bouře přišla od severu, takže by také zahнала člun k jihu. Beru si na starost jihozápad. Ty prohledáš jihovýchod.“

Aby nedošlo k omylu, vyznačil na mapě oba úseky tužkou.

„Pokud najdeme člun, a nebude příliš daleko, můžeme ho zkusit přitáhnout – ovšem jen tehdy, když bude moře klidné. Jestli tomu bude jinak, vyzvedneme Brinyho a člun ožehlíme. Sbal se, poletíme! Jsem rád, že se počasí zlepšilo, ale v téhle roční době se na to zlepšení nedá moc vsázet. Mimochodem, nechal jsem Roye dešifrovat všechny německé zprávy, které zapsal. Mohly by obsahovat ledacos, kvůli čemu bychom se neměli příliš vzdalovat.“

Během několika minut byly oba jejich stroje – Willie-Willie i Didgeridoo – ve vzduchu a vzdalovaly se každý ve svém kurzu od základny. Obloha byla čistá až na potrhane pruhy závojitých oblaků ve značné výšce, ale i ta se jim brzy ztratila z dohledu.

Algy podle dohody pokračoval v letu na jihovýchod, a když vystoupil na pět tisíc stop, začal pozorně sledovat povrch moře pod sebou. Táhl se od obzoru k obzoru beze stop života.

Letěl beze spěchu po dvacet minut v daném kurzu a potom začal kroužit ve stále se rozšiřující spirále, ale nikde po zmizelém člunu nespatrił ani stopu. Daleko směrem na jihovýchod označovala tmavě zelená čára německé pobřeží, od něhož se snažil držet dál, protože se snažil za každou cenu vyhnout nepřátelskému útoku. Náhle však jeho pozornost upoutal jakýsi plovoucí vrak, a pokud jej chtěl prozkoumat, nezbyvalo mu nic jiného, než se přiblížit k pobřeží. Brzy zjistil, že nejde o vrak hledaného člunu, a již se chystal obrátit stroj nad otevřené moře, když si uvědomil, že zem na jihu není pevnina, ale dlouhý písečný jazyk, na němž přistáli předchozího dne.

Když se nad tím zamyslel, napadlo ho, že není vyloučeno, aby se Briny dostal právě sem, neboť vítr vanul od severu. Protože po včerejší vynucené návštěvě věděl, že místo je pusté, rozhodl se, že ho prozkoumá. Nehrozilo tam velké nebezpečí. Neztratil proto písečnou výspu z dohledu a opatrně se k ní přibližoval, přičemž se držel co nejdále od ní nad otevřeným mořem. Urazil tak podél ní asi tři míle, až z dálky rozpoznal záliv, v němž přistáli. A v té chvíli ho upoutal pohyb. Od dun se oddělila tmavá tečka. Byla to lidská postava, běžící ke břehu.

Algy musel blíž. Z místa, kde se nacházel, nedokázal rozoznat víc, než že je tam člověk. Bylo však velmi málo pravděpodobné, že by se nepřátelská pobřežní hlídka takto vystavovala návštěvníkům, a z toho vyplýval jen jediný závěr. Ten člověk chtěl, aby si ho z letadla všimli! Vzápětí to bylo ještě jasnější – postava divoce mávala rukama! Algy ubral plyn a zamířil s klesajícím strojem k písečné výspě. Nezamýšlel ihned přistát, chtěl se jen přesvědčit, zda skutečně vidí ztraceného námořníka. Byl si tím už téměř jist, protože si nedokázal představit, kdo jiný by tam mohl být, přece jen tu však zbýval stín pochybností, který ho nutil k opatrnosti. Třeba proto, že nikde u břehu neviděl motorový člun...

Když se pak klouzavým letem snášel nad táhlou písečnou pláž, náhle bylo vše jasné. Dole byl skutečně Briny! Křepčil po břehu jakoby nadšený Pátek vítal Robinsona Crusoe. Bleskovou prohlídkou pobřeží se Algy ubezpečil, že nic nebrání přistávacímu manévru a v následujících minutách zpomaloval Didgeridooa hladině zálivu a blížil se ke ztroskotanci.

Briny se s širokým úsměvem na rtech dobrodil k letadlu v čase téměř rekordním. „Jak jste věděl, kde mne najít, pane?“ otázal se a zasalutoval.

„Nevěděl jsem nic,“ přiznal se Algy upřímně. „Ale jak jste se sem dostal vy? Kde máte člun?“

„Nevím, kde je, pane,“ prohlásil Briny. „Hádám, že je v pekle. Já jsem sem připlaval.“

„Připlaval? Jak to myslíte?“

„Nojo, pane, jak říkám. Bouřka mě chytla jako nic a hezky si se mnou pohrála. Nedalo se s tím nic dělat, i když vzpomínám si, jak jednou na Tresčím mysu...“

„Na Tresčím mysu teď nezáleží,“ přerušil ho Algy. „My jsme teď tady! Kde je ten člun?“

„No jak jsem řek', pane. Držel jsem se ho, dokavad to šlo. Pak mi došel benzín, a byl jsem vydaný moři napospas, jak by se asi dalo říct. Pak jsem kápl na tohle místo a napadlo mě, že by mi

bylo líp, kdybych se dostal na břeh. Nemoh jsem se sem dostat s člunem, tak jsem ho nechal tuleňům a doplaval sem bez něj. Dalo mi to dost zabrat.“

„Musel jste přitom mít duši na jazyku,“ uznal Algy.

„Jo,“ přiznal Briny. „Málem jsem ji polknul!“

„To by bylo ještě horší, než kdybyste ji vyplivl ven,“ zamumlal sarkasticky Algy. „A co se tedy stalo s tím člunem?“

„Asi ho vzal proud, než jsem se dostal na břeh. Pak jsem běžel na tuhle stranu, jak nejrychleji to šlo.“

„Proč jste běžel? K čemu bylo třeba spěchat?“

„No, nebudete tomu věřit, pane, ale uviděl jsem zrovna proti sobě německej parník Leipzig. Poznal jsem ho hnedka. Pamatuju si ho, jednou jsem ho viděl v přístavu...“

„Zkraťte to. Kde je Leipzig teď?“

„Zkysnul na mělčině, pane, na začátku průlivu asi čtyři míle po pobřeží. Řek' bych, že se na ni navezl za tmy při odlivu. Možná odrazí, až přijde příliv. A pak je tu ještě něco, ale tomu byste neuvěřil, kdybyste do toho nenarazil zrovna nosem jako já, věřte mi, pane. Za druhým zálivem je velkej hangár!“

„Jaký hangár?“

„Barák velkej jako je hangár na letadla, ale ne tak vysoký. Přemalovali ho na žluto a na zeleno. Stojí u břehu v tak šikovní zátocě, jakou si jenom umíte představit.“

„Co je v tom hangáru?“

„Nezkoušel jsem to, pane. Když jsem tam byl, byla tma. Ležel jsem v písku kus od něj a počítal jsem s tím, že se na to kouknu pořádně, až bude světlo, protože by u něj mohl bejt člun. Blíž jsem se ale bál. No a pak jsem uviděl vás, a frčel dolů ke břehu. To jste už sám viděl.“

„Našel jste v té ‚zemi nikoho‘ ještě něco?“

„Ne, pane, to je všecko.“

Algy rychle přemýšlel. Zmizení člunu bylo vysvětleno, ale více ho zaujal Brinyho objev hangáru. Zdálo se mu nad slunce jasnější, že jde o utajené skladiště, což dokazovala také tabule zakazující vylovení v těchto končinách. Brinyho popis hangáru byl neurčitý a Algy si uvědomoval, že když již je na místě, měl by získat mnohem podrobnější informace, neboť námořnictvo bude vyžadovat detaily.

„Jak daleko je ten hangár?“ zeptal se.

„Řek' bych, že tak míli, pane.“

„A žádnou hlídku jste tam neviděl?“

„Ani živou duši.“

„V tom případě se tam podíváme. Nastupte si.“

Briny sebou trhl. „Kam mám nastoupit, pane?“

„Ke mně! Kam jste myslel, Briny? Nebo tu někde vidíte loď?“

„Ne, pane. Já do letadla, pane?“

„Ano, vy! Nezdržujte!“

„Nechcete tam ale letět, že ne, pane?“

Algy se nehodlal zdržovat řečmi. Bez okolků vecpal Brinyho na zadní sedadlo a když se usadil sám, přidal plyn a vyrazil podél pobřeží.

„Zpomalte, pane,“ vykřikl náhle Briny. „Je mi na zvracení!“

„Ovládejte se!“ okřikl námořníka Algy.

Pokračoval v jízdě po hladině, neboť nestálo za to vzlétnout, vzdálenost, kterou měli před sebou, byla krátká. Po pár minutách se před nimi objevil hangár a Algy zjistil, že Brinyho popis byl přesný. Stavba byla nízká a dlouhá, a zabírala značnou část území mezi dunami na okraji malé zátoky, která byla tak pravidelného tvaru, až se zdálo, že byla vytvořena uměle. Budova se nacházela na samém břehu a bylo na první pohled zřejmé, že za přílivu by se loď s malým ponorem dostala až k velkým posuvným vratům. Všechno bylo tak dokonale zamaskováno barvami shodnými s okolím, že bylo možné proletět kolem dost nízko, aniž by pilot cokoli zpozoroval. Budova vyhlížela zcela opuštěně.

Když Algy poznal, že se s hydroplánem nedostane k hangáru po souši, kde mu překážely duny, zasunul kola podvozku, a opatrně se k němu blížil po hladině, připraven odstartovat, jakmile by se kdokoli objevil. Byl však přesvědčen, že pokud by tu byl strážný, hluk blížícího se stroje by ho určitě přivolal. Nepolevil však v ostražitosti a přibližoval se velice pomalu, než jeho Didgeridoo zastavil u dřevěného přistávacího mola před vraty.

„Jděte tam a rozhlédněte se, zda tam opravdu nikdo není,“ řekl Briny. „Zůstanu tady pro případ, že by k něčemu došlo. Bude-li čistý vzduch, připojím se k vám.“

Briny byl brzy zpět. „Nikdo tam není, pane,“ ohlásil.

„Co je v tom hangáru?“

„Nevím, pane. Nemá to okna.“

„Divné,“ řekl Algy. „Hádal bych, že kvůli osvětlení tam nějaká budou.“ Vystoupil a zkusil vrata, ale byla zamčená.

Briny mezitím vylezl na vrchol duny, která byla tak vysoká, že z ní bylo možné prohlédnout budovu seshora. „Nahoře na střeše jsou střešní okna,“ oznámil.

„Střešní okna obvykle bývají na střeše, Briny,“ usmál se Algy. „Bude nejlepší, když se tam podívám. Vysaďte mě.“

Brzy byl na střeše, která byla, stejně jako celá budova z vlnitého plechu. Když se připlazil ke střešnímu oknu, nahlédl jím dovnitř. Chvilí neviděl nic, protože uvnitř panovalo hluboké šero. Postupně však rozeznával jednotlivé detaily, a došel k závěru, že hangár je ve skutečnosti skladištěm námořnictva. Podle torpéd a úctyhodných pyramid sudů usoudil, že slouží hlavně ponorkám. Když poznal, že víc neobjeví, sklouzl dolů.

„Podle mého je to skvělý terč pro bomby,“ řekl, když se vraceli ke stroji. „A čím dřív jich sem hrstku shodíme, tím lépe,“ dodal. „Pokud se nám nálet podaří, ponorky, které sem připlují a budou se spoléhat na skladiště, tvrdě narazí. Napadlo mne, že i ponorka, kterou jsme poslali ke dnu, mřela právě sem. Pojďte, vrátíme se. Podáme zprávu veliteli.“

Algy, velice spokojený s výsledkem svého pátrání, obrátil nos Didgeridoo k ústí zátoky. Přidal plyn, a aniž by dbal na Brinyho náрек, odstartoval směrem k základně. Ostatně – Briny se letadlu rychle přizpůsobil.

Pilot ve snaze o co nejrychlejší návrat, hledal nepřátelská plavidla pouze na obzoru před sebou a věnoval jen malou pozornost hladině moře pod letounem. Proto, když mu Briny klepl na rameno a ukázal dolů, podíval se tam a trhl sebou úlekem. Na vlnách moře se pohupoval vrak letadla. Úlek se změnil v děs.

Ubral plyn a sklouzl po křídle k hladině. Ve výšce tisíce stop se potvrdily jeho nejhorší obavy. Vrak na mírně se vlnícím moři byl označen červenobílomodrými výsostnými znaky všech britských letadel. Pak si vzpomněl, že nedaleko ztratili Dinga a na vteřinu pocítil úlevu. Mohl to být právě on! Jenomže vzápětí si uvědomil, že to tak není. Gingerův letoun Biggles zapálil a na plovoucích troskách neviděl po požáru ani stopy...

Neváhal. Přistál na hladině a doroloval k vraku. Tam postačil jediný pohled, aby si ověřil, že ty nejhorší obavy jsou na místě. Voda skutečně nějakým zázrakem nadnášela jejich stroj a pokud by Algy potřeboval důkaz jeho totožnosti, byl jím obraz bumerangu na trupu a nápis Willie-Willie!

Bigglesův stroj!

Příčina jeho současného stavu byla naprosto zřejmá – v trupu a na křídlech zely díry po střepinách protiletadlových granátů.

Pobledlý Algy ze sebe strhl leteckou bundu, ponořil se do vody a naslepo nahmatl kabinu. Kryt by odklopen a kokpit byl prázdný. Vynořil se, zalapal po dechu a vylezl na bližší plovák vlastního letadla, odkud hleděl na vrak jakoby nemohl uvěřit vlastním očím. Nebyl schopen slova. Bylo jasné, že Biggles byl sestřelen. Podle počtu zásahů a stavu letadla byl nepřátelský útok drtivý. Nechtěl tomu všemu věřit, ale před chmurným důkazem, který před ním ležel v mořské vodě, se utéci nedalo.

Potom Briny objevil, že chybí motor. „Vypadá to, jako by ho odsekali sekyrkou, pane,“ řekl zasmušile.

„Sekyrkou ne,“ odpověděl utrápeně Algy. „Biggles asi dokázal i s děravým strojem přistát.“

Připuli Němci, které motor zajímal, a vymontovali ho. Proto se také letadlo nepotopilo.“

Odmlčel se. Nebylo co dodat. Minuty mýjely a on pořád stál na plováku a otupěle zíral na vrak. Nakonec pochopil, že nemá jediný důvod k tomu, aby zde dále zůstávali, a přestože se mu z tohoto místa nechtělo, pomalu se vrátil do kokpitu. Očima bloudil okolo po pusté hladině.

Briny uhodl, co hledá. „Tělo nemá cenu hledat,“ řekl chraplavě. „Potopilo se. Pamatuju si, jak v úžině...“

„Vracíme se!“ přerušil ho drsně Algy. Odstartoval a letoun se na plný plyn řítíl směrem k základně.

„Kde je pan Hebblethwaite?“ zeptal se Smytha, který jim přiběhl naproti po kočičí lávce.

„Vůbec nevím, pane,“ zazněla nečekaná odpověď. „Několik hodin jsme ho neviděli.“

„Není možné, aby odletěl s velitelem?“

„Ne, pane. Velitel se ještě nevrátil.“

„Obávám se... že se sotva vrátí,“ řekl pomalu Algy. Pohlédl na Ptakopyska, náhradní letoun, který se doposud nacházel na svém úvazišti. „Ale Ginger tu musí někde být!“

„To jsme si také mysleli, pane, ale nenašli jsme ho.“

Briny se seržantem v rozpačitém tichu sledovali, jak si Algy povoluje řemínek letecké přilby a zapaluje si cigaretu.

„Válka pokračuje,“ řekl pak Algy. „Nezastaví se jen proto, že náš velitel je pohřešován. Teď velím já. Zavezte moje letadlo pod jeřáb, zavěšte torpédo a doplňte palivo!“

„Vy zase odlétáte, pane?“ otázal se seržant.

„Ano,“ odpověděl krátce Algy. „Bude nejlepší, když se pořádně rozhlédnete po panu Hebblethwaitovi. Mohl někam spadnout a zranit se. Až ho najdete, řekněte mu, ať tu vyčká, dokud se nevrátím. To je vše.“

Seržant zasalutoval. „Ano, pane.“

KAPITOLA DESÁTÁ

GINGEROVO PÁTRÁNÍ

Kdyby Ginger věděl o Algyho tragickém nálezu, jeho duševní rozpoložení by se ještě zhoršilo, ačkoli by zprávě v první chvíli asi odmítl uvěřit.

Ráno ho probudilo dunění dvou letounů, které vyrazily hledat námořníka. Tušil, za jakým cílem startují, a spěšně si natáhl kalhoty, aby se šel přesvědčit o správnosti své domněnky. Venku se srazil se seržantem, který mu tlumočil Bigglesův rozkaz, aby se nevzdaloval, dokud se pátrací skupina nevrátí.

Znechucen hloupým pocitem, že vše zaspal, vrátil se Ginger na ubikaci, dooblékl se a nasnídal. Pak se potuloval po základně skoro celou hodinu a zabíjel čas prohlídkou skladišť a návštěvou Roye ve vysílací místnosti. Znuděně se vydal směrem k jídelně, když si uvědomil, že teď má tu pravou příležitost probádat konec jeskyně – ani ne tak z nějakého určitého důvodu, jako spíš z čiré zvědavosti. Ze skladu si proto vzal baterku a vydal se směrem do nitra jeskyně po kamenné sutí, začínající tam, kde končila vodní hladina. Uvědomil si, že by měl oznámit seržantovi, kam jde, pro případ, že by se stroje vrátily před jeho příchodem. Potom si ale řekl, že je to nepravděpodobné, a pokračoval v cestě.

Je často fascinující, i když zhola zbytečné, uvažovat o tom, co by se stalo, kdyby se některé věci sběhly jinak, než tomu bylo ve skutečnosti. Nebo se zamýšlet nad dalekosáhlými důsledky činů, které se v okamžiku, kdy se odehrály, zdály být zcela nicotnými. Tak tomu bylo i v Gingerově případě. Kdyby se vrátil a uvědomil Smytha o cíli své cesty, věděl by seržant, kam odchází, oznámil by vše Algymu, a ten, místo odletu s torpédem pod letounem, by se nejdříve pokusil zrzka najít, aby mu sdělil zprávu o nálezu vraku Bigglesova stroje. Ginger se však nevrátil, a když postupoval po kamení vpřed, neuvěřil by, jaké následky přinese jeho jednání. Je zcela jisté, že historie letky „Z“ by se odvíjela úplně jinak, než tomu následně bylo.

Objevil to, co sám tušil. Za plochým skalním povrchem, na němž byla vybudována základna, se strop jeskyně prudce snižoval a celá jeskyně se ze všech stran zužovala, až z ní nakonec nezbylo

víc než uzoučký tunel, jehož dno bylo poseto kamennou drtí ze skal vystavených staletému vlivu počasí. Nechápal důvod, protože slaná mořská voda se sem nedostávala. Ta končila kalnou lagunou hned za skladištěm. Předpokládal ale, že nejvyšší příliv dosahuje dále do nitra ostrova, než se původně domnívali, a v duchu si řekl, že na to bude muset upozornit Bigglese. Bylo totiž možné, že v takovém případě by bylo skladiště zatopeno.

Jeskyně se neustále zužovala, takže očekával, že každou chvíli skončí. Byl o tom tak přesvědčen, že již uvažoval o návratu, ale jeho zvědavost a všetečnost mu nedala. Vmáčkl se ještě do dutiny, kterou považoval za poslední a posvítil si baterkou. K velikému úžasu zjistil, že jeskyně nekončí, a ačkoli se nijak nerozšiřuje, její stěny prudce stoupají. Strop dosahoval takové výšky, že se tam kužel světla z baterky ztrácel!

Obraz, který se mu naskytl, připomínal obří prasklinu, jejíž stěny stoupaly vzhůru. Jak boky, tak i dno soutěsky měly vysoký lesk, který Ginger přisoudil účinkům vody. Zarazilo ho to, neboť nečekal, že by mořský příliv mohl dosáhnout tak vysoko. Udělal ještě několik tápavých kroků vpřed, a klíč k celé záhadě měl před sebou. Šlápl na cosi měkkého, a když si posvítil pod nohy, uviděl ve světle baterky ležící zdechlinu mořského racka. Na tom nález by nebylo nic tak pozoruhodného, protože venku na skalách jich sídlila hejna, ale Gingerův rozum odmítal přijmout hned první vysvětlení – že se sem totiž racek dostal neproniknutelnou tmou jeskyně. Proč by to dělal? Nikdy neviděl racka v jeskyni, a ani si neuměl představit, co by v jeskyni hledal. Proč by vletěl tak daleko, aby tu pak bídne zahynul?

„Ne,“ tiše zabručel. „Takovou hloupost jako já by chytrý racek nikdy neudělal. Nějak se sem ale dostat musel!“

Na otázku jak k tomu došlo, našel jedinou rozumnou odpověď. Jeskyně musela mít druhý vchod, kterým se sem dostávala i voda, jež, jak je obecně známo, neteče do kopce! Příliv by se sem mohl dostat z jiné strany a zanést sem mrtvého ptáka, pravděpodobnější však bylo, že voda do jeskyně pronikla shora.

S pomocí světla baterky prozkoumal okolí a jen pár kroků vlevo našel, co hledal. V prohlubni na dně se zaleskla kaluž. Smočil v ní prst, ochutnal, a zjistil, že voda se dá pít – nebyla v ní ani stopa po soli. Vysvětlení záhady bylo prosté. Někde vpředu, spíše však nahoře, je ve skále otvor, kterým sem vniká dešťová voda.

Pokračoval nyní s novou chutí v pátrání, protože se zdálo být pravděpodobně, že objevil cestu na vrchol skály. Pokud tomu tak skutečně bylo, mělo by to pro ně nedocenitelný přínos v možnosti sledovat mnohem větší plochu moře kolem ostrova, než bylo možné z ústí jeskyně. Vyrázil dál, protože by se tuze rád přesvědčil, zda se v předpokladu nemýlí.

Dno příkře stoupalo, což zvyšovalo zrzkovu jistotu ve víře, že skalní trhлина vede na vrchol skály. Cesta nebyla snadná, protože nejen že stále ostře stoupal, ale často byl nucen strčit baterku do kapsy, aby si uvolnil obě ruce k výstupu po hromadě břidlicové suti nebo přes do hladká omletý balvan. Nesetkal se však s žádnou vážnější překážkou, dokud nebyl náraz zastaven skalním převisem vysokým asi dvanáct stop, který mu přehradil cestu. Když ho blíže ohledal, došel k závěru, že nemůže být daleko od vrcholu, neboť po kraji skály tekla souvislý potůček vody. Určitě se tu neobjevil včera, protože kámen po němž stékal, byl vyhlazený jako leštěný mramor. Skálu pokrýval nazelenalý sliz, a aby to měl Ginger ještě těžší, nikde nebyl jediný výstupek.

Zklamán objevem zdánlivě nepřekonatelné překážky těsně před dosažením úspěchu, se Ginger posadil. Nabíral dech a zamýšlel se nad možností jak překonat překážku. Brzy jej něco napadlo. Kolem ležela spousta kamenné suti. Začal tedy sbírat kameny a vršit je na sebe jako mohylu, z jejíhož vrcholku se dostane přes skalisko. Dál už to bude opět poměrně snadné. Alespoň si to myslel.

Jak velice se mýlil, zjistil hned, jak vylezl na okraj skály a odrazil se nohama od nepořádně postavené mohyly. Kameny ten nápor nevydržely a sesypaly se zpět ke dnu jeskyně a Gingerovo srdce se rozbušilo strachem. V prvním okamžiku měl pocit, že se dolů řítí celá jeskyně. Vzápětí pochopil, jaké bude mít problémy s cestou zpět. A to byla jen první katastrofa, protože když se soukal přes skalní převis, vypadla mu z kapsy baterka a následovala kameny řítící se jeskyní dolů.

Vytáhl se rukama nahoru a proklel svou neopatrnost. Pak si sedl na skálu, aby nabral clech.

Kolem vládla tma. Měl docela nahnáno a přemýšlel, zda bude lepší pokračovat nahoru, nebo se pokusit o návrat. Bylo mu jasné, že sestup ze skály, na niž se tak pracně dostal, nebude ničím jednoduchým. Dokonce i když se mu podaří sestoupit dolů nezraněn, a najde dole rozbitou baterku – to bylo více než pravděpodobné – bude cesta zpět jeskyní pomalá a únavná. Vzpomněl si s úlevou, že má v kapse krabičku zápalek. Když si ale chvatně prohledal kapsy a našel ji, zjistil ke svému nezměrnému zklamání, že uvnitř jsou všeho všudy tři zápalky!

Věděl, že je na své objevné výpravě mnohem déle, než původně zamýšlel, a že by se měl vydat nazpět a nechat si další průzkum na dobu, až bude lépe vybaven. Skutečně se už rozhodl pro návrat, když náhodou pohlédl do tmy vpředu a uviděl kousek od sebe šedivý pruh, známku odraženého světla. Neznamenalo to nic jiného, než že je na konci té příšerné ulity.

Za těchto okolností by bylo pošetilé vracet se zpátky. Zrzek udělal pár kroků vpřed... a šlápl do prázdna!

Když ucítil, že padá, vyvinul šílené úsilí o udržení rovnováhy. Bylo však již pozdě a v příští chvíli dopadl s ostrým výkřikem děsu do ledově studené vody.

Pád do tůně s ledovou vodou je vždycky nepříjemná záležitost, ale když se to člověku přihodí v naprosté tmě a na takovém místě, na jakém se nyní Ginger nacházel, je to příšerné. Nebyl schopen dosáhnout na dno, což ho přinutilo plavat. Instinktivně zatápal po skále, z níž spadl, ale přineslo mu to jen rozčarování. Skála byla hladká jak naleštěný náhrobní kámen a horní okraj byl výše, než kam mohl dosáhnout.

Nebýt paprsků světla, byla by jeho situace skutečně hrozivá. Bylo to až podivné, ale Ginger měl nyní větší hrůzu ze tmy, než z toho, že se tu může utopit. Vynaložil proto všechny síly, aby se dostal ke světlu. S nevýslovným ulehčením již po několika tempech zjistil, že dosáhne nohama na dno, a sunul se vodou k vytouženému světlu. Cítil, že před šílenstvím ho může zachránit jedině denní svit!

Když se přiblížil k místu, odkud světlo vycházelo, výrazně se rozjasnilo. Konečně se prodral k otvoru a uviděl něco, v co již přestával doufat. Byla to modrá obloha a Ginger měl na jazyku slova díkůvzdání. Vytáhl se z vody, postavil se a chtěl vykročit.

Jenže pokus vstoupit do světla, se mu málem stal osudným, neboť si neuvědomil, do jaké se dostal výšky. Strnul s nakročenou nohou a vytřeštěně civěl na propast. Stál v jakémsi skalním okně a měl před sebou propast, spadající do hloubky dobrých čtyř set stop! Jednu hrůzu vystřídala druhá! Zalapal po dechu a při pohledu do hlubiny padl na kolena.

Chvilí se nehýbal, přemáhal svou slabost, a pak ho rozzuřilo, že se tomu tak poddal. Až když se uklidnil, zamyslel se nad svou pozicí. Viděl vrchol nad sebou a pochopil, že trhlina nekončí na vrcholku homole, ale asi dvacet stop pod ní. Všiml si také, že ač těch posledních dvacet stop tvoří příkrý sráz, povrch skaliska je drsný a skýtá řadu úchytnů pro šikovné prsty. Zkušený horolezec by se mohl dostat snadno nahoru. Zrzek byl však všechno možné, jen ne zkušený horolezec, a pouhá myšlenka na tu krátkou, zato však hrůzostrašnou cestu vzhůru, nedělala jeho žaludku dobře. Navíc ho tlačila kolena.

Posadil se a pokradmu pohlédl hluboko dolů na skalní útesy pod sebou, nedokázal z nich však vypočítat žádné vodítko, pokud šlo o vzájemnou polohu jeho vězení a zátoky. Jediné, co viděl, byla změřt' bylím porostlých skalisek, do nichž s železnou pravidelností narážely vlny. Z výšky, ve které byl, vypadaly jako bezvýznamné čerění hladiny. Nad ním potom po obloze bezcílně bloudily nicotné bílé tečky – rackové. Zbytek Gingerova výhledu tvořilo jen ploché rozlehlé moře, nekonečná plocha zelené vody táhnoucí se do dáli, až k zamlženému obzoru.

Další věcí, která mu vytanula na mysli, byl zdroj vody, která plnila podzemní jezero, neboť hned pochopil, že oknem, kterým se dostal na světlo, voda nepřitékala. Učinil proto několik opatrných kroků zpět do jeskyně, a prozkoumal podrobněji její strop. Řešení však objevil spíše sluchem než zrakem. Zurčení pramínku mu objasnilo, že voda přitéká droboučkými prasklinami ve skále a je odváděna do přírodní nádrže, která za velkých dešťů musí přetékat s důsledky, které již zaznamenal.

Protože zde již nebylo nic, co by stálo za sledování, zamyslel se nyní Ginger skutečně vážně nad svým stavem. Nebylo to veselé. Třásl se zimou, což nebylo nic divného, neboť byl opět

promočený na kůži – podruhé během několika hodin. Obával se rovněž důsledků své dlouhé nepřítomnosti na základně. Věděl, že tam bude příčinou k poplachu, jenž může narušit Bigglesovy plány. Všechny možnosti jak se vyšplhat na vrchol skály nakonec zavrhl. Bylo proto jasné, že jediná cesta odsud je shodná s tou, po níž přišel, ač mu to udělá potíže, kterých se předem děsil.

Především musel přeplavat hnusně studené jezero bez jakékoli jistoty, že na druhé straně najde nějaký výstupek. Pokud ho tam najde, byla otázka, zda se na něj dokáže vyšplhat. Za předpokladu, že v prvním kole uspěje, čekala ho drsná zkouška pádem z dvanácti stop úplnou temnotou na kamenité dno. Zápalky mu po lázni, kterou podstoupil, nebyly k ničemu. S nepříjemným mrazením si uvědomil, že kdyby se při pádu zranil, s největší pravděpodobností zemře za okolností, na něž raději nemyslet. Jako ten racek! Nebylo divné, že čím víc o tom přemýšlel, tím méně se mu to řešení líbilo a tím zoufaleji pátral po jiné variantě.

Když obrátil zrak k obloze, dostal nápad, že bledé slunce by mohlo mít dostatečnou sílu, aby vysušilo jeho zápalky. Když se mu podaří je vysušit, jejich přeprava přes jezero by se mu mohla zdařit, pokud je ovšem znovu nenamočí. S hlavou plnou báječných nových nadějí vytáhl krabičku, vyjmul tři zápalky, a položil to všechno na místo, kam dopadal sluneční svit. Potom ustoupil a byl odhodlán vyčkat výsledku. Čekal, prochladlý a v nepohodě, když k jeho uším dolehl zvuk, který připoutal jeho pozornost k obloze a k obzoru, a vyburcoval ho z rozjímání. Bylo to vzdálené bzučení leteckého motoru. Současně uviděl letoun, ve kterém brzy rozeznal jeden z jejich strojů. Mířil přímo k ostrovu!

„Hrome!“ zavrčel zrzek, když pochopil, že pokud letadlo udrží dosavadní kurz, proletí jen v malé vzdálenosti od něj. Kdyby tak dokázal upoutat pilotovu pozornost, změnilo by to od základů jeho bídnou situaci. Netušil ovšem, kdo letoun pilotuje a nemohl vůbec nic vědět o tragickém Algyho nálezu. Myslel jenom na to, že by se pak lidé na základně dovítíli, kde ho hledat a vyrazili by mu na pomoc. Dokonce i kdyby nenašli trhlínu, mohl by alespoň toho, kdo poletí kolem, gestikulací požádat o to, co potřeboval nejvíce – jídlo, provaz a novou baterku.

Když se však zahleděl na přilétající stroj, uvědomil si, že naděje, že by ho pilot spatřil, je mizivá. Pilot sice, při obletu vrcholu skály, mohl na ni pohlédnout, ale těžko se dalo počítat s tím, že se bude podrobněji zabývat prohlídkou útesu. Neměl k tomu ani ten nejmenší důvod! Pilot, letící kolem, by si ho všiml snad jenom tehdy, kdyby se Ginger dostal až na vrchol homole a ukázal se mu proti obloze. Zrzek se rychle otočil a znovu se pozorně zadíval na možnost výstupu.

Nyní, když si již zvykl na závratnou výšku, v níž se nacházel, nepřipadl mu výstup tak hrozný, a tak, snad ještě dřív než se rozhodl to zkusit, stál na prvním výstupku, šátral prsty po skále a hledal pevný úchyt. Když ho našel, posunul nohy o kus výš a opět nahnatal pevný výstupek. Tak pokračoval, aniž by si troufl být jen jednou sklouznout zrakem pod sebe. Upíral oči výlučně na blížící se horní okraj srázu.

Když konečně dosáhl na vrcholovou skálu, supěl strachem a námahou. Hluk letadla už zněl velmi blízko a zrzek vyplašený tím, že to nestihne, vytáhl se nahoru a pravou paží mu zkroutila křeč. Našel zde malou plošinu, překulil se na ni, vyskočil a vytřepával si bolest z ruky, nebo snad mával... Sám to nevěděl. Letadlo hřmělo nedaleko něj a Ginger pochopil, že je pozdě, že stroj již vrcholek minul. Sklesl na skálu.

Zachvátilo ho znechucení a zklamání. Posadil se, podepřel si hlavu dlaněmi a sklíčeně se zahleděl na pustou mořskou pláň...

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

BIGGLESOVA PŘÍHODA

Když Biggles odstartoval hledat Brinyho, jediná obava, která ho trápila kromě přirozeného strachu o ztraceného námořníka, se týkala skutečnosti, že donucení okolnostmi podnikají stále více denních letů než měl kdy v úmyslu. Mnohem více, než měl v úmyslu plukovník Raymond, a určitě mnohem víc, než bylo bezpečné, pokud měla být základna udržena v tajnosti. Smysl pro opatrnost letci napovídal, že pokud budou za denního světla létat v sousedství nepřátelských hranic tak často, musí dříve nebo později počítat s tím, že budou zpozorováni a vzbudí podezření nepřítele. Už nyní

musela jejich činnost upoutat značnou pozornost, uvažoval pilot, když pokračoval ve zvoleném kurzu a stoupal do větší výšky, aby měl širší rozhled.

Téměř hodinu byl stejně jako Algy neúspěšný, neboť nezahlédl ani jediné plavidlo. Již zvažoval možnost pátrání ukončit, když jeho pozornost upoutal nepatrný předmět nacházející se na mořské hladině jižním směrem. Byla to loď, ale už z této vzdálenosti mu bylo zřejmé, že na hledaný Brinyho člun je příliš velká. Rozhodl se to ověřit, a pokračoval v letu za ní. Brzy zjistil, že nejde o jednu loď, nýbrž o dvě. Jedna byla dost veliká. Druhá, menší byla ve vleku prvního plavidla.

Už když ubral plyn a letoun pomalu klesal, aby mohl podrobněji prozkoumat, co se dole děje, začalo v něm klíčit podezření. To se mu mělo potvrdit během několika málo minut. Menší z plavidel byl určitě pohřešovaný motorový člun, vlečným plavidlem byla rybářská loď. Když zauvažoval nad možnými okolnostmi, dospěl k závěru, že Brinyho našla větší loď na člunu unášeném mořskými vlnami, a – jak bylo její povinností – nabídla mu pomoc buďto vzetím do vleku nebo poskytnutím paliva.

Biggles si hned položil otázku, pod jakou vlajkou rybářská loď pluje. Pokud se ukáže, že jde o Němce nebude moci nic dělat. Ač si dost důvěřoval, nezdál se mu být proveditelný husarský kousek, jakým by bylo zajetí posádky celé lodi. Co jej však trápilo ještě víc byla skutečnost, že ho z lodi určitě zpoužovali, že nebudou ztrácet čas a oznámí jeho polohu.

Instinktivně pohlédl na zád lodi, a pátral po vlajce. Spatřil ji. Nedokázal ji rozeznat, podstatné však bylo, že nešlo o vlajku německého obchodního loďstva. Jediné, co věděl bylo, že to není německá vlajka. O nic jiného se nestaral, protože pokud to nebyla loď německá, musela patřit k loďstvu některého z neutrálních států. Nacházeli se mimo teritoriální vody a nemusel se tedy bát.

Uspokojen svými závěry pokračoval v klouzavém letu s cílem přistát tak blízko lodí, které nyní pluly bok po boku, jak jen to bude možné. Kupodivu – a o pár minut později si na to vzpomněl – mu ani na okamžik nepřišla na mysl možnost, že by loď plula pod falešnou vlajkou. Beze stínu podezření tedy klidně přistál a bez zaváhání naroloval k většímu plavidlu. Je pravda, že mu připadalo divné, když nezahlédl na palubě Brinyho, ale došel k závěru, že Briny třeba vyřizuje v kapitánově kajutě nezbytné formality, což mohlo způsobit, že ani neslyšel blížící se letoun.

Stále bez sebemenšího podezření z nějaké nepravosti dorazil Biggles k rybářské lodi. Pokud se vůbec obtěžoval nějakými úvahami o potřebné opatrnosti, rozptýlilo je vzezření posádky, jejíž muži se nakláněli přes palubu a usmívali se – podle Bigglesova pocitu – naprosto přátelsky. Upevnil proto Willie-Willieho a z plováku vystoupil na palubu.

„Děkuji vám, že jste vyzvedli mého...“ začal, ale nedostal se dál. Místo pokračování, otevřel ústa. Námořníci posádky domnělé rybářské lodi se na něj stále usmívali, ale ze všech stran na něj byly namířeny zbraně od poloautomatických pistolí až po kulomet.

Biggles poznal, že udělal chybu, ale dosud plně nechápal, oč jde.

Očima znovu zapátral po vlajce, která se stále třepetala na stožáru. Domníval se, že se musel zmýlit, když předpokládal, že jde o vlajku neutrálního státu, jen si však potvrdil svou původní domněnku. Vlajka opravdu patřila jednomu skandinávskému státu, ač si nedokázal uvědomit, kterému. Posádka nebyla navíc oblečena do uniforem, nýbrž jen do modrých svetrů, běžně používaných na všech obchodních lodích.

„Co to má znamenat?“ zeptal se krátce a očima bloudil po kruhu hrozících zbraní.

„Abyste šel tudy,“ přikázal jeden z mužů v čepici se štítkem a v dvouřadovém lodním kabátku. Vyhlížel jako lodní důstojník a také se tak choval. Pohybem ruky ukázal letci cestu.

Biggles ho následoval bez dotazů. Vlastně ani neměl možnost se dohadovat a také chtěl co možná nejdříve přijít na kloub celé té námořní záhadě.

V doprovodu dvou mužů ozbrojených puškami následoval důstojníka po schodišti dolů a krátkou chodbou do kajuty, kde ho odzbrojili, prohledali a odebrali obsah kapes. Po chvíli čekání se důstojník vrátil a přikázal Bigglesovi, aby ho následoval. Vedl ho chodbou ještě kus dál a zastavil se přeci pootevřenými dveřmi.

„Pojďte dál, majore Bigglesworthe,“ ozval se vlídný hlas, a Biggles věděl na čem je. Poznal ten hlas.

Stín úsměvu mu přelétl po tváři, když strčil do dveří a pomalu překročil práh. Pak stanul tváří v

tvář muži usazenému za malým lodním stolem. Byl to jeho starý nepřítel Erich von Stalhein z německé tajné služby.

Podivný, zpola výsměšný a zpola vítězný výraz, se rozhostil na Němcově strohém obličejí, ale jeho oči zůstaly chladné.

Biggles si ho nevzrušeně změřil. „Gratuluji,“ řekl.

„K čemu?“

„Ke změně národnosti. Nepoznal jsem sice vlajku, takže nevím, kam teď vlastně patříte, ale protože to už nemůže být horší, než když jsme se viděli posledně, musí to být jenom lepší. Za těchto okolností vám nemohu než poblahopřát.“

Po Stalheinových vystoupilých lících kostech přelétl nádech ruměnce. „Jste stejně drzý jako vždycky,“ řekl kysele.

Biggles si bez vyzvání vzal cigaretu z pouzdra na stolku a poklepal s ní o hřbet dlaně. „Copak jste udělali s mým člověkem – myslím tím chlapíka z motorového člunu?“

„Aha! Takže tam byl jen jeden.“

„No to snad víte.“

„Ne, ne. Když jsme člun našli, byl prázdný, takže jsme neměli možnost zjistit něco o jeho posádce. Našli jsme ho volně na moři – ale jeho příslušnost nám pochopitelně neušla.“

Biggles pohlédl Němci do očí a došel k názoru, že mluví pravdu. „V tom případě spadl přes palubu,“ řekl smutně.

„Chudák,“ ušklíbl se Němec. „Co v tom člunu dělal?“

„Jen mezi námi, Stalheine, hledal mě. Včera jsem se při výletu zdržel a on docela logicky došel k závěru, že jsem musel nouzově přistát. Když se pro změnu nevrátil zase on, mohl jsem dělat něco jiného, než ho letět hledat?“

„Nevrátil? Kampak se nevrátil?“

„Na místo, kde jsem ho čekal, pochopitelně.“

Von Stalhein se v křesle předklonil. „Majore Bigglesworthe,“ vyslovoval zřetelně, „doporučuji vám, abyste byl ke mě upřímný. Víme, že operujete někde blízko našeho pobřeží. Kdepak je ta vaše základna?“

„Jak vás napadlo, že operuji blízko vašeho pobřeží?“

„Pokud vám to nebude příliš vadit, otázky budu klást já. Takže opakuji – kde je vaše základna?“

„Nemyslím, že by na vašich otázkách bylo něco špatného,“ usmál se Biggles, „mám však o vaši inteligenci vyšší mínění, než abych se domníval, že čekáte pravdivou odpověď.“

Von Stalheinovy úzké rty se na okamžik roztáhly ve studeném úsměvu. „Odkud jste dnes ráno odstartoval?“

Biggles udělal odmítavé gesto. „Nemarněte čas, von Stalheine. Co chcete víc? Máte mne tu a to by vás mělo dostatečně uspokojit. Možná vás to proslaví.“

„Jak to myslíte?“

„Že se vrátíte domů a všude rozhlásíte, jaký jste chytrák. Jen se nezapomeňte zmínit o té neutrální vlajce, co jste si vypůjčil. Já na ni určitě nezapomenu.“

„Jsem právě příliš zaměstnán, než abych se zabýval podobnými nesmysly. Podniknu však příslušné kroky, abych zabezpečil vaši přepravu na bezpečné místo, kde vyčkáte na soud za vyzvědačství.“

Biggles povytáhl obočí. „Vidím, že pro toho, komu nevádí plout pod falešnou vlajkou, jsou falešná obvinění pouhý detail.“

„Popíráte, že jste provozoval špionáž?“

„Důrazně. Jak mohu být považován za špióna, pokud mám na sobě uniformu britského důstojníka? Válečné konvence vyžadují, aby se mnou bylo nakládáno jako s válečným zajatcem.“

„Mě teď nezajímají válečné konvence – ani žádné jiné, majore. Způsobil jste mi v minulosti tolik nesnází, že nejsem ochoten nic riskovat. Neutečete! Já vás dostal, a já vás také budu držet, než vás předám těm, kteří si s vámi budou vědět rady. Pokud chováte naději na útěk, rychle na to zapomeňte. Můj nadřízený náhodou není daleko, takže vyřídíme celou záležitost rychle. Až se vás

zbavím, budu pátrat po vaší základně s daleko větším klidem.“

„Snad vás osud neoklame,“ ušklíbl se Biggles.

„To nechte na mně! Naposled vám nabízím možnost určitých úlev výměnou za informace o poloze vaší základny.“

„A já vám naposledy říkám, Stalheine, že žádný obchod nebude. Šetřte si dech. Možná že ho budete ještě potřebovat, než se mnou skončíte.“

„Jak chcete,“ řekl tiše Němec.

Vydal pak úsečný rozkaz eskortě a vězně odvedli do překvapivě slušně zařízené kajuty. Uslyšel otočení klíče v zámku a pak další zvuky, které mu napověděly, že se za dveře postavila hlídka.

Jelikož neměl nic na práci, bloumal Biggles kolem kruhového okénka. Nikoli s nadějí na útěk, neboť na to bylo okno skutečně příliš malé, nýbrž ve snaze zjistit, co se stane s jeho strojem.

Pracovalo na něm několik mužů, kteří právě z motorového oddílu demontovali motor. Vzápětí byl motor vyzdvižen na palubu lodi a odlehčený letoun plul po hladině jako labuť. Loď se pak pohnula kupředu a v brázdě zčerené vody se za ní pohupoval Willie-Willie.

Biggles se již chtěl odvrátit, když vtom zarachotil výstřel. Na okamžik jej napadlo, že na loď někdo zaútočil, ale pak zahlédl poblíž opuštěného letounu, který vypadal podivně dojemně při své bezcílné pouti po vlnách, gejzír po výbuchu granátu. Došlo mu, že patrně Stalhein dal rozkaz ke zničení stroje. Správnost domněnky potvrdily další výstřely, které letadlo zasáhly, urazily jeden z plováků a způsobily, že rozkládající se letoun pomalu dosedl na hladinu.

Biggles se odvrátil od okénka. Z toho co viděl, bylo docela jasné, že Willie-Willie již nikdy nikam nepoletí. Dále již o tom nepřemýšlel, ani se tam nepodíval, a ušlo mu proto, že se trosky nepotopily úplně, že zůstaly na hladině, nadnášeny nepoškozenými částmi plováků a křídel.

Lehl si na lůžko, kouřil a přemítal o nové situaci. Pak náhle uslyšel, jak motory lodi zvolnily chod a nakonec se zastavily, zatímco lodní zvon a hlasité rozkazy mu prozrazovaly, že se něco děje. Věděl, že se ještě rozhodně nemohli dostat do některého z německých přístavů na Baltu, protože se teprve smrákalo. Čas mohl pouze odhadnout na nějakých šest hodin večer, neboť hodinky mu byly zabaveny při prohlídce. Lámal si hlavu nad tím, co se může stát. Aby zjistil důvod nenadálého rozruchu, přistoupil k okénku. Zpočátku neviděl nic než moře, ale když se loď pomalu natočila, ohromil ho pohled na trup obrovského zámořského parníku. Jeho údiv jen umocnilo, když zahlédl nápis na přídi. Bylo tam napsáno Leipzig.

Co mohla mít tato rybářská loď společného s parníkem, Biggles už tušil, a měl si to brzy ověřit. Na chodbě zazněly kroky a někdo odemkl dveře. Zjevila se eskorta a vězeň byl nesmlouvavě vyzván, aby ji následoval. Neměl na vybranou.

Vedli ho přes palubu lodi po spojovacím můstku do dveří v boku obrovitého protějšku rybářské bárky. Zastavili ho přede dveřmi do kajuty. Chvíli čekali a po úsečném povelu, jenž se ozval zevnitř, postrčili muži Bigglese do luxusní kajuty.

Podle sestavy lidí shromážděných uvnitř a dle zařízení kajuty pilot hned poznal, že se tu má odehrávat cosi podobného soudu či tribunálu. Neměl nejmenších pochyb o své roli v chystaném stání. Proti němu seděli za dlouhým stolem čtyři důstojníci v uniformách německého válečného námořnictva. Mezi nimi vynikal postarší muž s ocelově šedými vlasy a pronikavými modrými očima, které se na vězně upíraly s neskrytým zájmem. Nepochybně to byl předseda soudu. Na konci stolu dřepěl von Stalhein s jakýmsi papíry před sebou. Z jednoho hned začal číst tak rychlou němčinou, že Biggles sotva stačil sledovat smysl. Ne protestoval však, neboť měl dobrý důvod k domněnce, že závěr tohoto takzvaného soudního jednání je předem stanoven.

Von Stalhein dočetl.

„Rozuměl jste?“ zeptal se předsedající anglicky a pohlédl na Bigglese s chladným nepřátelstvím.

„Víceméně,“ opáčil Biggles. „Ale než budete pokračovat, musím protestovat proti tomuto procesu a proti obviněním kapitána von Stalheina, která zde byla právě vznesena. Jsem důstojníkem Jeho Veličenstva v aktivní službě a podle válečných předpisů očekávám statut válečného zajatce.“

Předsedající se chmurně usmál a Biggles hned pochopil, že jeho protest byl jen ztrátou času. Očekával to, nicméně cítil potřebu vznést námitky, navzdory veškeré marnosti té snahy.

Předseda soudu pohlédl na přísedící. „Nemyslím, že bychom s tím měli ztrácet čas,“ řekl. „O panu Bigglesworthovi jsme již slyšeli mnohokrát. Patří k nejschopnějším příslušníkům britské zpravodajské služby. Samozřejmě ho známe, protože nám již v minulosti natropil značné nepříjemnosti, a...“

„Člověka oblečeného do vojenské uniformy své vlasti můžete jen těžko považovat za vyzvědače, pokud se snažíte naznačit tohle,“ skočil mu do řeči Biggles.

„Směšné! Co znamená pouhá uniforma? Popíráte snad, že jste se od vypuknutí války pohyboval na území Říše?“

„To nepopírám, ale sloužil jsem v uniformě, kterou mám na sobě i teď. Pokud ze mne uděláte špióna, pak je každý německý voják na polském území špiónem a francouzské útvary, které vnikly do vaší země na západní frontě, jsou rovněž bandou vyzvědačů. Budou také stát před tribunálem, pokud budou zajati?“

„To není totéž,“ prohlásil drsně předseda soudu, ale nijak se neobtěžoval s vysvětlováním zmíněného rozdílu. „Znáte jistě cenu, jakou musí zaplatit špeh v případě, že je dopaden?“

„To samozřejmě znám,“ odpověděl Biggles.

Předseda kývl a udělal si pár poznámek na kus papíru. „Rozsudek tohoto soudu tedy zní – trest smrti zastřelením do...“ Odmlčel se a naslouchal. „Co je to?“ zeptal se ostře.

Von Stalhein vyskočil, spěchal k oknu, a téměř současně venku spustily palbu protiletadlové kanóny a kulomety. Nad tím rachotem se nesl jekot letounu, řídicího se šílenou rychlostí na loď.

Von Stalhein se prudce otočil do místnosti. „Bylo by moudré, kdybyste vyhledal kryt, pane,“ řekl. Pak se otočil k Bigglesovi a ruka mu sjela k pouzdru s pistolí.

Co zamýšlel nebylo těžké odhadnout, ale k činu se už nedostal. V tom okamžiku se totiž loď naklonila na bok pod nárazem torpéda tak prudce, že všichni v kajutě ztratili půdu pod nohama. Těsně po nárazu šlehla venku oslepující ohnivá clona, kterou ve zlomku vteřiny následovalo zvířené mračno černého dýmu z hořící nafty.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

STUDENÁ LÁZEŇ

Biggles v záchvatu křečovitého kašle, který jej přepadl, když mu do plic vnikl štiplavý dým, odstrčil stranou bezvládné tělo, které leželo přes něj, a vrávoravě se postavil. Snažil se poznat, co se stalo, ale světla zhasla a v kajutě se setmělo díky kouři, který nesnesitelně pálił v očích. Podle náklonu podlahy však hned pochopil, že loď se silně naklonila na pravobok, a úhel náklonu se rychle zvětšoval. Všude kolem zaznívala děsivá směsice zvuků – výkřiků, sykotu unikající páry, rachotu kulometu, výbuchů kdesi hluboko v podpalubí a bublání valící se vody. Vedle pilota někdo zoufale sténal. Odporný zápach spáleniny se mísil s dýmem nafty.

Když se pokoušel odehnat rukou kouř od tváře, nahmatal Biggles dveře. Objev mu však posloužil pouze k tomu, aby zjistil, že jsou zkřivené a vzpříčené pod zborcenými nosníky. Bylo naprosto jasné, že tudy úniková cesta nepovede, a tak se Biggles v zoufalství obrátil k nejbližšímu okénku. Venku se kouř začal rozptylovat a přes jeho kalnou clonu se už dalo občas něco rozeznat. První věc, které si všiml, byla téměř naprostá tma venku. Potom bočně uviděl obrovskou nepravidelnou díru v boku lodi, kterou proudila dovnitř voda se stále větší silou, jak se naklón zvětšoval. Instinktivně se posunul blíž k zejícímu otvoru a tam se mu naskytlo hrůzyplné divadlo. Biggles už viděl mnoho válečných scén, ale žádnou takto rozsáhlou. Sílicí šero dodávalo apokalypse ještě strašidelnější nádech. Moře bylo plné trosek všeho druhu, mezi kterými plavala nejméně stovka mužů. Mnozí křičeli buďto strachem nebo proto, aby oznámili ostatním svou polohu. Rozbitý záchranný člun se klátil pod přídíl, zavěšen na jednoduchém jeřábovém výložníku, a všude kolem něj se převalovala oblaka dýmu a páry.

Vnikající proud vody již byl tak nebezpečný, že by Bigglesovi mohl podtrhnout nohy, a tak se pilot otočil do kajuty, aby tam zjistil, co se stalo s členy „soudního tribunálu“. Nikoli z pouhé zvědavosti, nýbrž ze snahy pomoci těm, kdo si nedokázali pomoci sami, protože bylo zjevné, že je otázkou několika minut, než bude kajuta pod vodou. Otočil se právě včas, aby v houstnoucím sem

zahlédl klečícího von Stalheina, jak na něj míří pistolí. Biggles uskočil jen zlomek vteřiny předtím, než pistole vybuchla, a kulka neškodně prolétla otvorem zejícím v boku lodi.

Biggles popadl rozbitou židli a hodil ji po Němci. Současně vykřikl: „Nebud'te blázen, člověče! Musíme ven. Na přátelský hovor máme pak času dost.“

Von Stalhein uhnul a židle ho minula. Posloužila však skvěle Bigglesovu záměru, protože příští Němcova střela zasáhla strop.

Biggles už nečekal. Nezdálo se mu, že tu je vhodný čas a místo k dalším nenávisným scénám, a stručně se rozloučil: „Jak chcete. Snažte se sám.“ Skočil k otvoru a vrhl se do moře.

Prvních pár chvil ve vodě věnoval veškerou svou energii snaze dostat se co nejdál od lodi. Potom objevil dřevěný trám, který vypadal, že by ho mohl unést. Vyhoupal se na něj a využil chvíle oddechu, aby se rozhlédl. To co viděl, se mu nesmazatelně vrylo do paměti. Obrovský parník byl již tak nakloněn, že horní paluba svírala s mořskou hladinou úhel šedesáti stupňů a na odhaleném boku pobíhali a klouzali lidé. Někteří v zoufalství skákali do moře. Otvor, kterým unikl – a který způsobil takovou spoušť – již neviděl. Zahlédl však vyzáblou postavu von Stalheina na rozbitém záchranném člunu. S pistolí v ruce pátral zrakem ve zpěněné vodě a očividně hledal kořist.

„Můj Bože, jak mě ten chlap musí nenávidět,“ pomyslel si, když ho uviděl. Sám si neuměl představit žádného normálního člověka, který by se v této situaci choval jako von Stalhein. „Ale když ho to baví,“ řekl si a pustil Němce ze zřetele.

Měl na starosti důležitější věci. Nacházel se stále mnohem blíž potápějící se lodi, než mu bylo milé. Dobře věděl, jak nebezpečný vír vznikne i při potápění značně menšího plavidla. Bylo mu jasné i to, že v šatech nedoplave daleko, a tak postupně odhodil vše, co měl na sobě, mimo kalhot a nátělníku. Právě dokončil svlékání, když našel společnost. V muži, který se k němu přiblížil, poznal důstojníka pověřeného vedením eskorty, která ho předvedla přeci tribunál. Všiml si, jak podivně se ve vodě pohybuje a zavolal na něj: „Co se vám stalo?“

„Nic nevidím! Dostal se mi do očí olej!“ zaznělo zoufale.

Biggles si stáhl bavlněný nátělník a vrazil jej muži do rukou. „Zkuste, co se s tím dá dělat,“ vyzval ho.

Muž, který se zachytil rukou jeho trámu, nemarnil čas, chytl mokré triko a utíral si oči. „Je to lepší,“ řekl záhy. „Zdá se mi, že poznávám váš hlas. Nejste ten Angličan?“

„Jsem to já,“ připustil vesele letec a začal pádlovat rukama, aby se dostali dále od potápějící se lodi.

Muž pokračoval ve vytírání očí a zbavoval se vazkého oleje, jenž se mu usadil na řasách. „Díky,“ řekl, když mu vracel mokré nátělník zpět.

Biggles se usmál a pracně ho na sebe navlékl.

„Ten váš letec, který zaútočil, se vyzná ve své práci,“ smutně prohlásil Němec.

„To máte ztracenou pravdu. Vyzná se,“ živě souhlasil Biggles a prudce vyprskl z úst mořskou vodu. „Jaké to bylo letadlo? Viděl jste ho?“

„Ano viděl,“ odpověděl námořník, a dal Bigglesovi tak podrobný popis letounu, až ho přesvědčil, že torpédo nemohl shodit nikdo jiný než Ginger nebo Algy.

„Co jste tady vůbec dělali?“ zkusil štěstí Biggles.

„Pluli jsme k ústí průlivu, abychom tam počkali na příliv.“

„Průlivu?“ To slovo přinutilo Bigglese nastražit uši, protože pokud se jednalo o průliv oddělující pevninu od písečného nánosu, na němž včera přistál s Algym a Gingerem, měl by alespoň hrubou představu o místech, kde se nachází.

„Jak daleko jsme od pevniny?“ zeptal se, protože byla již tma, aby se dalo něco zpozorovat.

„Asi tak kilometr.“

„A kterým směrem leží?“

„Tam!“ ukázal muž. „Je to německé pobřeží, ale písečný nános na druhé straně je blíž, aspoň myslím. Pokud tam chcete doplavat, měl byste sebou hodit.“

„Proč – je nějaký důvod ke spěchu?“

Muž se zadíval přes Bigglese, jakoby viděl něco za jeho zády. Když se letec obrátil, spatřil tam rybářskou loď, na kterou skoro úplně zapomněl. Pohybovala se příšerně pomalu, protože neustále

sbírala z hladiny ty, kdo přežili. Záchranné čluny byly spuštěny na vodu a jejich posádky se činily. Biggles neměl nejmenší chuť dostat se na loď znovu, protože měl neblahé tušení, jak by to pro něj skončilo. Měl další přitěžující okolnost, neboť jedno z jeho letadel potopilo Leipzig. Rozhodl se raději zkusit štěstí na onom písčném nánosu nebo i na pevnině, kde by mohl – v případě, že by jej někdo našel – vystupovat jako trosečník z nešťastné lodi, při nejmenším do doby, než by se připravil na útěk. Vždycky tam byla určitá naděje, že se mu podaří získat malý člun a dostat se s ním na Bergen Ait.

„Díky,“ řekl Němci, a pustil se trámu.

„Lebewohl! Hodně štěstí!“ zavolal za ním Němec.

Nějakou dobu se Biggles vůbec neohlížel zpátky, ale věnoval se pouze snaze o co nejrychlejší únik z nebezpečné oblasti, která se mu sama ohlašovala častými výkřiky mužů, kteří byli dosud ve vodě a snažili se upozornit na sebe zachránce. Měsíc dosud nevyšel, ale ve světle hvězd dokázal vytušit temný trup rybářské lodi. Po Leipzigu již nebylo ani stopy. Na chvíli se zamyslel nad tím, co se stalo s von Stalheinem, ale brzy to vypudil z hlavy, protože voda byla studená a ačkoliv byl slušným plavcem, věděl, že pokud se rychle nedostane na souš, může podlehnout šoku. Zvolil proto prsa, protože ze zkušenosti věděl, že tímto stylem vydrží plavat velmi dlouho. Mířil směrem, kterým podle námořníka měl ležet onen písčný nános. Zatím ho neviděl, avšak ani v to nedoufal, protože byla příliš velká tma, aby mohl dohlédnout tak daleko. Nebylo nic příjemného plavat tmou k něčemu, co vůbec neviděl, protože pokud by pobřeží minul, změnila by se jeho situace z nadějně na zcela bezvýhodnou. Jak poznal Balt, byla by nepatrná naděje, že by jej nějaká loď vyzvedla a teď, za noci, by byl definitivně ztracen!

Plaval vytrvale a dlouho, až ztrácel pojem o čase. Pak se jeho tempa začala zpomalovat, protože mu tělo prokřehlo chladem a bál se natáhnout na hladinu, aby si odpočinul. To by mohl udělat, jen kdyby bylo moře teplejší. Krátce nato však pocítil naléhavou potřebu změnit styl a vzápětí zaslechl zvuk, po němž celý ten čas toužil – pravidelné narážení vln na písčité pobřeží...

Tiše poděkoval osudu a s obnoveným úsilím pokračoval. Sluch ho nezklamal a o minutu později se již namáhavě brodil mělkou vodou k pláži. Teprve když padl na suchý písek, uvědomil si, jak dlouho plaval. Ani teď ho však neopustil strach, že by se mohl zhroutit následkem šoku z podchlazení, protože noční vzduch byl mrazivý. Aby rozproudil krev, přinutil se vstát a dal se do klusu po pusté pláži, která se táhla zdánlivě donekonečna. Byl k smrti unaven, ale pokračoval v běhu, a za krátkou chvíli cítil, jak se mu tělem rozlévá teplo.

„Půjde to,“ zavrčel.

Nevěděl, jak daleko běžel a ani se o to nestaral. Zdálo se mu, že běží celé hodiny, když se přímo před ním vynořily ze tmy dosti vysoké písčné duny, k nimž zamířil v naději, že tam nalezne úkryt, kde se bude moci mimo jiné vydýchat. Vyrázil sprintem, aby sám sebe ujistil, že to ještě dokáže, a když probíhal kolem úpatí první duny, narazil s omračující prudkostí do někoho, kdo právě odtamtud přicházel. Něco těžkého žuchlo do písku.

Vzhledem k tomu, jak byl unaven, nedokázal udržet rovnováhu a po srážce, když si ještě stačil všimnout temné siluety člověka, který šel proti němu, upadl na sypký písek.

Přestože se vymrštil rychle na nohy, ten druhý byl rychlejší a divoce po něm vyrazil pěstí v rukavici. Biggles chytil útočníka oběma rukama, pokrčil pod sebou kolena a pokusil se jej odrazit, ale podařilo se mu jediné – oba se začali nezadržitelně kutálet dolů po svahu duny.

Když se dole zarazili, ležel Biggles vespod. Nad sebou viděl paži napřaženou k úderu. Proti obloze se na okamžik ukázal obrys pažby revolveru a Biggles po ní zoufale chňapl. Útočník se chtěl osvobodit z jeho sevření, ale Biggles se ruky držel se zuřivostí polapeného zvířete. A pak zápas skončil. Nebyl to ale konec, jaký by vysílený Biggles čekal, přestože následkem podstoupené námahy, která překračovala vše nač byl zvyklý, byl napokrají zhroucení.

Jeho zuřivý protivník totiž náhle vykřikl: „Hejl Briny! Rychle! Pomozte mi!“

„Algy,“ zasípal slabě Biggles. „Uvolni mi hrudník, ty jeden potrhlý maniaku!“

KAPITOLA TRINÁCTÁ

NEPŘÍJEMNÉ ZJIŠTĚNÍ

Tlak na Bigglesův hrudník povolil s překvapivou rychlostí, ale delší chvíli nebyl Algy schopen promluvit. Dokázal jen tupě hekat.

„Co tu děláš?“ vyrazil konečně.

Biggles ležící naznak, těžce lapal po dechu. „Co asi?“ vyhrkl. „Myslíš, že si tu stavím hrad z písku? Kyblíček ani lopatku tady nemám! Nač si tu hraješ ty?“

„Sbírám lasturky a barevné kamínky, abych si měl v letadle s čím hrát,“ odsekl oživlý Algy. „A když už jsem tu, taky bych rád vyhodil do vzduchu jeden muničák. Bombu jsi mi vyrazil z rukou.“

„Muničák? Muniční sklad?“

„Co jiného? Jistě, zapomněl jsem, že o tom nevíš. Briny našel sklad torpéd.“

„Briny? Briny je na světě? Co vůbec dělal? Jsem blázen já nebo ty? Říkáš to tak, jako by sklad našel, když bloumal po pláži.“

Jakoby v odpověď se zpoza duny vyřítil Briny s puškou, kterou třímal v ruce. Vypadal velice nebezpečně.

„Dávejte si pozor, co s tím děláte, člověče!“ vyštěkl Biggles podrážděně, protože následkem únavy a vyčerpání mu nezbývaly síly na zdvořilost a takt.

Briny s puškou připravenou k výstřelu se zarazil a položil ji na zem. Sepjal ruce. „Ať se propadnu, jestli tohle není náš milý velitel,“ vydechl. „Vy jste ale jen v tričku, pane. Copak se vám stalo, jestli se smím zeptat?“

„Svlékl jsem se! Měl jsem jít k audienci u Hitlera a Němci mi chtěli dát pořádné šaty, abych tam nedělal ostudu,“ zavrčel letec. „Je ale čas přestat si klást pitomé otázky a začít vysvětlovat,“ dodal změněným tónem. „Začnu já. Našel jsem náš motorový člun, ale všiml si mě von Stalhein s rybářskou lodí. Zajal mě a dopravil na Leipzig. Pak měl někdo božský nápad a polechtal loď torpédem. Skočil jsem do moře a doplaval až sem. Byla to dřina.“

„Ten božský nápad jsem měl já,“ připustil Algy.

„Díky. Nikdy jsi žádné nehodil tak dobře jako dnes,“ prohlásil Biggles. „Zbytek ti vysvětlím později.“

„Já našel Brinyho tady na pláži,“ vysvětloval Algy. „Cestou nazpátek jsme narazili na zbytky tvého stroje, a protože jsem si myslel, že to máš za sebou, málem jsem se zbláznil. Chtěl jsem si to nejdřív vyřídit s Leipzigem. Proto jsem se vrátil zpátky pro torpédo. A abych nezapomněl, když jsem tu našel Brinyho, objevili jsme skladiště – nějakou zásobárnu skopčáckého námořnictva. Právě jsme to šli vyhodit do vzduchu, když jsem do tebe vrazil. Brinyho jsem vzal s sebou, aby hlídal letoun, zatímco budu dělat špinavou práci.“

„Rozumím. Všechno je jasné,“ řekl Biggles a těžce se postavil. „Někdo mi musíte půjčit bundu. Je mi příšerná zima. Plaval jsem asi hodinu nebo ještě déle v téhle studené louži.“

Briny svlékl leteckou bundu a podal mu ji. „Vzpomínám si, pane, jak jednou u Labradoru...“

„Tak na to zapomeňte,“ zarazil ho Biggles, zatímco si navlékal bundu. „Bude teď někdo tak laskav a odveze mě domů? Strašně rád bych si zahřál nožičky u kamen.“

„A co s tím skladem?“ řekl Algy. „Mám tu časovanou bombu.“

„Tu si strč za klobouk, nebo si s ní zahrej ragby. Necítím se zrovna nažhavený na házení bomb. Dnes už mě potkalo víc výbuchů, než jsem plánoval. Nechci další. Vrátime se. Pošlu sem Gingera, aby se o to postaral.“

„To sotva,“ řekl Algy.

„Proč?“

„Zrzek se ztratil.“

„Ztratil? Kde a kdy?“

„Nikdo ho neviděl od doby, co jsme ráno odstartovali.“

„Zůstal v jesky ni náhradní stroj?“

„Ano.“

„Tak musí být na ostrově. Zpropadený chlap! Co jen to mám za letku? Kde si ten mladý moula myslí, že je – na pikniku?“

„Když ho najdeš, můžeš se ho zeptat.“

Biggles se na chvilku zamyslel. Neměl o Gingeru žádné zvláštní obavy, protože jestliže stál Ptakopysk na místě, nemohl se zrzek dostat nijak daleko. Jednoduše proto, že neměl žádný prostředek, jak zmizet z ostrova. Napadlo ho však, že pokud má být skladiště zničeno, je nejvyšší čas to provést. Bylo téměř jisté, že Němci budou uprchlíka hledat, a pás písku byl nejbližším pevným kusem země od místa, kde se Leipzig potopil. Stane se jedním z prvních míst, kam se pojedou podívat. Rozhodl se proto, že pokud má ke zničení skladu dojít, je právě nyní ta nejvhodnější doba. Pokud sem přiletí později, mohli by se zde setkat s pátrací skupinou, kterou za ním vyšlou. Uvědomoval si velice dobře, jak nebezpečný je celý jejich záměr. Byl skutečně pochybný vzhledem k tomu, že von Stalhein už ví, že operují v této oblasti. Pokud ovšem on sám katastrofu Leipzig přežil. Biggles znal Stalheina dost dobře, aby věděl, že pokud je živ, nepřestane pátrat, než základnu najde. Vždy ho hnalo vlastenectví a nyní i osobní pohnutka – pomstít se! Bylo jen otázkou času, než se rozhodne prozkoumat také Bergen Ait. Fakt, že ostrůvek je považován za území neutrálního státu, bude pro muže tak důkladného a neústupného, jakým byl Stalhein, znamenat méně než málo. Své chmurné úvahy si však Biggles nechal pro sebe, aby své druhy zbytečně neděsil.

„V pořádku,“ řekl nakonec. „Povím vám, co uděláme. Chtít se ve třech nacpat do letadla, by bylo velmi obtížné, a nejsem na let ani oblečen. Algy, ty dopravíš Brinyho domů a vezmeš mi nazpátek mou náhradní výstroj. Měl bys to stihnout za hodinu. Já zde zatím připravím všechno na velký třesk. Tak to bude asi nejjednodušší.“

„Když myslíš,“ souhlasil Algy.

„Kde je to skladiště?“

„Asi půl míle po pláži,“ ukázal Algy. „Tudy.“

„Rozumím. Abychom si ušetřili nohy, mohl bys, až se vrátíš, přistát co nejbliž. Mimochodem, co tam přesně je?“

Algy mu popsal, co viděl.

Bigglesovi se rozšířily oči. „Vypadá to, že by tam mohlo být ledacos z toho, co můžeme sami potřebovat. Chci tím naznačit, že se jednoho dne můžeme sami ocitnout na suchu. V tom případě by se nám rezerva benzínu hodila. Než to vyhodíme do vzduchu, myslím, že by bylo dobré pořádně si prohlédnout, co mají uvnitř.“

Algy přikývl. „Proč ne? Ale nedostaneš se tam. Je to zamčené.“

„Říkal jsi, že barák je z vlnitého plechu?“

„Ano.“

„Takže s vrtačkou a pilkou na železo nebude potíží vyříznout ve stěně otvor. Aspoň bychom to měli zkusit. Vrať se sem s náradím a nalož i baterku a všechno, o čem si budeš myslet, že by se nám mohlo hodit. Pokud zjistíme, že to nezvládneme, vyhodíme všechno do vzduchu podle tvého původního nápadu, jak to stojí a leží. Ale nesmíme tu už stát a žvanit. Pospěšte si a ty se vrať tak rychle, jak to jen půjde.“

Algy s plánem bez zaváhání souhlasil a po objasnění několika drobností se obrátil, a vedl Brinyho s sebou k letadlu.

Unavený Biggles osířel na písečném pásu. Jakmile uslyšel zvuk startujícího letounu, zvedl časovanou bombu, která dosud ležela tam, kam padla, když ji nenadálá srážka vyrazila Algymu z rukou. Vydal se ke skladišti. Měsíc se již vyšplhal nad obzor, takže mu netrvalo dlouho najít hangár a přilehlé kotviště, které prozkoumal se skutečným zájmem. Pak obešel budovu k zadní stěně, kde položil nálož, protože si myslel, že na tomto místě bude stejně účinná, jako kdekoli jinde, pokud se rozhodnou ji použít. Když se zbavil závaží, začal prohlížet stavení podrobněji, protože stejně neměl nic lepšího na práci.

Nic zvláštního však nezjistil, protože stejně jako Algy brzy objevil, že hala nemá okna. Napadlo jej, že na střeše okna budou, ale neměl možnost, jak se na střechu dostat – a ani se o to moc nesnažil. Bylo mu zřejmé, že ve tmě uvnitř nic neuvidí.

Dále už mohl pouze vyčkávat a proto ho potěšilo, když uslyšel hukot blížícího se Algyho stroje. Dorazil dříve, než čekal. Vydal se kvapně ke břehu a v okamžiku, kdy Algy přistál a doroloval do kryté zátoky vzdálené asi dvě stě yardů, připojil se k němu.

Algy mu hodil termosku. „Napij se,“ řekl mu. „Je to horká káva a měla by tě trochu zahřát. Tady máš oblečení,“ dodal, a za lahví letěl neforemný balík šatstva.

Biggles se začal oblékat tak rychle, jak jen to šlo, a občas si s chutí lokl kávy. „Už je Ginger zpátky?“ otázal se.

„Ne.“

Biggles na chvíli ustal v oblékání. „To se mi nelíbí,“ řekl pak pomalu. „Nezůstal by pryč tak dlouho, kdyby se mohl vrátit. Bojím se, že ho potkala nějaká nehoda.“

„Briny a seržant ho hledali všude možně – vlastně ho hledají pořád.“

Biggles dokončil oblékání. „Tahle letka se nechová právě podle svého jména,“ řekl. „Moc se bumerangu v poslední době nepodobáme. Kromě toho, že jsme dokázali přijít o dva stroje, to vypadá, že se jeden druhému poztrácíme po celém tom zatraceném Baltu. Neměli bychom tu ztrácet moc času. Přivezl jsi nářadí?“

Algy, který právě slézal ze stroje, mu je podal. „Vzal jsem si do kapsy také kus provazu pro případ, že bychom museli lézt dovnitř střešním oknem.“

„Dobře!“ řekl Biggles. „Podíváme se, jak si ti Hitlerovi hoši rozložili uvnitř svoje hračky.“

Dali se do práce na zadní stěně, a nadělali při tom podstatně víc hluku, než bylo Bigglesovi milé. Šlo jim to však od ruky, takže za půl hodiny vyřízli dlouhý kus plechu. Když ho vypáchli ven, vstup do nitra budovy byl volný.

Biggles posvítil kolem sebe baterkou a za ním vlezl dovnitř i Algy. „To je lepší než vinný sklípek!“ vyrazil ze sebe. „Pěkná sbírka. Vážně bychom si měli něco vzít s sebou, až budeme pořádat příští větší ohňostroj.“

Bloumali skladištěm a kužel světla baterky klouzal po bombách, torpédách, dělostřeleckých granátech, kulometech, samopalech a všemožných druzích munice. Daleko více jej však zaujaly sudy s palivem a pečlivě označený soubor náhradních dílů a příslušenství pro řadu typů letadel používaných v námořnictvu. S puntičkářskou důkladností průzkumného pilota si Biggles všímal všeho, co viděl, když pomalu procházeli halou. Ukázal na ocelovou vrtuli. „Tenhle sklad zřejmě slouží stejně letectvu jako torpédoborcům, ponorkám, a kdo ví ještě čemu,“ řekl. „Nevím vůbec, co s tím. Pokud to tady necháme, mohlo by se nám to jednou moc hodit. Když to zničíme, uděláme nepříteli náramnou škodu. Myslím, že by nebylo špatné informovat o tom rádiem plukovníka Raymonda a požádat ho o pár instrukcí. Každopádně by o tom měl vědět. Já...“

Náhle se odmlčel a strnul. Zhasil baterku a všechno kolem pohltila tma.

„Vypadá to, že někdo našel můj stroj,“ řekl tiše Algy, protože o původu zvuku, který je vyrušil, nebylo sebemenších pochybností. Slyšeli letecké motory.

„To není tvůj stroj. Je jich víc,“ odvětil Biggles. „Mně to připadá jako formace – a letí nízko.“

„Blíží se,“ prohlásil o pár vteřin později Algy.

Biggles stále pozorně naslouchal. „Ne, není to formace,“ řekl pak pomalu. „Odhaduji, že to je velké letadlo s více motory.“

Zatímco mluvil, motory venku ztichly, ale piloti stále slyšeli hvízdání větru proráženého křídly.

„To by byla zábava, kdyby mířil sem, co?“ zamumlal Algy.

„Tobě to možná připadá jako zábava, ale mně ne,“ opáčil krátce Biggles. „Když jsem viděl Baltské moře prvně, připadalo mi velice pusté, ale poslední dobou se tu rojí všechno možné. Ten stroj se přiblížil víc, než je mi milé. Bude lépe je uvítat venku.“

„Doufám, že nezpozorovali moje letadlo.“

„Nemyslím, že je to při tomhle osvětlení příliš pravděpodobné. Pojd' ven! Nedovolím si rozsvítit. Mohli by spatřit střešním oknem světlo. Dávej pozor, aby sis nevypíchl oko o klikovou hřídel. Drž se u mě. Myslím, že k té díře trefím.“ Už bez dalších řečí tápal Biggles směrem k otvoru, kterým vstoupili.

Chvilí předtím, než se dostali ven, bylo již zřejmé, že i když se možná pilot nebude pokoušet přistát, rozhodně letí klouzavým letem nízko a pozoruje okolí, neboť plechový hangár se začal

otřásat hlukem. Bez ohledu na důstojnost hodnou lidského tvora drali se oba dírou ven a pátrali pohledy po hvězdné obloze.

Na nebi viděli hvězdy i měsíc, ale poznali, že nějaká světla se pohybují mnohem níž. Po letounu nemuseli pátrat. Ukázalo se, že Bigglesův dohad, že jde o jeden stroj, se ukázal správným. Čtyřmotorový létající člun se právě, s rozsvícenými navigačními světly i kabinou, obracel s majestátní rozvážností válečného křižníku, aby dosedl na kotviště, které přiléhalo k hangáru.

„Máme ho tu!“ sykl Biggles a cpal kus nepravdělně vyříznutého plechu zpět do otvoru. „Podívej! K zemi!“

Sám sebou mrskl na písek a přitiskl se těsně k vlnitému plechu, když se sto stop nad jejich hlavami rozzářila osvětlovací raketa, a zalila okolí oslnivým bílým světlem. Museli zůstat na místě, dokud kýl obrovského hydroplánu nedosedl na hladinu a nezačal se po vlnách kolébat směrem k širokým dvojítm vratům skladiště.

V okamžiku, kdy světlice zhasla, Biggles vyskočil, vyrazil kupředu, ale hned se zarazil. „Kde je ta časovaná bomba?“ zeptal se stručně. „Dám ji tam.“

„Vzal jsem ji s sebou dovnitř. Myslel jsem, že když ji budeme chtít použít, udělá víc rámusu tam.“

Biggles cosi nesrozumitelného zamumlal. „Já vím, chtěl jsi to nejlepší,“ uznal pak. „Ale teď už si nemůžeme dovolit se tam pro ni vracet. Pochybuji, že bychom ji uvnitř bez světla našli. Když ji najdou oni, bude z toho pěkný poprask. Bude nejlepší, když se přesuneme k letounu a připravíme se na kvapný ústup.“

Obrovský hydroplán naroloval přímo před halu. Pilot vypnul zapalování a vrtule se zastavily. Bylo zřejmé, že se posádka chystá vystoupit na břeh. Od hladiny se odrazila světla, a hlasy letců se zřetelně nesly ztichlou nocí.

Biggles popadl Algyho za paži a společně se rozběhli k blízké písečné duně, odkud spěšně dorazili k místu, kde Algy zanechal Didgeridoo. Neměli zvláštní důvod k přehnané opatrnosti, protože oběma bylo jasné, že jejich přítomnosti zde by se nikdo nenadál a přirozeně předpokládali, že němečtí letci mají plné ruce práce s ukotvením letounu a nemají čas zabývat se čímkoliv jiným.

Biggles obešel poslední přesyp a spatřil matně se lesknoucí křídla Didgeridoo. „Tady je,“ řekl rychle, a pak, když uviděl celý stroj, ztuhl jako přimražen. „Nebesa! To nám scházelo!“ vykřikl ohromeně.

Algy k němu došel. Nemusel se ptát, co se stalo. Pochopil rychle. Nadcházející příliv zdvihl hladinu zálivu do výšky, která se dala odhadnout podle toho, že mírné vlnky šplouchaly po dně trupu letounu. Plováky byly pod vodou a stroj se, z důvodu který nebyl na první pohled zřejmý, na jedné straně potopil. Voda i nadále stoupala a záliv se rozšiřoval.

Snad celou minutu hleděl Algy na to, co se před ním odehrávalo, jakoby teprve postupně chápal rozsah katastrofy. „Nerozumím tomu,“ zamumlal. „Proč neplave?“

„Protože má kola zabořená do písku,“ odpověděl zachmuřený Biggles. „Proto!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

VON STALHEIN PODRUHÉ

Téměř hodinu se zoufale pokoušeli uvolnit Didgeridoo z písku, který pevně zajal jeho kola, ale bylo to marné. Biggles nakonec musel uznat, že ztrácí čas.

„Drží to jako škeble na skále,“ prohlásil nakonec znechuceně. „Budeme muset počkat na odliv a pak zkusíme kola vyhrabat. Příliv už musí vrcholit – nejspíš proto sem ten obr přiletěl zrovna teď. Nemůžeme si dovolit ztratit další stroj. Kdybych měl Raymondovi hlásit, že se stav letadel ztenčil na jediný stroj, vypadal bych před ním jako pěkný pitomec.“ Biggles se usadil na příkrém svahu duny a hleděl na Didgeridoo s odporem.

„Ale čekání na odliv bude tak dlouhé, že se dočkáme, až budou ti skopčáci odlétat,“ namítl Algy. „Silně pochybuji o tom, že to stihneme před rozedněním a pokud budou Němci odlétat za světla, určitě zpozorují náš letoun. Máš snad pocit, že až nás tu uvidí jak se hrabeme v písku, že proletí kolem v klidu? Těžko. Rozstřílí nás na kousky, nebo odvysílají zprávu o tom, že jsme tu.“

„Stává se z tebe hrozný pesimista.“

„Nemá smysl zavírat oči přeci skutečností.“

„Jistě. Ale také nemá smysl tu dřepět a dívat se na tu bídu.“

„A co bychom tak podle tebe měli dělat – zazpívat si nebo co?“

„Můžeme zkusit dostat se zpět k hangáru a odposlechnout, co si, povídají. Myslím, že bychom se mohli alespoň dovědět, jak dlouho tu chtějí zůstat. Co vůbec dělají?“

„Řekl bych, že tankují – pokud si ovšem nedělají bábovičky,“ ušklíbl se Algy jízlivě.

„Mluvíš, jako bys měl místo mozku hroudu bláta,“ prohlásil drsně Biggles, vstal a vydal se k hangáru. Dával si pozor, aby ho stále kryly duny.

Algy ho následoval a v několika minutách měli na dohled sklad i obrovský hydroplán.

„V kabině zhasli,“ povšiml si Biggles. „Pokud mám soudit podle toho, nehodlají se odsud hnout před rozedněním.“

„Taky se mi zdá,“ souhlasil Algy. „Podle toho, jak ten chlapík nedbale smotal hadici, hádám, že tu chtějí zůstat hezky dlouho.“

Nepokoušeli se dostat do hangáru, protože tam občas vcházeli a zase vycházeli ven Němci. Bylo však vidět, že velká posuvná vrata nejsou otevřena. Místo nich Němci užívali menší dveře, které chytří stavitelé často do velkých vrat vestaví. Protože z místa, kde se ukryli, nemohli nic moc vidět, začali opatrně postupovat k zadnímu traktu haly. Otvor ve stěně sice Biggles uzavřel těsně předtím, než se dali na kvapný útěk, ale netrvalo déle než minutu, aby plech znovu vypáčil. Už předtím, než to udělal, si všiml, že zevnitř vychází otevřenými dveřmi paprsek světla. Nepřekvapily je proto dvě velké obloukové lampy se stínítky směřujícími jejich světlo dolů do haly. Osvětlovaly interiér světlem jasným jako ve dne. Slyšeli kroky lidí v hale a domácký zvuk cinkotu nádobí. Mezi těmi zvuky pronikal hukot čilého hovoru. Nikoho z jeho účastníků však letci neviděli, bránily jim v tom vysoké pyramidy materiálů. Co však viděli velice dobře, byla časovaná bomba, která ležela na podlaze pár stop od nich.

„Půjdu pro ni, mohli bychom ji potřebovat,“ zašeptal Biggles. „Zkusím přitom zjistit, co dělají. Zůstaň na místě.“

Nezdálo se, že cesta pro bombu bude zvlášť nebezpečná, neboť když se Biggles sehnul, měl dobrou možnost úkrytu. Dostal se k bombě, pokradmu se narovnal a nakoukl přes haldu dělostřeleckých granátů. Naskytl se mu pohled na tak civilní podívanou, že se na jeho rtech objevil nechtěný úsměv. Sotva třicet kroků od něj byly přes dvě kupy uskladněného materiálu položeny jakési rovné desky nahrazující stůl. Kolem nich sedělo sedm mladých mužů navlečených do letecké výstroje. Měli rozepnuté bundy a přilby postrčené do týla. Zdálo se, že jsou ve velmi dobrém rozmaru, a jistě k tomu měli dobrý důvod, neboť kouřící talíře na improvizovaném stole hovořily za vše.

Teprve nyní si Biggles uvědomil, jaký má hlad, a přepadla jej šílená chuť připojit se ke společnosti u stolu. Rázem si neochotně připustil, že větší nesmysl jej už dávno nenapadl, a pokusil se zachytit alespoň útržky rozhovoru stolučících letců. Nehovořili však o své bojové činnosti, ale – což byl další rys, který z nich v Bigglesových očích dělal normální lidi – pochechtávali se nad válečnými pověstmi, které právě kolovaly po Berlíně.

Biggles ještě chvíli zůstal na místě, ale když mu začalo být jasné, že rozhovor jen těžko nabere jiný směr, tiše se vrátil k Algy.

„Moc jsem toho neslyšel, ale podle toho, jak se chovají, bych odhadl, že tu hodlají nějaký čas zůstat,“ oznámil. „Právě teď si tam dávají do nosu.“

„Co kdybychom jim dali do nosu my a vzali jim ty pochoutky?“ navrhl Algy. „Mám hlad jako vlk!“

„Je jich moc,“ usmál se Biggles. „Těžko bychom je přeprali a nerad bych je zabíjel. Mám lepší nápad.“

„Povídej!“

„Co by asi řekli, kdybychom si půjčili jejich stroj?“

„A nechali tady Didgeridoo? Ani náhodou.“

„Mohli bychom se sem později vrátit a vyzvednout ho.“

„Ale mezitím ho najdou oni.“

„Třeba ne. Když ho zakryjeme bahnem a rákosím, máme šanci, že na něj nepřijdou. Budou se motat jenom kolem skladiště. Myslím si, že pokud máme příležitost sebrat jim letadlo, neměli bychom si ji nechat ujít. Didgeridoo se nám nemusí podařit vytáhnout, a v tom případě jsme v pěkném průšvih.“

„To máš pravdu,“ připustil Algy. „Tak dobře. Pojdme se mrknout před sklad, co se děje venku.“

„Nemusíme chodit oba. Ty se vrať k letadlu a začni ho maskovat, já tu zatím obhlédnu terén. Jak budu hotov, přijdu za tebou.“

Algy bez reptání zmizel mezi dunami. Biggles sebral časovanou bombu a vyplížil se před hangár, kde zjistil, že jeho úkol bude ještě snazší, než čekával, protože okolí bylo naprosto opuštěné. Velký hydroplán se tiše kolébal na vlnách upoután u úvaziště jediným lanem na přídi. Pozorně se zahleděl do stinných zákoutí, ale hlídku nikde neobjevil – ani ji příliš neočekával, neboť být sám velitelem onoho létajícího člunu, nepovažoval by za nutné stavět stráž.

Když se obrátil ke dveřím, po tváři se mu rozlil široký úsměv. Uvědomil si, jaké možnosti se mu nabízejí. Nejenže byly malé dveře ve vratech dosud otevřené, ale z vnější strany stále trčel ze zámku klíč. Na nic víc nečekal a spěchal za Algym, který právě dokončoval svůj úkol. Ten mu usnadnila klesající mořská hladina v zálivu. Voda nebyla hlubší než stopu nebo dvě. Bylo jasné vidět, jak beznadějně je Didgeridoo zabořen, protože kola byla zabořena do písku celá, jedno o kus hlouběji než druhé.

Biggles neztrácel čas planým tlacháním. „Jdeme na to,“ řekl naléhavě. „Máme dokonalé podmínky. Ten stroj je stejně dobrý jako náš.“ Rychle Algymu vylíčil situaci před skladem. „Půjč mi tužku a kus papíru z notesu,“ uzavřel svou řeč.

„Co máš v úmyslu?“ otázal se Algy, když mu je podával.

„Chci jim strčit pod dveře zprávičku o té díře ve stěně.“

„Proč?“

„Jinak by ji nemuseli vůbec najít.“

„Co na tom záleží?“

„Nemůžeme tam přece ty muže nechat zemřít hlady. Takhle jim to bude chvíli trvat, než se dostanou ven, ale já chci při první příležitosti tu boudu trochu pocuchat. Mrzelo by mě, kdybych si musel myslet, že jsou ještě uvnitř. Bombardování je sice velice užitečná činnost, ale přece jen...“

Algy přikývl. „Ano, zasypat je bombami po tom, co jim štípne letadlo, by z nás velké hrdiny neudělalo,“ souhlasil. „Jdeme!“

Vrátili se ke skladišti, kde bylo všechno tak, jak Biggles vylíčil. „Jdi k letadlu a připrav tam všechno k okamžitému startu, jakmile mě uvidíš přicházet,“ přikázal. „Motory by měly být ještě zahřáté, takže by měly naskočit napoprvé.“

Dal Algymu čas, aby se dostal k letadlu, a vnikl do hangáru. Opatrně vzal za dveře a velice obezřetně je zavřel. Podařilo se mu otočit klíčem v zámku bez jediného zvuku. Pak vyňal z kapsy vzkaz, který napsal, a vsunul jej do škvíry pod dveřmi. Uvnitř slyšel šum hovoru, který nerušeně pokračoval po celou dobu, kdy se Biggles pohyboval u dveří. Bylo jasné, že Němci žijí v blažené nevědomosti o tom, co je čeká. Vzal časovanou bombu – spíš proto, že na základně zbývala jen jedna nebo dvě, než s nějakým přesným záměrem – a vydal se k letounu. Nastoupil k Algymu.

„Všechno v pořádku, nemusíme chvátat,“ řekl. Algy již dávno odvázal stroj a nyní seděl připraven odstartovat.

„Poletíme?“ otázal se.

„Do toho.“

„Vezmeš to ty nebo já?“

„Ty,“ opáčil Biggles. „Já si rád zchrupnu. Řekni mi, až budeme doma.“

Algy nastartoval motory a obrovský stroj se začal sunout po vlnách na otevřené moře.

Biggles otevřel boční okénko a podíval se ven. Z jemu dobře známých důvodů se na břehu nedělo nic. Musel se usmát, když si představil úžas, který právě zavládl uvnitř ocelových stěn.

Létající člun se mírně zakymácel, když se střetl s baltským příbojem. Pak jej však nadzvedly

silné motory a letoun se vyřítil vstříc nočnímu nebi.

Biggles si všiml, že se Algy směje. „Ano, válka je někdy dost zábavná věc,“ poznamenal, neboť si myslel, že chápe důvody jeho veselí.

„Zábavnější, než si myslíš,“ prohlásil Algy a vybuchl smíchy nahlas.

Biggles se na něj zvědavě podíval. „Co tě to tak najednou rozveselilo?“ zeptal se. „Povídej, ať se taky zasměju!“

„Četl jsi v bibli o velbloudu, co prošel uchem jehly?“

„Znám to. Co je na tom tak veselého?“

„Jenom mě tak napadlo, co uděláme s touhle obludou, až budeme zkoušet dostat ji do jeskyně.“

Když Biggles pochopil, že má Algy pravdu, zamračil se. „Hromy a blesky,“ zavrčel. „Taková pitomost a mne to nenapadlo!“

„Ani mne, dokud jsme neodstartovali. Do jeskyně se nevejde. I kdybychom ji dokázali zbavit křídel, o čemž silně pochybuji, samotný trup zatarasí celý vchod.“

Biggles si promnul bradu. „To jsi celý ty, vymýšlet si nějaké problémy, když všechno vypadá snadné,“ prohlásil kousavě. „Teď si nad tím bádej sám, já jsem utahaný. Vzbud' mě, až budeme na ostrově. Jdu spát.“

A spal tak dlouho, dokud jej Algy nerýpl do žeber na znamení, že se blíží k cíli.

Biggles se probрал, protáhl se a zívá. „Už je mi lepší,“ řekl, když létající člun klouzal k přistání s dostatečnou rezervou vzdálenosti před ústím jeskyně. Otevřel boční okénko a vyhlížel někoho ze spolubojovníků, aby je upozornil, že není nutné střílet. Základna však vyhlížela zcela opuštěně.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se Algy.

„Nejspíš ještě spí,“ opáčil Biggles. „Nedělej hluk, nemusíme je budit,“ pokračoval, když sešli po obrovském zužujícím se křídle a seskočili dolů.

„Hm, tak to už je divné,“ řekl Biggles, když došli k ubikacím a stále se nikdo neobjevoval.

„Člověk by řekl, že by mohl mít aspoň někdo službu.“

Obešli celou základnu, ale jediný koho našli, byl Roy. Ležel se sluchátky na uších na stole a spal. Zdál se být zcela vyčerpán. Hlava mu ležela na britském i německém kódovém klíči a v prstech ještě svíral tužku.

„Chudák malý,“ zašeptal Biggles, „je úplně mimo, a nedivím se, když si představím, jak dlouho musel sloužit. Řekl bych, že se snažil vydržet, než se vrátíme, ale usnul uprostřed práce. Člověk nemůže být vzhůru donekonečna. Já jsem předevčírem málem usnul za kniplem. Myslím, že bychom ho měli nechat vyspat. Ginger se ještě nevrátil, to je jasné, ale co se, k d'asu, mohlo stát s Brinym a seržantem?“

„Řekl bych, že šli hledat Gingera.“

„Ano – samozřejmě, tak to bude. Je tu mrtvo jak pod náhrobkem. Podívej! Co je to?“ Biggles sáhl na list papíru, jenž ležel zpola zakryt Royovou tvář. Velmi opatrně jej uvolnil a zvedl. V horní části listu stálo velkými tiskacími písmeny: NALÉHAVÉ. „Nebesa, to je zpráva,“ řekl stručně. „Musela přijít, když jsme byli pryč. Roy ji také dešifroval – ale to snad ne?“

Biggles četl nahlas. „Naléhavé. Vzniklo podezření na existenci nepřátelského námořního skladiště na severovýchodním pobřeží Východního Pruska, pravděpodobně mezi písčnými dunami severně od průlivu Gutte. Lokalizace a okamžité zničení nutné.“

Biggles pohlédl na Algyho. „Co si o tom myslíš?“ zabručel.

„Určitě jde o místo, odkud jsme právě odletěli.“

„Taky si to myslím. Tak blízko vedle sebe by určitě dva podobné sklady neležely. Je to k vzteku, mohli jsme to vyřídit, když jsme tam byli. No, teď to musí počkat. Jsem utahaný jako kotě. Neletěl bych tam a zase zpátky, ani kdyby na tom závisel osud celého království. Sotva vidím.“

„Jo. Vypadáš jak strašidlo,“ prohlásil Algy. „Rozhodně nebudeš připravený na let, dokud se trochu nevyspíš. Kdybys teď zkoušel letět, jenom by sis říkal o průšvih. Víš co? Já jsem čerstvější než ty. Lehni si a vyspi se. Já si vypůjčím Ptakopyska a udělám rychlý výlet na ten písčec. Jenom doufám, že ti chlapi nebudou již pod zámkem.“

Biggles pohlédl ke vstupu do jeskyně. Nebe zešedlo v tušení nastávajícího dne.

„Ti už budou venku,“ řekl rozhodně. „Určitě našli můj vzkaz, kde se dočetli, jak se dostat ven,

a teď budou nejspíš někde na pláži vyhlížet loď, která by je vzala s sebou. Když tě uvidí přilétat, snad jim dojde, co máš v úmyslu, a zmizí. Když se tam budou motat, jdou si na vlastní pohřeb. Konečně – je válka, a rozkaz je rozkaz. Domluveno. Budu ti zavázán, když se toho ujmeš sám. Jedna bomba by měla úplně stačit.“

„Poletím hned,“ prohlásil Algy. „Ty jdi spát. Až se vrátím, podíváme se po ostatních.“

„Dobrá! Vyprovodím tě.“

Aniž by vzbudili Roye, vyšli z vysílací místnosti a po kočičí lávce dorazili k Ptakopyskovi. Na střední pumový závěs zavěsili jednu stodvanáctilibrovou bombu, a Algy se již chystal usednout za knipl, když Biggles zdvihl časovanou bombu, kterou přinesl zpět. „Mohl by sis vzít i tohle,“ navrhl. „Pokud nezasáhneš pumou a skopčáci budou dostatečně daleko, můžeš přistát a vyřídit to na zemi. Musíme si být jistí, že všechno vyletělo do vzduchu. Žádné místo ti nezabere, takže se nic nestane, když ji přivezeš zpět.“ Uložil hranatou nálož na zadní sedadlo.

„Já ti řeknu, co by stálo za to vzít,“ řekl náhle Algy.

„A co?“

„Jeden ze samopalů, které jsou ve skladišti. Pokud tam Němci ještě budou, a jsem o tom přesvědčen, mohli by po mě začít pálit. Budu o hodně klidnější, když u sebe budu mít něco, čím bych mohl jejich pozornost oplácet. Zvláště, když budu muset přistát.“

„To je pravda,“ souhlasil Biggles. „Zůstaň tu. Já ti tu hračku přinesu.“

Brzy byl zpátky s nebezpečně vyhlížející zbraní a několika zásobníky. Vše položil do letounu Algymu k ruce. „Nezapomeň, že je to náš poslední letoun,“ připomněl, než Algy nastartoval.

„Nebudu se snažit ho za každou cenu rozsekat,“ slíbil.

Biggles se rozběhl k východu z jeskyně a pohlédl na oblohu. „Nebud’ tam moc dlouho,“ zavolal. „Počasí se mi nelíbí.“

Algy mávl na znamení, že rozuměl, a naroloval k východu do zátoky. Opatrně proklouzl ven kolem mohutného hydroplánu.

Biggles počkal, až odstartuje, a pak se pomalu loudal zpět do jídelny. Když míjel kuchyni, nahlédl dovnitř a v duchu si přál, aby v sobě našel energii na přípravu snídaně. Jediná myšlenka, která jej cele ovládala, byla touha po spánku. Když uléhal na lůžko, neměl původně v úmyslu ihned usnout. Chtěl si pouze pár minut odpočinout dřív, než se svlékne. Dlouhé bdění a námaha však pochopitelně vykonaly své. Oči se mu zavřely a upadl do hlubokého bezesného spánku připomínajícího spíše mdlobu.

Velká ručička hodin stojících na stole pomalu obíhala ciferník, a Biggles se stále nebudil. Minula další hodina a spal dál, aniž by věděl, že slunce bylo již zastřeno temně modrou oponou rychle se šířící od severu. Vzápětí byla tato opona pokryta vířícím závojem sněhových vloček, které tančily kolem vchodu do jeskyně, než tiše dopadly do zachmuřeného moře. A spal ještě, když nastalo ticho – zlověstné ticho přerušované pouze neúnavným tikáním hodin na stole.

Neslyšel ani zvuk opatrných kroků našlapujících po kočičí lávce. Neslyšel ani neviděl, jak se otevírají dveře, a jak jimi vstupuje Erich von Stalhein s pistolí v ruce.

Důstojník německé rozvědky vsunul cigaretu do dlouhé špičky, zapálil si ji a vyfoukl do vzduchu kroužek kouře. Ve tváři se mu rozhostil výraz nejvyššího uspokojení. Chvilí se zamyšleně díval na spáče, pak přistoupil blíž a poklepal mu na rameno pistolí.

Biggles otevřel oči a když spočinuly na Němcově strohé tváři, zjevil se mu v nich úžas. Pomalu se nadzvedl na lokti.

„Začínáte být pěkně otravný, von Stalheine,“ nedůtklivě zavrčel „To nemůžete nechat člověka vyspat?“

Von Stalhein se cynicky usmál. „Nebojte se,“ zamručel potěšeně. „Už brzy půjdete spát na velmi, velmi dlouhou dobu.“

Biggles jej přemítavě pozoroval. „Co tím myslíte?“ otázal se.

„Myslím tím, že až dosud jsem pokaždé příliš dlouho odkládal to, co jsem – když jsem vás už znal – měl udělat ihned. Teď žádný odklad nebude. Doufám, že už mi rozumíte.“

Biggles kývl. „No, myslím, že když jste už jednou Němec, nedá se s tím nic dělat,“ zabručel. „Ale vaše matka vás měla naučit, že střílet válečné zajatce je přinejmenším neobvyklé. Nedělá se to.“

Musím trvat na řádném soudu.“

„Ten už jste jednou měl. Na *Leipzigu*“

Biggles pochopil marnost svých protestů. „Jen pro zajímavost,“ řekl. „Jak jste mě našel?“

Němec ukázal Bigglesovi jeho vlastní mapu. „To bylo velice nápadité, udělat si na mapě značky, které mě dovedly téměř přímo na Bergen Ait. Důstojník s vašimi zkušenostmi by měl víc myslet.“

„Máte úplnou pravdu. Za takovou trestuhodnou hloupost si zasloužím být zastřelen,“ souhlasil Biggles. „Jak jste se sem dostal? Rybářskou lodí?“

„Samozřejmě. Vyzvedla mě z moře, a jakmile jsme vylodili ty, kdož se zachránili z *Leipzigu*, spěchal jsem rovnou sem. Ovšem že ne sám. Mám venku dvacet námořníků. Právě prohledávají vaše velmi zajímavé skladiště. Je vám doufám jasné, že jste se dopustil mimořádně hrubého porušení mezinárodního práva, když jste se zde usadili. Jste na neutrální půdě!“

Biggles nehodlal Němci vysvětlovat, jak se věci mají. Stejně se časem všechno dozví. „Je báječné vás poslouchat, jak hovoříte o porušování mezinárodního práva,“ usklíbl se.

„Dovolíte, aby se teď pro změnu chvíli ptal zase já?“ rýpl von Stalhein. „Kde jsou vaši přátelé?“

V Bigglesově malé dušičce bleskla nepatrná jiskřička naděje, neboť po celou dobu rozhovoru, ačkoli to na sobě nedával znát, ho trápilo jediné: co je s Royem ve vysílací místnosti. Na jeho stole ležel ten nejdůležitější dokument, jaký by si jen němečtí agenti dokázali představit – britský tajný šifrovací klíč. Ležel tam i německý klíč, na něm však nezáleželo. Zpočátku si myslel, že Roye dopadli, a s ním se jim dostaly do rukou všechny doklady. Teď, s ohledem na Němcovu otázku, nemusela být situace tak docela jednoznačná. Stalhein by svůj úspěch nepochybně zdůraznil nahlas. Ješitnost byla jednou z jeho slabých stránek, a kdyby mu skutečně šifrovací klíč padl do rukou, sotva by se dokázal udržet a nepochlubit se.

Biggles tedy na otázku reagoval pouhým zívnutím. „Proč se ptáte?“ řekl. „Tak oni vás neuvítali?“

Von Stalhein se na něj přísně podíval. „Ne,“ odsekl. „Také bych se jim divil. Ale jistě se brzy vrátí. Já na ně počkám, ale nevidím důvod, proč byste na ně měl čekat také vy. Mám tu popravčí četú a doufám, že nebudu nucen použít násilí, abych vás přiměl se k ní připojit. Než převezme velení poddůstojník, zařídím ještě pár nezbytných formalit.“

Biggles pomalu vstal z postele. „Nebudete nic namítat, když si zapálím cigaretu?“ zeptal se zdvořile.

„Pochopitelně, že ne,“ odpověděl Stalhein káravě. „Mohu pro vás ještě něco udělat? Například vyřídit nějaký vzkaz? Nemám sice rád dojemné scénky, ale v situaci, jako je tato, udělám výjimku. Myslím, že je to omluvitelné...“

Biggles si zapálil a odhodil vypálenou zápalku. „Je to od vás velice laskavé, von Stalheine,“ řekl chladně. „Doufám, že pro vás budu moci jednou také tolik vykonat.“

Němec se sebejistě usmál. „To si ale budete muset pospíšit. Půjdeme?“

Biggles přikývl. „Myslím, že můžeme.“

Von Stalhein srazil podpatky a sklonil hlavu, když jej Biggles předešel ve dveřích do skladu.

Stála tam v řadě četa námořníků pod velením poddůstojníka a čekala na povel.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

UDÁLOSTI NA SKÁLE

Když do jeskyně vnikli Němci, Roy stále spal nad svojí prací. Probudil ho podivný zvuk – jeden námořník na kočičí lávce zakopl. Roy potřásl hlavou, nechápavě se rozhlédl, a pak si uvědomil kde je. Podíval se na hodinky, aby zjistil, jak dlouho spal.

Zdálo se mu, že všechno je přesně tak, jak bylo, než usnul. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se Biggles s Algym vrátili a vstoupili do místnosti s vysílačkou. Roy otupělý spánkem samozřejmě myslel, že jsou dosud pryč. Zamyslel se, proč se tak dlouho nevracejí, a tu k němu náhle dolehl další zvuk, který ho přinutil vyhlédnout z bočního okna, odkud byl vidět vstup do jeskyně.

Obraz, který tam uviděl, mu rázem vyhnal zbytky spánku z hlavy a po zádech mu přeběhl mráz. Potřásl hlavou, a pohlédl tam znovu v naději, že se mu všechno jen zdá. Byl by to ohavný sen, avšak skutečnost byla ještě horší. Po kočičí lávce přicházela jednotka německých námořníků a v ústí jeskyně byl člun, z něhož vystoupili. Venku před vstupem se rýsoval obrovský trup letadla. Na směrovém kormidle se rýsoval hákový kříž.

Po dvě dlouhé vteřiny nedokázal nic jiného, než hledět na to nadělení doširoka rozevřenýma očima. Ochromilo ho to a jeho mozek ten obraz nepřijal. Konečně pochopil, že během nepřítomnosti jeho spolubojovníků byla základna napadena nepřítelem. Ani na okamžik však při tom nezapochyboval o tom, že je ve skladišti sám. Neměl důvod k pochybnostem. Zcela samozřejmě předpokládal, že pokud by tu byl aspoň někdo z jeho přátel, kladl by útočníkům odpor. Už vůbec nemohl tušit, že německý letoun se na základnu dostal díky Algymu.

Zatímco se ještě chvěl následkem šoku, snažil se přemýšlet a rozhodnout se, co musí udělat. Nejprve si pohrával s myšlenkou, že vběhne do skladu pum a vyhodí do vzduchu celou základnu včetně sebe. Pak mu zrak zabloudil k šifrovacím knihám a Roy pochopil, že jeho hlavním úkolem je zařídit, aby kód nepadl do rukou Němců. Záleželo i na německé kódovací knize, bylo by skvělé, kdyby Němci žili dál v nevědomosti o tom, že již není pro Brity tajemstvím. Spěšně nacpal všechny záznamy, které ležely na stole za bundu, vzal obě šifrovací knihy a plížil se s nimi k zadní stěně boudy. Nemohl jít jinudy, neboť němečtí vetřelci právě došli ke skladu.

Myslel na jediné – musel najít místo, kde může šifrovací knihy buď zničit nebo ukrýt, než bude sám zajat. V té chvíli ani trochu nepochyboval, že se německému zajetí nevyhne. Pokud nechtěl být spatřen, mohl se vydat jediným směrem. Přímou k zadnímu setmělému závěru jeskyně. Vyklouzl ven a vydal se tam.

Chvíli klopýtal vpřed a odíral si hlavu i ramena o neviditelné překážky, avšak přesto pociťoval úlevu díky zjištění, že jeskyně pokračuje hlouběji, než čekal. O Gingerově pátrání, jímž zjistil, že se jeskyně táhne mnohem dál, neměl Roy pochopitelně sebemenší tušení.

Dokud nebyl dostatečně daleko od tábořiště, a pokud si nebyl jist, zda ho nikdo nesleduje, nedovolil si začít s přípravami na uskutečnění toho nejdůležitějšího, co si předsevzal – na zničení kódů. Přirozeně jej nejprve napadlo je spálit, a proto vylovil z kapsy krabičku zápalek a jednu rozškrtnul. Až dosud postupoval v úplné tmě, neboť baterku s sebou neměl, a nyní mohl díky plameni rozžehnuté zápalky spatřit okolí. Ke svému velkému překvapení a rovněž úlevě zjistil, že ačkoli se jeskyně zúžila, pokračuje dál. Veden neurčitou nadějí, že by přece snad mohl šifrovací knihy zachránit, rozhodl se pro další pochod.

Ještě nějakou chvíli krácel dál a hleděl se dostat co nejdále od útočníků. Škrtnul jednu zápalku za druhou, ale když si povšiml, že se obsah krabičky výrazně ztenčuje, začal s nimi přece jen víc šetřit. A potom si spočítal, že zbývají jen čtyři poslední. Chtěl si je ušetřit tak dlouho, jak to jenom bude možné a zdálo se to být moudré a opatrné rozhodnutí. Jenomže nebylo. Při pokusu o zdolání jednoho z velkých balvanů beze světla, ztratil mladík na jeho vrcholu rovnováhu. Vyvinul sice zoufalou snahu, aby zabránil pádu, ale skála byla hladká a Royovy prsty nenašly žádnou oporu. Zřít se kamsi dolů, knihy se mu vysmekly, a dříve než si stačil uvolněnými rukama chránit hlavu, prudce s ní narazil na skalisko. Před očima se mu roztančily pupurové plamínky, které postupně pohasínaly, jak ztrácel vědomí.

Kdyby byl věděl, že jeho otec seržant Smyth a Briny jsou někde před ním, patrně by postupoval jeskyní s větší jistotou. Ti dva prohledali při pátrání po Gingerovi ústí jeskyně do takové šířky, jak jen to bylo možné, ale když tam nenašli jedinou známku jeho přítomnosti, obrátili svoji pozornost ke štěrbině vedoucí do hloubky. Oba měli baterky a postupovali tudíž značnou rychlostí, protože poznali, že jsou konečně na správné stopě.

Briny dost záhy objevil Gingerovu rozbitou baterku. Povšiml si jí, když postupovali kamenitou sutí z Gingerovy zřícené mohyly. Svítlna sice ležela napůl skrytá pod kamenem, ale Brinymu neušla a okamžitě poznal známý typ. Od té chvíle neměli pochybnosti, že Ginger tu byl a že je někde před nimi.

„Povídám, seržante, koukněte na to!“ vykřikl Briny, když zvedl baterku ze země. „Musel jít tudy.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl s obavou v hlase seržant. „Muselo se stát něco velice vážného, jinak by ji tu nenechal ležet. Žárovka, je rozbitá,“ dodal, a ohledával dno jeskyně svou vlastní baterkou, jakoby očekával, že vedle najde mrtvého Gingera.

„Musel lézt tam nahoru,“ prohlásil Briny a posvítil na mohutné skalisko před nimi. „Jak by se tam dostal bez světla?“

„Spíš bych řekl, že mu spadla shora,“ domýšlel se seržant, aniž by tušil, jak je blízko pravdě.

„Ale to by se pro ni přece mohl vrátit,“ protestoval Briny.

„Mohl, ale jak vidíte, neudělal to,“ namítl prakticky seržant. „Pomozte mi nahoru. Bude nejlepší, když se tam podíváme.“

Briny mu nastavil rameno, seržant se vyhoupl vzhůru a mlčky tam zůstal stát. Zář jeho svítilny dopadla na nehybnou vodní hladinu. „Tudy nešel,“ vykřikl.

„Proč ne?“ zeptal se zdola Briny.

„Pojďte nahoru a podívejte se sám.“ Seržant se naklonil, chytl Brinyho za ruce a vytáhl ho k sobě. „Co tomu říkáte?“ zamumlal.

„U všech rohatých!“ vydechl vydešeně Briny. „Asi tam spadl a utopil se. V takový tmě...“

„Také to vidím černě,“ připustil seržant. „Když neměl světlo, mohl tam spadnout. Koho by napadlo, že tady narazí na vodu. Nezdá se mi užitečné namáčet se jen proto, abychom šlápli na druhý břeh. Zkusím zavolat.“

„Zařvem voba,“ přidal se Briny. „Haló, je tam někdo? Haló!“ Jejich hlasy zesílené ozvěnou zazněly v úzkém prostoru téměř děsivě.

„Není tu,“ řekl Briny tiše, když ozvěna dozněla.

„Bude lepší se vrátit a nahlásit to,“ rozhodl seržant. „Měl by se to dozvědět velitel. Odhaduji, že už je zpátky.“

„Co je to támdle – u d’asa?“ vyrazil ze sebe najednou Briny, a popadl seržanta za paži. „Taky vidíte stejné světlo jako já?“

Seržant zhasil baterku a požádal Brinyho, aby to udělal také. Chtěl vidět zřetelněji, oč jde. Společně pak hleděli na šedý pruh pronikající tmou, který upoutal i Gingerovu pozornost.

„Je to denní světlo,“ prohlásil seržant. „Vypadá to, že možná přece jen pokračoval dál – a bez baterky. Jdu se tam podívat. Měl byste zůstat tady, není nutné, abychom tam chodili oba.“

„To se mi hodí. Nemusím mít všechno, pane,“ řekl Briny. Víte, že mi to připomíná jedno místo, kam jsme se jednou dostali s mojí starým parťákem Charliem? Tehdy byli v té tmě hadi a...“

„Jestli s těmi hady nepřestanete, jednu vám vrazím a budete mít hned na co vzpomínat,“ zavrčel seržant, na jehož nervy to už bylo příliš. Začal se svlékat a skládat šaty na skálu. „Zůstanete tu, dokud se nevrátím!“ nařídil.

„Jakpá dlouho se tam zdržíte, pane?“

„To záleží na tom, co najdu. Kdybych vás potřeboval, zavolám.“

„Kampa to podle vás vede?“

„Řekl bych, že na vrchol skály. A myslím, že právě tam najdeme pana Hebblethwaita – pokud někam nezapadl. Zůstaňte zde!“

Seržant vklouzl do vody a se svítilnou zvednutou nad hladinu plaval naznak směrem k paprsku odraženého světla.

Ginger se v té době stále nacházel na vrcholu skály. Strávil tam již drahý čas a jeho délce odpovídala jeho nálada.

Když mu Algyho letoun zmizel z očí na druhé straně ostrova, chvíli nehnutě seděl a uvažoval, jak by na sebe nejlépe upoutal pozornost, kdyby se letadlo objevilo znovu. Když se však nic nedělo, vydal se na průzkum skaliska veden nadějí, že by se mohl dostat nad zátoku, kterou letci používali jako přistávací plochu, a upozornit na sebe křikem.

Mile ho překvapilo, že vrchol skály byl plochý, rovný a až k nevíře rozlehlý. Rozhlédl se.

„Možná by se tu dalo i přistát,“ zavrčel.

Sám stal v jediné prohlubni na celé náhorní plošině. To, že zde byla, vysvětlovalo pronikání dešťové vody do podzemního jezera. Rovná plocha končila rozeklanými okraji, tvořícími fantastické obrazce, jaké nedokáže vytvořit jiný umělec, než příroda, jejímž nástrojem byl v tomto

případě neustálý a ostrý mořský vítr. Nikde v dohledu nerostlo žádné rostlinstvo, kam jen oko dohlédlo, všude byla pouze holá, rovná a nevlídná skála, jejíž šedivé okraje se dotýkaly zachmuřené podzimní oblohy. Skála byla ještě vlhká od nedávného deště, a Ginger poznal, že se mu nahoru poleze velice těžko. Když se konečně dostal tam, kam potřeboval vystoupit, aby – jak doufal – spatřil zátoku, čekalo na něj nepříjemné překvapení. Před ním se vynořila rokle a za ní další obrovský skalní masiv, tyčící se nad jižním okrajem ostrova.

Hleděl na novou překážku s neskrývaným odporem. Měl pocit, že k přechodu z jednoho vrcholu na druhý by potřeboval další dvě ruce. Silně ho také znervózňovala pokročilá odpolední doba. Večer byl na obzoru, a noc by zrzka nahoře uvěznila, neboť pokoušet se o sestup za tmy považoval za sebevraždu. Byl si jistý, že sestupu by se neodvážil ani dobrý horolezec, kterým on sám určitě nebyl. Vrchol skaliska byl přitom určitě posledním místem, kde by chtěl zrzek strávit noc.

Nevěděl si rady. Zauvažoval alespoň o tom, co dělají ostatní, a co si oni myslí o jeho dlouhé nepřítomnosti. Nevěděl – a bylo to pro něj lepší – že Biggles právě stojí na Leipzigu před vojenským tribunálem, a Algy se chystá odstartovat s torpédem na palubě, aby potopil ten zlověstný parník. Algyho odlet pak Ginger slyšel, ale vidět ho nemohl. Rozhodl se.

Sestupoval dolů a měl plnou hlavu starostí s tou nejobtížnější částí skalního masivu. K rozhodnutí ho přimělo burácení leteckého motoru a tak spěšně slézal zpátky, aby na sebe upoutal pozornost dřív, než mu stroj zmizí z očí. Zrzek opravdu nebyl horolezcem. Když se dostal do míst, odkud by jej pilot mohl zahlédnout, zbyla z letounu už jen tečka na jižním obzoru.

Unavený a promrzlý Ginger velice dobře věděl, že pokoušet se dál slézat skálu by nevedlo k ničemu dobrému. Cítil se vyčerpán a začal proto hledat vhodné stanoviště, na kterém by mohl vyčkat návratu stroje. Ironií osudu bylo, že letoun při návratu prolétal kolem něj jen nějakých patnáct yardů daleko, byla však již taková tma, že kdyby letěl míli od něj, výsledek by byl stejný. Ginger si lámal hlavu nad tím, kdo letoun pilotuje a za jakým cílem se vypravil. Pochopitelně ho však nenapadlo, že se letoun vrací po úspěšném torpédovém útoku na Leipzig.

Brzy nato uslyšel Ginger zvuk startujícího letadla znovu. Zase to byl pomstychtivý Algy, který vylétl, doprovázen Brinym, aby zničil německý sklad. Podle hrubého odhadu slyšel zrzek za další dvě hodiny stroj přilétat nazpět. Předpokládal celkem logicky, že operace pro dnešek skončily. K jeho velkému úžasu však během pár minut proběhl další start a on si začal lámat hlavu nad leteckým dnem, který se odehrával za skálou. To se totiž Algy, který právě dopravil Brinyho na základnu, vracel za Bigglesem s náhradní výstrojí.

Přes všechnu únavu se Ginger snažil ze všech sil udržet vzhůru do opětovného návratu pilota, jelikož nemohl tušit, že stroj trčí s koly zabořenými do pobřežního bahna na mělčině písečné výspy. Neubránil se však příchodu přerušovaného spánku, který ho zastihl zkrouceného mezi dvěma kameny. Nezaznamenal proto přilet velkého německého hydroplánu a neslyšel ani další Algyho odlet, jehož cílem bylo konečné zničení skladiště podle příkazů plukovníka Raymonda. V té době již obzor na východě bledl, blížilo se ráno a nový den. Ginger se neprobudil, dokud se nad východním obzorem neukázal zlověstně rudý okraj slunečního kotouče.

V okamžiku, kdy poprvé pootevřel oči, byl úplně vzhůru. Celé tělo měl ztuhlé chladem. Chvilí se pokoušel dřepy opět rozproudřit krev v těle, a pak se vydal se zoufalým odhodláním znovu nahoru, k vrcholu skalního masivu na jižním okraji ostrova. Protože si nepříjemně jasně uvědomoval nepravděpodobnost přežití další noci na holé skále, vyvinul neuvěřitelné úsilí, aby rokli a skalisko zdolal. Když konečně uspěl, zůstal nahoře chvíli vyčerpaně ležet na břiše. I v této poloze měl výhled přes okraj útesu. Přesně podle očekávání se nyní nacházel přímo nad zátokou. Jenže výkřik radosti, který se mu dral ze rtů, nezazněl. Drahnou chvíli nebyl totiž Ginger schopen ničeho jiného, než tupého civění na obraz, který dole viděl. Jeho rozum se zdráhal přijmout tu strašidelnou pravdu, před skutečností se však nedalo dlouho unikat. Tam dole, nedaleko od vstupu do jesky ně, se na hladině pohupoval obrovský čtyřmotorový německý létající člun.

Pochopitelně ihned našel pro přítomnost stroje s hákovými kříži jediné rozumné vysvětlení – jejich letku vypátral nepřítel!

Ležel pár minut na místě a zoufale hleděl dolů. Potom s tváří ještě rudou námahou a s těžkým

srdcem vstal. Vydal se na zpáteční cestu směrem k náhorní plošině. Vůbec netušil, co by měl udělat, ale někde v koutku duše se mu rodila myšlenka na návrat do jeskyně stejnou cestou, jakou přišel.

Cesta dolů ze skaliska mu trvala ještě mnohem déle, než sám předpokládal. Byl tak zaujat trdnými myšlenkami, které provázely sestup, že si ani nepovšiml změny počasí. Zaznamenal ji, až když mu na tváři přistály první sněhové vločky. Zarazil se a vzhlédl k oloveným mrakům.

„Lepší chvíli si to odporné sněžení už vážně nemohlo vybrat,“ zavrčel bezmocně. Pokusil se zrychlit sestup, ale když se konečně dostal na známou plošinu, pod kterou leželo skalní okno, snůh již kolem něj vířil tak hustě, že sotva viděl, kam šlape. Zastavil se zpola oslepen vločkami, jež mu tančily před očima, až na samotném okraji útesu. Bláhově se po nich ohnal ve snaze najít sestup ke skalnímu oknu.

„Jdu dolů, i kdybych si měl zlomit krk,“ pronesl chmurně, klekl na kolena a připravoval se na strastiplnou pouť.

S největší pravděpodobností by byl skutečně sletěl, kdyby ještě před tím, než se mu podařilo nahmatat první výstupek, nezaslechl zvuk, který ho nejdříve přimrazil na místo, a pak ho donutil, aby se spěšně vyhoupl nazpět. Byl to bezpochyby hluk leteckého motoru přicházející odněkud shora. Ginger se tak silně vcítil do pocitů pilota, že s pootevřenými ústy napjatě vyčkával, jak dopadne jeho pokus o přistání. Kromě toho, že pilota musel oslepovat snůh, vynechával totiž nejméně jeden válec motoru, a to tak zřetelně, že se Gingerovi jevila brzká havárie jako neodvratná.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

PODIVNÁ SETKÁNÍ

Ginger prohledával upřeným pohledem matoucí clonu sněhových vloček ve snaze zahlédnout stroj, jehož dráhu letu dokázal zhruba vytušit podle charakteristického zvuku motoru. Dobře slyšel, jak motor kašle, stále vynechává, ale stále se přibližuje. Když zrzek konečně letadlo spatřil, bylo tak blízko, že se bezděčně přikrčil, neboť se mu zdálo, že mu musí srazit hlavu. Poznal jeden z jejich strojů.

Nebylo příliš těžké pochopit, co se stalo. Buďto Bigglese nebo Algyho zastihla sněhová bouře nedaleko základny a pilot se nyní snaží dostat se domů. A aby byl jeho úkol ještě obtížnější, motor přestal poslouchat. V těchto okamžicích jakoby ho postihla křeč, kterou zrzek přisuzoval sněhu, nasávanému spolu se vzduchem do motoru.

Ginger upřel zrak do těžko průhledného příkrovu mračen, která visela nad ním, a podvkrát zahlédl matně šedý stín stroje, který hned zase mizel. Při druhém přeletu se zrzkovi zdálo, že zahlédl hlavu pilota, který vyhlížel přes okraj kokpitu dolů. Pak nastalo na několik okamžiků ticho. Motor ztichl, avšak zrzek netušil, zda ho zastavila porucha, či zda ho vypnul sám pilot. Pokročil o pár yardů od okraje skalní plošiny a napjal sluch v očekávání zvuku, který podle něj nevyhnutelně musel přijít. Čekal náraz letadla na mořskou hladinu nebo skalní útesy ostrova. Stále ještě bez hnutí stál a naslouchal, když zaslechl zvuk vzduchu proráženého křídly a to nebezpečně blízko. Pak se ze sněhové clony přímo proti němu vyřítil šedavý obrys letounu, jehož kola se již téměř dotýkala skalnatého povrchu. Stále ještě ohromeně zíral, když se kola dotkla kamenitého podkladu, pak znovu, a nadskakující stroj se hnál dál.

V tu chvíli jednal Ginger zcela instinktivně, protože na úvahy nebyl čas. Věděl, že pilot nemá šanci znovu se vznést, a že pokud bude ještě chvíli pokračovat stejným směrem, zřítí se z útesu. Už když se chystal dát se na útěk, aby ho stroj nesrazil, bleskl mu myslí náhlý nápad. Věděl, že by bylo lepší uhnout, ale když jej míjelo levé křídlo letounu prorážející vzduch jako čepel tupého nože, chňapl po něm a pověsil se na něj.

V žebrech ucítil prudký náraz a vznášel se ve vzduchu. Útěchou mu byl pocit, že stroj náhle změnil směr, o čemž svědčilo i drsné zaskřípění natáčejících se kol. Pak sevření jeho prstů povolilo a Ginger padl jak dlouhý tak široký na skálu. Letadlo pojíždělo dál v novém směru, brzdy podvozku syčely.

Ginger se s námahou zvedl a s bolestně se za ním belhal. Žebra měl jako přeražená a při pádu si rozbil koleno. Když dokulhal ke stroji, Algy stál vztyčen v kokpitu. Letecké brýle si vysunul na

čelo, oči upíral dozadu přes kormidlo letounu a jeho pobledlá tvář byla ztrhaná napětím. Když poznal Gingera, oči se mu rozšířily úžasem.

„Jako při leteckém dni, pane mistře,“ ušklíbl se Ginger. „Nemáš náhodou u sebe kousek čokolády?“

Algy si přejel dlaní obličej. „Co má tohle znamenat?“ zeptal se zmateně. „Kde to, k čertu, jsme?“

„Na vrcholu ostrova – kde jinde? Tys nevěděl, kam přistáváš?“

„Jo!“ odsekl Algy. „Měl jsem skutečně spoustu možností. Copak jsi neslyšel, jak mi odcházel motor? S tím pitomým motorem a se sněhovou vánicí navíc jsem byl rád, že mám vůbec kde se uložit. Věděl jsem jen to, že jsem kousek od skály, ale nečekal jsem, že tak blízko. Vesele jsem se snášel k moři – pak jsem zachytil koly o zem a už se nedalo nic dělat.“

„Byl to víc než zázrak,“ zvedl zrzek káravě ukazováček. „A přitom lehkomyšlnost. Kdybys to tu viděl za světla, nikdy by ses o přistání nepokusil! Chytil jsem tě za křídlo, jinak bys skončil dole pod skálou. Pokud si myslíš, že jsi na mezinárodním letišti, tak počkej až přestane sněžit.“

„Nepovídej,“ řekl Algy, ztěžka vylezl z kokpitu a slézal dolů. Z přihrádky vzal tabulku čokolády. Podal ji Gingerovi, který se do ní hltavě zakousl.

„Není mi ještě jasné,“ pokračoval Algy, „co tu děláš? Proč ses rozhodl přebývat zrovna tady?“

„Jednoduše proto, že se nemohu dostat dolů.“

„Jak dlouho si tu výšku vychutnáváš?“

„Od včerejšího rána.“

„Vždycky jsi byl cestovatel! Jak ses sem dostal?“

„Dírou ve skále. Ale na tom teď nesejde. Dole v zátoce přistál německý létající člun. Viděl jsem ho před chvílí, když jsem koukl přes okraj útesu.“

Algy se zasmál. „Tím se nevzrušuj,“ řekl. „Ten už je náš.“

„Cože?“

„Půjčili jsme si ho s Bigglesem dnes v noci. Ty vlastně vůbec nevíš, že se Biggles dostal jako zajatec na Leipzig. Polapil ho von Stalhein.“ Stručně pak Gingerovi vylíčil události uplynulých několika hodin. „A tak jsem vyrazil pohodit pár dáreků na německé skladiště. Když jsem jim je předal, vlétl jsem do té bílé sněhové sloty,“ skončil vyprávění se znechuceným gestem.

Ginger mu na oplátku popsal svou strastiplnou pout' na kopec.

„Měli bychom se raději podívat, jak se dostat dolů. Čím dříve, tím lépe,“ řekl Algy, když zrzek skončil. „Budeme tu muset nechat stroj, protože teď jde o krk. Dokonce i kdyby se nám povedlo ten motor opravit, kvůli počasí se nedá na odlet ani pomyslet.“

„I kdybys měl motor v pořádku a bylo krásné počasí, můžeš na odlet zapomenout. Netušíš, jak to tu vypadá. Počkej, až přestane padat sníh. Až se rozhlédneš, přejde ti chuť na další kejkle!“

„Myslíš, že by to nešlo?“

„Jedině zázrakem! Už jsem to řekl,“ vyhrkl Ginger, ale potom zaváhal. „Možná v nejhorším případě,“ připustil, „ale byla by to práce pro kouzelníka. Já bych to raději nezkoušel.“

„Když odtud letoun neodstartuje, budeme ho tu muset rozebrat a odnést po kouskách,“ řekl Algy optimisticky. „Měli bychom se na něj pořádně podívat a zjistit, zda jsem něco nerozbil, když jsem dosedl.“

Zrzek se na něj podíval. „Jak myslíš,“ vzdychl.

Obešli křídlo a začali s obhlídkou stroje od vrtule. Pokud byli schopni zjistit, nedošlo k žádnému poškození. Alespoň ne k takovému, aby letadlo nemohlo odletět, pokud bude v pořádku motor.

„Smyth bude muset vylézt nahoru a pořádně prohlédnout motor,“ prohlásil Algy. „Je to náš poslední stroj, takže si nemůžeme dovolit o něj přijít. Aby vzal čert všechn ten sníh! Pohřbí nás tu, jestli nepřestane padat. Co je tak hrozného na slezení dolů?“

„Jen taková maličkost. Asi dvacet stop vysoká skalní stěna, pod kterou není nic než výstupek široký právě tak, aby si na něm udělal pohodlí racek. Bude nejlepší, když se podíváš sám.“

Zrzek vzal Algyho za paži a odtáhl ho k okraji plochy. „To je ten výstupek, na který se budeme muset dostat,“ řekl a ukázal hluboko dolů. „Cítíš se na to?“

„Jemine!“ vyjekl Algy, když se podíval do prázdna pod sebou. Moře bylo ukryté za hustou clonou vířícího sněhu. „Moc svůdně to nevypadá,“ připustil.

Oba právě hleděli dolů, když se odněkud zespoda ozval zvuk, po kterém se na sebe vzájemně podívali s otázkou v očích. Znělo to jako táhlé zavytí.

„Co to u všech svatých bylo?“ zamumlal Algy zmateně.

Ginger si špičkou jazyka navlhl rozpraskané rty. „V jeskyni asi žije nějaké divoké zvíře,“ zašeptal. „Teď jsme teprve v kaši. Už by mě nic na světě nedonutilo lézt dolů.“

Pak se pod nimi na skalním ochozu vynořila čísi hlava a nahá ramena. Zrzek zděšeně uskočil. Hlava se otočila vzhůru a objevil se obličej. Byl to seržant Smyth. Jeho výraz vyvolal přes všechnu vážnost situace u Algyho výbuch smíchu.

Rychle se opanoval a zavolal na poddůstojníka. „Na co si to tam hrajete, naháči?“

„Uniformu mám v jeskyni, pane,“ vysvětlil seržant. „Musel jsem přeplovat takovou velkou louži. Je mi zima!“

„Že je vám zima, to chápu. Ale jakou louži?“

Ginger mu řekl o podzemním jezeře.

„Rozumím,“ řekl Algy a obrátil se dolů k seržantovi. „Dorazil jste právě včas. Bude nejlepší, když se vrátíte pro oblečení. Mám tu nahoře stroj a chtěl bych, abyste se na něj podíval.“

„Jak se dostane nahoru?“ zeptal se Ginger.

Algy vytáhl z kapsy kus provazu, který si vzal s sebou na onen písečný ostrov, když přemýšlel o možnosti, že by se s Bigglesem potřebovali dostat do hangáru střešním oknem. „Tohle by mělo stačit,“ řekl prostě.

„Hrome! To je ono!“ vykřikl Ginger. „Vytáhneme sem seržanta, a on prohlédne motor. Pak mě spustíte dolů a já oznámím Bigglesovi, co se stalo. Potřeboval bych se také převléknout a něco sníst.“

„Jo, myslím, že je čas, aby ses odsud dostal,“ řekl vážně Algy a podíval se pátravě do Gingerovy ztrhané tváře. „Myslím, že to není špatný nápad. Zůstanu tu, dokud se nevrátíš. A můžeš s sebou vzít i Brinyho.“

Seržant se mezitím postavil na skalní ochoz, v ruce měl uzlík šatstva. Otřel se pokud možno dosucha pletenou vestou a začal se oblékat. „Briny jde se mnou, pane,“ oznámil. „Je na druhé straně té odporné louže.“

Ginger pohlédl na Algyho. „Bylo by asi lepší dát mu vědět, aby tam zůstal,“ řekl. „Nemyslím, že by vám tu byl něco platný. Bude líp, když se vrátí se mnou a pomůže mi na nebezpečných místech.“

Algy souhlasil. Řekli tedy seržantovi, aby na Brinyho zavolal, ať zůstane, kde je. Pak rozvinuli provaz a vytáhli Smytha nahoru.

Ginger si od Smytha půjčil baterku a dva muži nahoře ho pak spustili na římso. Zrzek zavolal na Brinyho, aby mu posvítíl, a sám se s nechutí vydal přes jeskynní jezero na druhý břeh. Když tam doplaval, námořník mu pomohl ven z vody.

„Hrom do vás, pane,“ uvítal ho Briny. „Už bylo načase.“

„Díky za vlídné přijetí,“ vydechl zrzek.

„Co jste tam celou tu dobu kutil, pane?“

„Honil racky a pak jsem tam omylem chytil za křídlo aeroplán,“ zavrčel Ginger. „Pojďte pryč! Mám už téhle díry po krk.“

Bez dalších řečí se spouštěli dolů šikmou šachtou a pomáhali jeden druhému. Pospíchali a brzy se dostali na místo, kde ležela zrzkova baterka.

Ginger, sestupující jako první, si nevšiml ležícího muže, dokud přes něj málem neupadl. „Dávejte pozor!“ hloupě vyjekl a zastavil se. „Nebesa, to je přece Roy!“ zvolal, když světlo baterky ozářilo zkrvavenou a bledou tvář mladíka.

„Něco se muselo stát, pane,“ řekl Briny tiše.

„To vidím,“ sykl Ginger s očima upřenýma na šifrovací knihy, které ležely na místě, kam dopadly, když se Roy zřítíl z balvanu. „Ano, u všech hromů, něco se určitě stalo,“ vydechl.

„Muselo to být něco děsně zlého, když se sem ten hoch vydal i s těma knihama. Co to mohlo

bejt, pane?“

„Nemám ponětí,“ zavrčel Ginger. „Jediné, co mě napadá, je útok na základnu. Nedokážu si představit jiný důvod, kvůli kterému by sem Roy knihy nesl. Nejspíš se je snažil zachránit a při výstupu spadl z toho balvanu.“

Briny si svlékl bundu, uložil bezvládného Roye do pohodlnější polohy a podložil mu bundou hlavu. Roy nejevil známky vědomí, a Briny s Gingerem mu v té chvíli nemohli nijak pomoci.

„Měli bychom ho odnést dolů, pane,“ navrhl Briny.

„Nejsem si jist, zda bychom to dokázali a kromě toho to asi bude nebezpečné,“ zamumlal Ginger. „Mělo by se s ním zacházet opatrně, dokud nezjistíme, jak je na tom. U vstupu leží nosítka. Přinesu je sem.“ Mluvil pomalu, neboť si v duchu ujasňoval, co by ještě u vstupu mohl objevit kromě nosítek. Algy mu řekl, že když odlétal zaútočit na německý sklad, Biggles spal. Když došlo k přepadení, proč tedy neutekl s Royem? Mimo toho nedošlo ke střelbě, alespoň Ginger žádné výstřely neslyšel. Byl přesvědčen, že by se k němu zvuk výstřelů donesl i na vrcholek ostrova. Čím víc o tom všem přemýšlel, tím méně tomu rozuměl.

„Povím vám, co uděláme nejdřív,“ řekl nakonec. „Vy zůstanete tady a budete dávat pozor na Roye. Pokud se probere dřív, než se vrátím a bude schopen chůze, zkuste s ním jít za mnou. Pokud ne, počkáte, až se vrátím s nosítky. Jdu napřed a obhlédnu, co se tam vůbec stalo.“

„Ano, pane.“ Briny se dotkl prsty své letité čepice. „Jak si vzpomínám, jednou jsem viděl jeskyni...“ začal, ale sám ztichl a smutně zavrtěl hlavou. Ginger byl pryč. Vklouzl do skalní pukliny a zmizel mu z očí.

Zrzek spěchal a zvolnil tempo, až když se přiblížil k východu ze štěrbiny do velké jeskyně. Neopouštěl ho tíživý pocit, že něco tu není v pořádku. Těsně před zadním vstupem do jeskyně uviděl, že světla tam dosud svítí. Zhasl baterku a pomalu vystrčil hlavu.

Němce uslyšel dřív, než je spatřil, a na chvíli se mu zastavilo srdce. Když vyhlédl přes poslední kamennou překážku před vstupem, bylo mu všechno jasné. Na kočičí lávce stálo několik německých námořníků. Zrzek zůstal bez dechu na místě a lámal si hlavu tím, co se stalo s Bigglosem.

Pochopitelně, že k ničemu nedospěl, ale náhle viděl, jak se otvírají jedny dveře a vychází z nich – Biggles!

Kráčel pomalu a nenuceně, za ním se však vynořil von Stalhein s pistolí v ruce. Potom náhle zazněl strohý rozkaz a od jídelny vypochoďovala skupina osmi námořníků s puškami, kterých si zrzek dosud nevšiml.

Von Stalhein se zastavil. Rázně se otočil k Bigglesovi, cvakl podpatky a zasalutoval. Pak předstoupil poddůstojník velící četě. Také on pozdravil a něco ostře vyštěkl.

Biggles přikývl. „Dejte se do toho, ať to máme za sebou,“ řekl anglicky.

Ta věta poskytla zrzkovi klíč k rozluštění záhady a na okamžik ho přemohla vlna vlastní bezmocnosti. Netrvalo to však dlouho. Stiskl rty s výrazem zuřivého odhodlání a vyplížil se z jeskynní chodby k zadní stěně vysílací místnosti. Na okamžik se zastavil, aby se ujistil, že ho nikdo nevidí, a s velikou obezřetností se pak doplazil k hromadě rezervního materiálu. Pod plachtovinou za jídelnou se skrývalo ledacos užitečného a Ginger věděl, co hledá. Přes téměř naprostou tmou neomylně sáhl po tom, co potřeboval. S vítězným pocitem sevřel hlaveň kulometu Bren, vytáhl ho z hromady a vzápětí zatajil s hrůzou dech, když zbraň kovově zařinčela při nárazu o kamenitý podklad.

Němci se naštěstí právě řadili a zrádný zvuk jim ušel.

Zrzek si oddechl a v duchu děkoval své prozíravosti nebo spíše šťastné náhodě, která jej přiměla probádat hromadu, než se vydal na průzkumnou výpravu. Nebyl si sice jistý o co šlo víc, ale jen díky tomu nyní našel bez dlouhého hledání i zásobníky. Zasunul první. Lehce to klaplo.

Další kradmý pohled mu prozradil, že již nesmí ztratit ani vteřinu. Biggles s cigaretou v ústech stál zády ke stěně, a muži z popravčí čety stáli v řadě proti němu.

Kolem stálo několik dalších německých vojáků, ale nikdo z nich se nepodíval na temný vnitřní konec jeskyně, který je za těchto okolností příliš nezajímal. Jejich zraky se upíraly na Bigglese, takže se Ginger mohl odplazit zpátky ke skalní průrvě, kterou přišel, aniž by byl zpozorován. Nikdo

neměl o jeho přítomnosti ani potuchy. Odtud pak ke své velké radosti uviděl, že má Němce před sebou v jedné řadě. Jen poddůstojník, který stál o pár kroků před ostatními, byl stranou jednotky, na kterou Ginger zamířil. Von Stalhein se opíral o rám dveří jídelny a z dlouhé cigaretové špičky, jíž držel v prstech, stoupala spirála kouře.

Na povel poddůstojníka vztyčila připravená popravčí četa pušky k poslední poctě odsouzenému.

Ginger se roztřásl vzrušením. Aniž by odtrhl oči od mířidel či odtáhl ukazováček ze spouště zbraně, zvolal, jak nejhlasitěji mohl: „Biggles! Sem!“

Potom stiskl spoušť.

„Ra-ta-ta-ta...“ Ostrý a drásavý rachot zbraně naplnil prostor jeskyně, ozvěna znásobila drtivý zvuk a vzduch zhoustnul štiplavým pachem spáleného střelného prachu...

Další události připadaly Gingerovi jako sen, v němž byl jen nečinně přihlížejícím divákem. Uviděl Bigglese, jenž pochopil, že by mohl být sám zasažen, obrátil se a v předklonu vyrazil směrem k němu. Zrzek vyskočil z úkrytu, uskočil stranou, zasunul nový zásobník a znovu stiskl spoušť. Sprška střel kropila všechno a všechny v dohledu.

Ti z námořníků, kteří nebyli zasaženi, se rozprchli v zoufalé snaze nalézt úkryt před smrtonosným deštěm svištícího olova. Jen von Stalhein zůstal na místě a vykřikoval rozkazy, na které nikdo nebral ohledy, a bez míření pátil z pistole po prchajícím vězni. Pak odražená kulka odštípala ze dveří jídelny kousek od jeho tváře dlouhou štěpinu, a v úkrytu zmizel i on.

Biggles se již dostal k Gingerovi a vyrval mu z rukou kulomet a zbývající zásobníky.

„Šetři náboje!“ sykl, a začal sám postřelovat jeskyni krátkými dávkami. Míření německých vojáků se však zpřesňovalo a nebezpečí rostlo. V dešti kamenných úlomků, odštěpovaných od skály jejich kulkami, popadl Ginger Bigglese za paži. „Jdeme!“ vykřikl ostře. „Zmizíme odsud. Tady.“

„Kam?“ hlesl Biggles.

„Ukážu ti cestu. Pojd’! Všichni už tam jsou.“ Ginger vklouzl do skalní průrvy a rozsvítil baterku.

Biggles ještě naposled pokropil dávkou z kulometu kočičí lávku a pak se zbraní v rukou následoval Gingera.

„Velice užitečná chodbička,“ poznamenal tiše. „Když teď vědí, že máme tenhle kanón u sebe, musel by se mezi nimi najít sebevrah, který by nás takovým krysím kanálem pronásledoval. Jak daleko to vede?“

„Až na vrchol skály.“

„Není tam někde náhodou také Roy?“

„Je.“

„Má šifrovací knihy?“

„Má.“

„Díky Bohu,“ řekl Biggles. „O to jsem měl největší strach. Tak cestu znáš. Veď mne, ty mafiáne.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

SHLEDÁNÍ

Nějakou dobu se prodírali soutěskou tak rychle, jak jen to bylo možné, a jenom na krátké chvíle se zastavovali a naslouchali, zda se za nimi neozvou zvuky, které by svědčily o pronásledování. Když se nic nedělo, Biggles se zastavil a požádal Gingera, aby mu všechno vysvětlil. Byl bez sebe zvědavostí, neboť mu nebylo jasné, co předcházelo zrzkovu nečekanému zjevení, a co se děje nahoře na skále. Ginger mu proto tak stručně, jak jen dokázal, popsal svoje vlastní dobrodružství, i události, které přivedly Algyho, Brinyho a seržanta do míst, ve kterých se právě nacházeli. Pak se dostal i ke sdělení o Royovi.

„Určitě viděl skopčáky přicházet, a zmizel jim i s kódovými knihami,“ řekl Biggles. „Zajímalo by mě, proč mě nevaroval.“

„Věděl vůbec, že tam jsi?“

Biggles luskl prsty. „Ne, teď si uvědomuji, že to nevěděl. Když jsme se vrátili, spal. Také jsem spal, když ke mně von Stalhein vnikl. Vůbec nic jsem neslyšel. Můžeš třikrát hádat, jak jsem se cítil, když jsem otevřel oči, a uviděl ho nad sebou. Ale musíme jít dál. Když se zamyslím nad naší situací, jsme v takové bryndě, jako snad ještě nikdy.“

„Mohli bychom tuhle jeskyni držet donekonečna – třeba i proti celé armádě,“ prohlásil rozhodně Ginger.

„Možná,“ řekl Biggles, „pokud by nám nevadila hladovka. O tom si popovídáme, až se dostaneme k ostatním. Pojd'. Von Stalhein si určitě myslí, že nás má v pasti, a nespěchá s pronásledováním „

„Kolik má s sebou lidí?“

„To nevím.“

„Musíme je odrazit, nebo tu strávíme svá nejlepší léta. Dva z nás by se snad mohli dostat odtud Algyho letadlem, ale to je tak všechno.“

„Nejspíš jsi zapomněl, že máme nějaké rozkazy shora,“ připomněl mu vážně Biggles.

„Co máš na mysli?“

„Myslím na to, že po odhalení je naším prvořadým úkolem zničit základnu. Nic z toho, co zůstalo uvnitř, nesmí Němcům padnout do rukou. Až to provedeme, můžeme se pokusit zmizet – ale až potom. Jenže než se pro něco vůbec rozhodneme, chci si promluvit s Algym. Podívej, tamhle je Briny s Royem.“

Roy už seděl. Vypadal dost otřeseně, ale když viděl přicházet Bigglese, vzmohl se na úsměv. „Je mi to líto, pane,“ hlesl.

„Mně taky,“ odpověděl Biggles. „Jak se cítíš?“

„Docela dobře, pane.“

„Můžeš chodit?“

„Zkusím to.“

„Dobrá. Takže se pokusíme dostat co nejrychleji nahoru.“

Briny vypadal překvapeně. „Nahoru, pane?“

„Jak jsem řekl. Nebylo by rozumné vracet se dolů. Páchne tam střelný prach a je to tam cítit po švábech!“

Briny ustoupil o krok vzad a ve tváři se mu zračilo ohromení. „Schwaben,“ zašeptal. „No to je nadělení.“

Ginger je vedl jeskyní vzhůru až ke skalní stěně, která tvořila hráz podzemního jezera. Vzájemně si pomohli vyšplhat se nahoru. Biggles se zastavil a se zadumaným výrazem ve tváři se zahleděl na vodní hladinu.

„Na co myslíš?“ zajímal se Ginger.

„Myslím, že právě tohle by se nám mohlo docela hodit,“ řekl záhadně Biggles. „Ty už jsi stejně mokrá na kůži, takže bys mohl jít se mnou. Briny, vy tu zůstaňte s Royem a hlídejte. Nechám vám tu kulomet. Když uslyšíte někoho přicházet, střilejte. Uslyšíme vás a přijdeme vám na pomoc.“

Biggles se svlékl a s uzlíkem šatstva vstoupil za Gingerem do vody. Vylezli na ochoz a zjistili, že sněhová vánice již ustala, ačkoli se obloha dosud netvářila nijak vlídně. Na jejich zavolání se nahoře na okraji útesu zjevil Algy. Spustil jim provaz a během pár okamžiků byli všichni muži pohromadě. Biggles několika větami vylíčil události, které se sebehly ve skladišti. „Jak je na tom tvoje letadlo?“ uzavřel proslov otázkou.

„Ještě jsme ho nezkusili nastartovat, ale mělo by být vcelku v pořádku,“ odpověděl Algy. „Seržant našel v benzínovém potrubí úlomek pájky. Vyčistil to. Jestli se někdo z vás cítí na pokus o start, má možnost.“

Biggles mlčky zvažoval Algyho návrh. Něco takového by nahnilo strach i nejodvážnějšímu pilotovi. Nejdelší rozjezdová dráha po rovné části skaliska nepřesahovala sto třicet yardů. To ale ještě nebylo to nejhorší. Na konci pomyslné startovací dráhy čněla do výšky víc než deseti stop počasím vykotlaná skála, jakoby čekala na blázna, který se pokusí vzletět. Jediný dotek by znamenal, že se stroj roztříští, pokud při startu nezíská dostatečnou výšku.

„Mohlo by to vyjít,“ řekl nakonec Biggles.

„Taky si myslím,“ kývl Algy. „Kdo si do toho sedne?“

„Ty.“

„Proč? Proč bych měl utíkat zrovna já?“

„Nemyslím jen na tvé dobro. Myslím hlavně na německý šifrovací klíč. Von Stalhein netuší, že ho máme, a pro námořnictvo má cenu zlata. Ať se tu stane cokoli, ta kniha se musí dostat do Londýna, pokud to bude jen trochu možné.“

„Pochybuji, že mám v nádrži dost benzínu, abych doletěl až do Anglie,“ pronesl Algy smutně.

„Máš ho tam aspoň tolik, aby ses, když poletíš sám, dostal nad Severní moře?“

„To určitě,“ ušklíbl se Algy. „Cestou jsem šetřil.“

„Takže se to bude muset zkusit. Když se ti nepovede v Severním moři objevit některou z našich lodí, pak by to mohlo být opravdu zlé. Ale mělo by jich tam být spousta – torpédoborce, minolovky, stíhače ponorek, a to ani nemluvíme o obchodním loďstvu.“

„Proč neletíš ty sám?“

„Protože zde mám ještě důležitou práci. Dostal jsi rozkaz, tak nediskutuj.“

„Dobře, dobře. Co chceš dělat?“

„Ze všeho nejdřív vylezu tam na tu haldu kamení a podívám se do zátoky.“ Ukázal ke skalnímu masivu, na který tak pracně šplhal Ginger. „Mimochodem,“ pokračoval, „včera v noci sis s sebou bral samopal. Máš ho ještě v letadle? Jestli ano, vezmu ti ho. Jestli budu mít štěstí, vystřelím si po von Stalheinovi, kdyby vykoukl z jeskyně.“

„Ano, je na sedadle.“

Biggles došel k letadlu a když zvedal zbraň ze sedadla, z úst se mu vydral nadšený výkřik: „U sta hromů! Na to jsem zapomněl!“

„Na co jsi zapomněl?“

Biggles zvedl ze zadního sedadla časovanou bombu, kterou Algy nepoužil. „Na tuhle prskavku, přece! Je to odpověď na otázku, co mne trápí už půl hodiny!“ vyjekl s nadšením.

Algy na něj nechápavě hleděl. „Jak to myslíš? Na hádanky jsem nikdy nebyl.“

„Postačí ti tvoje chabá fantazie aspoň na to, aby sis dokázal představit, co se stane, až tuhle nálož odpálím u stěny, která drží dole v jeskyni všechnu tu stoletou vodu?“

Algymu poklesla čelist. „Ty ses zbláznil!“ prohlásil. „To by roztrhalo jeskyni na kusy. Udělalo by to z půlky ostrova hromadu kamení! Jeskyni to nespíš zasype a vy tu ztvrdnete a nedostanete se už nikdy dolů.“

Biggles se krátce zasmál. „To je maličkost. Důležitější je, že uvolněná voda spláchne do moře všechny lidi ve skladišti a spolu s nimi všechno ostatní.“

„Ale vždyť ani nevíš, jakým směrem se bude tlak šířit,“ namítl ohromený Ginger. „Může se ti povést vyhodit do vzduchu stěnu, ale také se ti může podařit odpálit celý vršek ostrova, nebo některou z bočních stěn, a všechno se zřítí.“

„Mám rozkaz zničit základnu, pokud ji budeme muset opustit,“ odpověděl neochvějně Biggles. „Ať se stane cokoli, výbuch uvolní vodu, takže Stalheinovi a jeho lidem nateče do bot, když to budou nejméně čekat. Aniž by mi na těch chlapcích nějak záleželo, chci zatopit základnu dřív, než z ní stačí něco nalodit.“

„To by stálo za podívanou,“ zamumlal Ginger.

Biggles se již nehodlal déle zdržovat dohady. „Algy, nalož šifrovací knihy do letounu. Já jdu na skálu. Pokud se stane, dřív než se vrátím, cokoli nepředvídaného, odstartuj a namiř si to do Anglie. Kdybys musel přistát v nepřátelských vodách, přivaž něco těžkého k britské šifrovací knize, a hod ji do moře. Gingere, ty půjdeš se mnou!“

Pověsil si samopal přes rameno a vyrazil.

Když se Ginger pokoušel o výstup poprvé, nešlo o nijak snadnou záležitost, ale nyní byla cesta po zasněžených skalách dvojnásob obtížná. Ve dvojici si však mohli letci na nejobtížnějších úsecích navzájem pomáhat a po dvaceti minutách usilovného výstupu stanuli na vrcholku.

Ginger se k okraji skaliska dostal jako první a pohlédl dolů. „Jsou tam,“ zasyčel zlostně.

Biggles si stoupl vedle něj. „Stalheinova loď,“ řekl. „Věděl jsem, že tam bude. A na můstku, jak se zdá, mluví s kapitánem sám velký von Stalhein. Myslím, že bude slušné dát mu vědět, že

jsem ještě naživu.“ Zalehl do sněhu a po pečlivém zamíření vypálil na loď dlouhou dávku střel ze samopalu.

Von Stalhein sebou mrskl k lodním schůdkům a zmizel. Několik dalších mužů stojících okolo následovalo jeho názorného příkladu a vyhledalo neprodleně úkryt.

„Mizerná muška,“ prohlásil znechuceně Biggles. „Nemohl jsem ve sněhu pořádně držet samopal. Začal mi poskakovat, jakmile jsem stiskl spoušť.“

Přímo pod ním se odrazila od skály kulka a s jekotem zamířila k oloveně šedému nebi.

Biggles se stáhl. „Nemá smysl dělat ze sebe terč,“ řekl. „Ti se nám již neukáží. Viděl jsem všechno, co jsem potřeboval, takže se můžeme klidně vrátit.“

Ginger ho chytil za rukáv a ukázal do dálky. „Co je to tam?“ vykřikl.

Biggles vzhlédl. „Řekl bych, že párek německých torpédoborců,“ pronesl klidně. „Von Stalhein je asi zavolat vysílačkou. Pro nás to už ale neznamena žádnou významnou změnu. Stejně si neumím představit způsob, jakým bychom se odsud teď dostávali. Nemůžeme se přiblížit k létajícímu člunu, pokud se nechceme dostat pod palbu z von Stalheinovy lodi. Doufejme, že torpédoborce zamíří do zátoky.“

„Proč?“

„Uvidíš. Myslím, že bude nejlepší, když tu zůstaneš, než sejdu dolů a připravím nálož. Povím ještě Algymu, aby počkal, než to vybuchne. Jestliže se dostane v pořádku domů, může Raymondovi oznámit, k čemu zde došlo. Ty sleduj torpédoborce. Když zamíří do zátoky, dej mi znamení rukama zdviženýma nad hlavou. To bude signál k odpálení. Je to jasné?“

„Jasně a veselé,“ ušklíbl se zrzek.

„Dobrá. Jdu na to. Až to vybuchne, budeš mít to veselí z první ruky.“ zasmál se Biggles a pospíchal k Algymu, který vyčkával u letadla. Tvářil se docela nenuceně, ale u srdce mu bylo těžko. Věděl, že nadešla poslední hodina jejich základny, a cítil, že bylo možné využít ji líp. Tušil také, že pokud se nestane zázrak, nadešel i jejich čas. Ať zahynou při výbuchu, nebo sestoupí dolů a vzdají se von Stalheinovi, výsledek bude stejný. Druhou možnost ani nebral vážně. Dostal rozkaz zničit základnu a děkoval náhodě, která mu k tomu dala do ruky prostředek. Od počátku měl pocit, že všechno musí tak skončit. Stejně jako plukovníku Raymondovi bylo i Bigglesovi jasné, že základna umístěná tak blízko nepřátelského území, nemůže odolávat dlouho.

„Co se děje dole v zátoce?“ otázal se Algy, když k němu Biggles dorazil.

„Začíná tam být pěkně těсно. „Už teď je tam německý létající člun a rybářská loď, a blíží se dva německé torpédoborce,“ usmál se Biggles. „Náš společný přítel Stalhein není daleko od pravdy, pokud se domnívá, že nás má konečně v pasti.“

„Máš nějaký rozumný důvod předpokládat, že se plete?“

„Ne. To je všechno. Chci, abys vydržel, než dojde k výbuchu, a pak odstartoval. Jak doufám, budeš potom moci Raymondovi povědět, že jsme základnu zničili dřív, než ji Němci stihli rozkrást. Bude lepší, když ještě nebudeš nahazovat motor. Stalhein určitě nemá tušení, že tu máme letadlo, a my nemůžeme potřebovat, aby se to dozvěděl. Jeho torpédoborce by sem mohly poslat pár granátů dřív, než stačíš odstartovat.“

Když Algy napřáhl k Bigglesovi pravici, byla jeho tvář bez jakéhokoliv výrazu. „Hodně zdaru,“ řekl. „Hned jak se mi podaří uklidit šifrovací knihy, samozřejmě se sem vrátím. Pokud dokážu přesvědčit ministerstvo, půjčím si létající člun. Takže se tu držte, dokud budete moci.“

Biggles mu stiskl ruku a usmál se. „Hodně štěstí, kamaráde,“ řekl. Pak se otočil k seržantovi. „Přineste provaz a pomozte mi dolů na převis,“ přikázal.

Potichu si pohvizdoval jakousi melodii, zvedl časovanou bombu a vykročil k útesu.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

BIGGLESOVA POMSTA

Seržant Smyth spustil Bigglese na skalní ochoz a čekal na jeho další příkazy.

„Hoďte mi ten provaz,“ rozkázal Biggles. „Budu ho potřebovat. Díky. Teď mě dobře poslouchajte. Předpokládám, že vidíte na pana Hebblethwaita?“

„Ano, pane.“

„Výborně. Na druhé straně jsou dva německé torpédoborce. Pokud vplují do zátoky, pan Hebblethwaite dá znamení rukama zdviženýma nad hlavu. Dáte mi o tom vědět přes Brinyho, kterého sem pošlu. Roy sem přijde také. Já budu na druhé straně jezera.“

„Dobrá, pane.“

Biggles se svlékl, omotal si provaz kolem pasu, zdvihl bombu a křikl na Brinyho, aby mu posvítil. Když se přiblížil k vnitřnímu břehu jezera, potěšilo ho, že Roy již vypadá mnohem líp. Poslal ho na druhou stranu k ochozu a nařídil Brinymu, aby jej spustil k patě skály, která tvořila hráz vodní nádrže. Tam čekal, dokud nedostal zprávu o Gingerově signálu. Přijal ji s úlevou, protože stále častější zvuky z šachty pod ním mu prozrazovaly, že Němci nelení a postupují skalní trhlinou blíž a blíž k němu.

Nastavil zpoždění výbuchu nálože na patnáct minut, umístil ji do nejvhodnější polohy a zabezpečil ji proti posunutí veškerým kamením, které kolem našel. Pak přikázal Brinymu, aby mu pomohl nahoru, a společně se dostali na druhou stranu jezera na skalní římsu, odkud Biggles vyhodil Smythovi provaz a všichni se po něm vyšplhali nahoru.

Biggles dohlédl, aby všichni ostatní odstoupili dál od okraje útesu pro případ, že by výbuch vyvolal sesuv skály. Pak se teprve staral sám o sebe. Ginger ještě hleděl z vrcholku skalního masivu do zátoky a Algy usedl do stroje, připraven okamžitě odstartovat. Ostatní stáli poblíž.

„Za jak dlouho ohňostroj začne?“ křikl Algy.

„Nastavil jsem nálož na čtvrt hodiny, takže zbývá asi deset minut. Jdu nahoru za Gingerem. Kdyby došlo k nějakému překvapení, odstartuj ihned a nečekej, až se vrátím. Jinak ale nespíchej! Když bude všechno v pořádku, pokusím se poslat po tobě Raymondovi závěrečnou zprávu.“

Algy přikývl. „Rozumím. Nečekej s tím však moc dlouho. Nelíbí se mi obloha. Podle všeho bude zase sněžit.“

Biggles vzhlédl. „Nevypadá to nejlépe,“ připustil, a vydal se kvapně vzhůru po skalisku.

Byl teprve v polovině svahu, když zaslechl tlumené zaburácení a celý ostrov se roztřásl jako kopec rosolu. Bigglese otřes půdy málem porazil. V příštích okamžicích nevěděl kam dřív skočit, aby se uhnul padajícímu kamení, které se po výbuchu řítilo proti němu ze svahu.

Ginger ležící na okraji útesu, pozorně sledoval torpédoborce manévrující v zátoce před spuštěním kotvy. Protože byl vklíněn mezi skalní výstupky, pocítil velice zřetelně, jak se jeho skalní hnízdo otřásl. Z útesu se odštíplo několik balvanů, které se řítily jako lavina do zátoky. Některé se zřítily přímo do vody, jiné byly odmrštěny nárazem o skalní výstupky daleko do zátoky. Zdola zazněly varovné výkřiky. Na palubu rybářské lodi vyběhli námořníci, mezi nimiž rozeznal i von Stalheina. Někteří z nich spouštěli záchranný člun. Další muži se vynořili z ústí jeskyně.

Pak nastal na okamžik klid, rušený jen rachotem dalších úlomků kamení, řítících se z útesu dolů. Větší z nich s sebou strhávaly lavinu štěpin a drobné suti. Pak se z nejhlubšího nitra ostrova ozvalo zahřmění. Znělo to jako bouře a skála se znovu rozechvěla. Ginger neměl daleko k panické hrůze, neboť se cítil stejně, jako by ležel u jícnu sopky chystající se k výbuchu. K jeho uklidnění rozhodně nepřispěl obrovský kus skály, který se odlomil od útesu a s rachotem řítícího se expresu zmizel v propasti.

Viděl, jak se torpédoborce pod plnou párou obracejí na otevřené moře. Jejich lodní šrouby vířily vodu, která se za nimi pokrývala pěnou. Po palubách zmateně pobíhali příslušníci posádky. Rybářské plavidlo následovalo jejich příkladu. Bylo menší, a proto mohlo rychleji manévrovat. Při pokusu proklouznout před přídí jednoho z torpédoborců však zřejmě posádka přecenila možnosti lodi, a došlo ke srážce. Zazněly další výkřiky.

Ginger se ohlédl a spatřil Bigglese, který šplhal pomáhaje si rukama vzhůru po skále. „Dávej pozor!“ křičel ostře. „Celý ostrov se rozpadá na kusy!“

Sotva to vykřikl, útes se na jedné straně vyboulil, jako by byl jen papírovou kulisou příšerného divadla, na kterou zevnitř tlačí nějaká děsivá síla. Vzápětí vypuklina praskla s rachotem, který si nezadal s výbuchem sopky. Nad zátoku vyrazil mocný vodní gejzír unášející přívál kamenné suti. Současně se zakalený vířící proucí vyřítil i z ústí jeskyně do zátoky.

Ginger ucítil, jak vedle něj sebou Biggles plácl na skálu. Nedíval se na něj, ani nepromluvil.

Nedokázal odtrhnout zrak od apokalypsy, která se pod nimi odehrávala. V prvních okamžicích padající skalní tříšť s vodním přívalem bránila ve výhledu, ale když se počáteční nahromaděná energie vybila, vodopád, který dosud mocně proudil po útesu dolů, přece jen trochu ztratil na síle, a bouřlivé divadlo se zklidnilo.

Události, které se odehrávaly před očima dvou letců, připomínaly spíše geologické vrásnění pravěké planety, než uměle vyvolanou katastrofu. Pod nápořem vodního přívalu se tři lodi na vlnách zmítaly jako dětské hračky z papíru. Jeden z torpédoborců vrazil přídíl do rybářské lodi s takovou prudkostí, až ji nabodl jako harpunou a pak byla obě plavidla odmrštěna proti ostrohu ohraničujícímu z jedné strany zátoku. Druhý torpédoborec byl dosud obrácen přídíl k útesu a podle hustého černého dýmu, který se mu valil z komínů, se dalo usoudit, že motory pracují naplno proti ničivým vlnám, ale přes veškerou vyvinutou energii byla loď pomalu snášena nazpět do míst, kde jí hrozila srážka s dalšími dvěma plavidly. Mnohem lehčí létající člun už dávno odnesl proud na otevřené moře, kde se nyní pohupoval jako poraněná labuť.

Vodní masy, které se stále hrnuly ve vířících vlnách z jeskyně do zátoky, vytvářely na hladině jasnou hranici mezi hlubinou a mělčinou, na které zuřil vzedmutý kalně žlutavý příboj. V něm se zmítal jakýsi vrak, na němž viselo několik postav. Jak si Ginger všiml, vrak tvořila polámaná dřevěná kostra, a nepochybně šlo o konstrukci některé budov ve skladišti.

„Jako na divadle,“ zašeptal Biggles napjatě. „Škoda, že nemáme fotoaparát. Raymond rozhodně nebude moci tvrdit, že jsme odešli bez řádného rozloučení. Co se stalo s útesem pod námi?“ Vyklonil se ve snaze pohlédnout dolů.

„Nelez tam, proboha!“

Biggles se spěšně stáhl. „Zdá se, že tam vznikla pořádná díra. Jenom doufám, že nás tenhle kus skály udrží. Zatím moc bezpečně nevypadá. Ale, ale, podívej se na von Stalheinovu kocábku! Už se konečně potápí! Posádka se snaží přeskakat na torpédoborec, a tam vidím samotného von Stalheina. Ten chlap má život jako kočka.“

„To si pravděpodobně myslí i on o tobě.“

„Můžeš mít pravdu,“ zazubil se Biggles.

„Druhý torpédoborec se už klidí ze zátoky. Voda se totiž začíná uklidňovat.“

„Vypadá to tak. Ale přesto si nemyslím, že by byli na lodi bez starostí. Vsadil bych se, že je tam vysílačka v plném provozu, a že se radista snaží ze všech sil přivolat pomoc. Budou se muset postarat o trosečníky, kteří uvízli na skalách.“

Několik námořníků, patrně příslušníků jednotky z jeskyně, kteří přežili, se zachytilo na skaliskách lemujičích zátoku.

„Co přijde dál?“ otázal se Ginger, sledující, jak se druhý torpédoborec houževnatě snaží dostat na otevřené moře.

„Nějakou lehčí otázku bys neměl? Udělali jsme všechno, co se udělat dalo. I kdyby se nám teď podařilo dostat se dolů jeskyní, o čemž silně pochybuji, těžko bychom mohli úspěšně zajmout torpédoborec bez cizí pomoci.“

„Můžeme zastavit kohokoliv, kdo se sem bude chtít dostat.“

„To by chom mohli, ale kdo by se s takovou cestou obtěžoval? Němci přece dobře vědí, že sami nevíme jak se dostat pryč. Jediné, co musejí dělat, je sedět a čekat, až nás dolů zažene hlad. Ale jedno eso v rukávu přece jen ještě máme. Oni nevědí, že tu máme letadlo, a bude pro ně určitě otřes, až odsud Algy odstartuje. Vlastně bych mu už mohl říci, aby vyrazil. Není důvod, aby tu zůstával, zvláště když je příhodná chvíle, protože ti dole si ještě chvíli nevystřelí.“

Odpovědí mu byl záblesk jednoho z děl na torpédoborci. Ozval se jekot letícího granátu a vzápětí se nedaleko roztříštil kus skály.

„Kdopak to tady říkal, že si ti dole ještě chvíli nevystřelí?“ zamumlal Ginger. „Oni nás určitě vidí. Měli bychom slézt.“

Biggles se otočil směrem k Algymu. Přiložil dlaně k ústům do kornoutu a zavolal: „Můžeš!“ Ukázal k nebi. „Vyříd’ Raymondovi, že jsme na rozloučenou zatopili základnu a zničili jim torpédoborec a současně rybářskou loď!“

Algy zamával na znamení, že rozuměl. „Hodně štěstí!“ vykřikl. „Za pár dní jsem zpátky!“

Biggles se podíval na Gingera a usmál se. „Docela věřím, že by starý brach Algy nechtěl přijít o finále. Nevím sice, co tu ještě bude platný, až se vrátí, ale proč bych mu to měl říkat?“ Posadil se na skálu a čekal, až Algy odstartuje.

Ginger přidřepł na bobek vedle něj. „Budu klidnější, až bude nahoře,“ řekl napjatě. „Nejsem si vůbec jistý, zda má skutečně dost místa, aby se mu podařilo bezpečně vzlétnout. Jestli jenom zavádí podvozkem o skaliska vpředu, tak...“

„Na takové věci nemysli,“ zavrčel Biggles.

Vrtule Algyho letounu se začala roztáčet.

„Teď abychom doufali, že nemá v potrubí další kousek pájky,“ zamumlal Ginger.

„Vypadá to dobře,“ přerušil ho Biggles, když hluk motoru sílil, a v zápětí se zase utišil, jak Algy ubral plyn.

„Nezní nejlíp,“ prohlásil Ginger s hlavou zkoumavě nakloněnou na stranu.

„Musí přece motor nejdřív dostat do obrátek. Algy není takový blázen, aby se pokoušel dostat stroj do vzduchu dřív,“ odvětil Biggles. „Vidíš? Už startuje.“

Ptakopysk se rozjel po rovné ploše skaliska a zdálo se, že pádí vstříc jisté zkáze. Ještě padesát yardů před zubatou hradbou se kola neodlepovala od země.

„To on se drží dole schválně,“ přesvědčoval sám sebe Biggles se smrtelně bledou tváří.

Dvacet yardů od okraje útesu se Ptakopysk křečovitě nadzdvihl a dostal se do vzduchu. Mezera mezi jeho koly a skaliskem nebyla větší než jednu stopu. Ginger si otřel z čela pomyslný pot.

„Fuj!“ vzdychl. „To bych nemusel vídat moc často. Já...“ Náhle zmlkl a vyskočil.

Biggles následoval jeho příkladu a rty se mu semkly do úzké čáry. K tomu, co viděli, nebylo třeba nic dodávat. Motor se začal zadrhávat. Ozvala se rána, zpětný zážeh do karburátoru. Pak motor znovu naskočil, nikoli však nadlouho. Zaznělo další zakuckání a rachot motor umlkl docela.

Jakmile začal motor vynechávat, letoun se naklonil nosem dolů a snášel se klouzavým letem v táhlé zatáčce zpátky ke skále, od které byl nyní vzdálen asi sto yardů.

„To se mu nemůže podařit,“ řekl Biggles bezbarvým hlasem. „Nedostane se zpátky. Je to nemožné. Když to zkusí, narazí nosem přímo do útesu.“

Jeho úsudek byl natolik zřejmý, že Ginger ani necítil potřebu odpovédět. Nebyl stejně schopen slova. Svaly měl napjaté, jako by se strojem zápasil on sám, a jediné, čeho byl schopen, byl pohled upřený na letadlo. Viděl, jak se obrací na opačnou stranu, když si také Algy uvědomil, že se pokouší o nemožné. Okamžik nato mu Ptakopysk zmizel z očí pod okrajem útesu.

„Klesá na hladinu – to je jediná věc, co může udělat,“ vyštěkl Biggles, a vyrazil k místu, kde jim stroj zmizel z očí. Skákal z kamene na kámen jakoby toužil srazit si vaz. Za ním se rozběhli i seržant, Briny a Roy, a všechny následoval Ginger, se srdcem až v hrdle.

Doběhli na okraj útesu. V té chvíli začal znovu padat sníh. První vločky jim nemohly zabránit ve výhledu na letoun, který právě ztěžka dosedl na moře. Všiml si ho i kapitán topédoborce, což muži na skále poznali podle směru, kterým se dlouhý mořský obrněnec otočil. Loď vyrazila rychle a příd' prorážela vlny stále rychleji. Brázda za zádi mohutněla a vodní tříšť u přídě stříkala výš a výš, jak se obrněnec blížil k bezmocnému letounu.

„Bojím se, že je konec,“ řekl Biggles těžce. „Nemá naději.“

„Zdá se, že tam má s něčím plné ruce práce,“ prohlásil Ginger, který upřeně pozoroval Algyho, jenž se v kokpitu postavil. „Co to dělá?“

„Vím, co dělá,“ řekl Biggles. „Trhá na kusy naši šifrovací knihu, aby ji mohl spálit.“

„Cože? V letadle? Zapálí ji okamžitě celou! Pokud mu chytne nádrž, vyhodí sám sebe do vzduchu.“

„Bude na tom dělat tak dlouho, dokud nebude mít jistotu, že je kniha zničená,“ prohlásil Biggles. „K čertu s tím sněhem,“ dodal vztekle, když vánice zhoustla, a zahalila mořskou hladinu tak, že na letoun nedohlédli.

Diváci dohrávaného dramatu stáli na okraji útesu mlčky, a marně napínali zrak i sluch.

„Zdá se mi, jako bych slyšel výkřik,“ zabručel Ginger.

Sotva to řekl, otřásl skalou mohutný výbuch, jehož zvuk byl poněkud utlumen sněhovou clonou. Pár vteřin nato pak slyšeli zvuk trosek dopadajících po kusech do vody.

„Vybuchla mu nádrž“ hlesl Ginger a jeho hlas byl jen nepatrně silnější, než šepot. „Taková rána. Nevěřil bych...“

Biggles mlčel. Posadil se, zabořil bradu do dlaní a bledý jako stěna upřeně hleděl do vířící sněhové opony.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

TROSEČNÍCI

Nemluvil nikdo. Jediným zvukem, který bylo slyšet, bylo bafání neviditelného motorového člunu kdesi na moři pod nimi.

Konečně Ginger klepl Bigglesovi na rameno. „Pojď,“ řekl. „Nemá smysl tu sedět a nechat se zasypávat sněhem. Když se nevrátíme do jeskyně co nejdříve, nemuseli bychom ji najít už vůbec.“

Biggles vstal. „Snažil jsem se objevit způsob, jakým dostat šifrovací knihu domů, ale vymstilo se to,“ řekl malomyslně. „Ale jak říkáš, nemá cenu sedět ve sněhu, když tu hrůzu dole nevidíme. A měli bychom se opravdu podívat do jeskyně, tedy pokud z ní něco zbylo. Jestli ne, bude zajímavé sledovat, jakým způsobem se nás budou Němci snažit dostat dolů ze skály. Za jisté považuji jenom to, že neodplují, aniž by nás dostali.“

„Jediné, co jim zbývá, je ostřelovat nás kulomety z letadel.“

Biggles se natáhl pro vlastní zbraň. „Jenže to bude hra nejmíň pro dva!“ řekl. „Chudák starý Algy. Kdyby se mu podařilo dostat se nějak se šiframi pryč, pak by mi zdejší události tak nevadily. Co naplat! Myslím, že se to dříve nebo později stát muselo. Vraťme se do jeskyně!“

Společně se všichni vydali k okraji útesu. Sníh se jen sypal.

„Skalní ochoz se neodlomil,“ prohlásil Biggles, když vyhlédl dolů a uvazoval si provaz kolem pasu. „Nechte mě jít prvního.“

Spustili ho na římso a pak ho následovali jeden po druhém. Ginger jako poslední to měl nejtěžší. Namáhavě se spouštěl dolů po provaze obtočeném kolem skalního výčnělku nahoře na útesu.

Když vešli do jeskyně, okamžitě poznali, že jezero zmizelo. V místech, kde se před nedávném temně leskla vodní hladina podzemní nádrže, zel nyní černý rozlehlý kráter. Jeho přechod byl mnohem jednodušší, než plavání studenou vodou. Na vzdálenější straně prohlubně zjistili, že skalní stěna, tvořící přírodní přehradu, byla výbuchem rozervána. Za ní byla průrva ve skále zatarasena kamenitou sutí. Biggles si všechno pochybovačně prohlížel, a razil si dál cestu do nitra jeskyně.

„Raději se chovejte co nejklidněji, abychom neměli za chvíli celou skálu na sobě,“ varoval ostatní.

S nejvyšší opatrností, aby nenarušili uvolněné skalní stěny, postupovali dolů a všímali si na každém kroku stop, které po sobě zanechala unikající voda.

Nový východ uviděl první Ginger. Biggles se v té chvíli právě prudce zarazil s varovným, či spíše zděšeným výkřikem. Dospěli totiž k místu, kde prasklinu dokonale ucpávalo kamení, slisované obrovskou váhou vodní masy do obrovité zátky. Všichni svítili baterkami a nebylo proto divu, že slabý paprsek světla, vnikající do jeskyně zleva, zůstal nezpozorován. Zrzek, který se zadíval doleva pozorněji, upozornil na svit ostatní.

„Co je to tam?“ vykřikl. „Vypadá to jako otvor. Není to místo, kudy voda vytekla stěnou útesu?“

Vyrazili k onomu místu tak rychle, jak se jen odvážili, a brzy zjistili, že Gingerova domněnka byla správná. Veliká část stěny útesu byla v těchto místech vyrvána náhlým nápořem uvolněné vody. Zůstal po ní zející otvor ve skále, kterým nyní dovnitř vletovaly sněhové vločky.

Biggles se opatrně přiblížil k okraji průrvy a pohlédl dolů. „Vidím zátoku,“ oznámil. „Odhaduji, že jsme asi osmdesát stop nad hladinou.“

„Vidíš někoho?“ zajímalo Gingera.

„Ani nohu.“

„V tom případě jsou Němci zpátky v jeskyni a budou se snažit proniknout k nám.“

„Nevěřím, že se sem dostanou. Zával, který zastavil nás, jim to nedovolí.“

„Myslíš? Pokud se neproderou nahoru, znamená to, že se ani my nedostaneme dolů.“

„Nemám nejmenší chuť chodit dolů,“ prohlásil Biggles. „Nechce se mi tam, i když mám dojem, že sněžení slábne. Na chvíli se tady posadíme a počkáme, až přestane úplně. Než se rozhodneme, co dělat dál, měli bychom si zjistit, co se tam dole děje.“

Opřel samopal o balvan a posadil se na zem. Ginger si dřepel na bobek vedle něj, a ostatní se opřeli o skálu. Jak řekl Biggles, sněhová bouře ustávala a brzy mohli obhlédnout větší část zátoky.

„Kampak se všichni poděli?“ zamumlal Ginger, když v hlubině pod sebou nezahlédl jediného německého vojáka, které na břehu s jistotou očekával.

„Mne se na to neptej,“ odpověděl Biggles. „Já se mohu pouze domnívat, že některé vzal čert a ty druhé naložil na palubu druhý torpédoborec.“

„Ten přece útočil na Algyho. Určitě by se nesnažil dostat zpět do zátoky po tom hrozném nadělení. Ve vánici navíc nic neviděli!“

„Torpédoborec a rybářská loď jsou tamhle,“ řekl Biggles, když se za chvíli dohlednost zlepšila. Obě plavidla, dosud zaklesnutá do sebe, se opírala o ostrovní útesy vpravo od zátoky. Válečná loď měla zád' pod hladinou a její příď byla vklíněna do trupu rybářské lodi. Obě plavidla vypadala zcela opuštěně.

„Jsem z toho blázen,“ pokračoval Biggles se zmateným výrazem ve tváři. „Kam, proboha, zmizela posádka?“

„Nevidím záchranné čluny,“ oznámil seržant. „Podle všeho museli v nich odplout, když se torpédoborec začal potápět.“

„Kam by pluli? Proč je nevidíme? Uvědomte si, že se někde museli vylodit.“

Před Bigglese se náhle postavil Briny.

„Promiňte, pane,“ prohlásil. „Víte, já nechtěl o tom předtím mluvit, ale když jste tam nahoře seděl potom, co spadl pan Lacey, myslím, že sem slyšel motorovej člun. Mám na motory cvičený ucho, a řek' jsem si, jestli tohle není ten mizernej člun, co jsem se na něm sám plavil, tak to svý ucho zahodím! To mi teda věřte.“

Biggles hleděl na Brinyho a snažil se domyslet co nejrychleji význam jeho sdělení.

„Vteřinu,“ vložil se do hovoru zrzek, a otočil se k Bigglesovi. „Neříkal jsi, že rybářská loď ukořistila náš motorový člun? Když ano, mohla ho s sebou dopravit až sem.“

„To je pravda.“

„V tom případě mohli zmizet v něm, anebo vzít záchranné čluny do vleku.“

„Do člunu se jich ale moc nevešlo a navíc to vůbec nevysvětluje jejich náhlý spěch. Věděli, že jsme tady a nikdo je nehonil.“

„Možná chvátali k druhému torpédoborci.“

„Ano? Tak mi ho ukaž! Kde je?“ vykřikl Biggles a rozhodil ruce k otevřenému moři. Sníh již nepadal, a dalo se dohlédnout nejméně do vzdálenosti dvou až tří mil.

„Nebesa! Podívejte! Tamhle je Algyho letadlo!“ vykřikl náhle Ginger.

Biggles zíral, jako by nevěřil svým očím. Omyl však byl zcela vyloučen. Na dohled od nich, nedaleko pobřežních skalisek, se na vlnách vznášel Ptakopysk. Neviděli na něm žádné známky poškození, po Algyho však nikde nebylo ani stopy.

„Musí plavat ve vodě, pokud se mu už nepodařilo dostat se na břeh,“ osmělil se Roy.

„Poslouchejte!“ řekl náhle Biggles.

Přes vodu se neslo volání: „Ahoj, vy tam!“

„Nebesa! To nebyl Algyho hlas!“ zapřísahal se Biggles.

„Určitě ne,“ souhlasil Ginger.

Hned nato dolehl k jejich uším tlumený hukot motoru, a všichni upřeli zrak ke skalisku, od kterého zvuk přicházel. A pak se před jejich zraky objevila příď a za ní dlouhý, proudnicový trup lodi, veplouvající do jejich zorného pole.

„Ponorka!“ vyštěkl Biggles, a popadl samopal. Pak se zarazil a nevěřícně hleděl na vynořující se palubu. Stálo na ní dělo, u něhož byla shromážděna posádka v uniformách britského námořnictva. Když spatřili velitelskou věž, nikdo z nich nepromluvil, dokud se neozval zrzek. Vyjekl radostí. Nahoře na věži rozeznal mezi dvěma důstojníky nenuceně rozprávějího Algyho,

nad nímž se třepetala britská vlajka. Ponorka mířila k nim.

„Ahoj!“ zařval Ginger, který vzrušením málem spadl z útesu.

Algemon Lacey se podíval jejich směrem, ukázal k nim, a všech deset tváří na palubě stočilo zrak k otvoru ve skále.

„Ať do mě hrom, jestli to nejsou převtělené mořské víly,“ řekl Biggles, do jehož pobledlé tváře se pomalu vracela barva. „Odkud jste se vyklubali?“ vyjekl.

„Přijeli jsme pro šifrovací knihu!“ houkl kapitán ponorky.

Biggles si vzpomněl na svoji odvysílanou zprávu pro plukovníka Raymonda a náhle vše pochopil. Námořnictvo tentokrát neponechalo nic náhodě a poslalo ponorku pro cenný dokument.

„Dávejte pozor!“ vykřikl ostře. „Někde se tu potuluje německý torpédoborec.“

„Toho se už nemusíte bát,“ ozval se námořní důstojník. „Ten už má ustláno jinde!“

Zvedl pěst s palcem obráceným k hladině.

„To byl výbuch, který jsme slyšeli,“ vyskočil Ginger. „My se báli o Algyho a zatím torpédo zasáhlo německou loď.“

„Pojďte dolů, musíme pryč! Nemůžeme se tu dlouho motat!“ křikl kapitán ponorky. „Kde je posádka z torpédoborce?“

„Asi o vás vědí. Zmizeli v záchranných člunech. Měli s sebou i jeden motorový člun.“

„Rozumím. Tak rychle dolů!“

„Rychle? Nejsme si jistí, že se vůbec dostaneme dolů.“

Biggles se spěšně vydal do jeskyně, avšak netrvalo mu dlouho, a přesvědčil se, že myšlenka na jakýkoliv pokus o cestu jeskynní chodbou je nesmyslná. Vůbec nedokázal odhadnout, jak je kamenná barikáda mohutná. Nikoli bez nebezpečí odvalil několik balvanů, ale objevil za nimi další, a krom toho se mu přitom strop jeskyně málem zřítil na hlavu.

„Vyčistit chodbu by trvalo celé týdny,“ sdělil Gingerovi, jenž přispěchal za ním.

„To znamená, že nevíme kudy ven?“

„Vypadá to tak,“ připustil Biggles. „Je to k vzteku, když máme ponorku skoro na dosah.“

„Třeba nám mohou hodit provaz?“ navrhl vždy vynalézavý zrzek.

„Zeptáme se jich.“

Vrátili se k otvoru a informovali důstojníka o smutné situaci. „Můžete nám hodit provaz?“ skončil Biggles otázkou.

Kapitán ponorky se obrátil na ostatní důstojníky, ale jednání bylo krátké. „Ne!“ ozval se. „Nemáme tu tak dlouhý provaz. A ani kdybychom měli, nedokázali bychom ho k vám dostat.“

„To znamená, že tu nakonec asi opravdu ztvdneme,“ prohlásil Biggles. Rozhlédl se po obzoru, který nyní, když ustalo sněžení, byl opět jasně viditelný. Zahlédl řadu záchranných člunů mířící k jihu, a záhada dvou opuštěných lodí byla vyřešena. Uvědomil si, že von Stalhein musel vidět, jak se torpédoborec potopil, a ihned prchl v motorovém člunu.

Když se Biggles podíval pozorněji, zahlédl ještě dost daleko za čluny čmouhu kouře. „Tamhle něco připlouvá!“ vykřikl a ukázal oním směrem.

Kapitán ponorky chvíli pozoroval vzdálenou loď dalekohledem. „Je to německý křižník,“ oznámil. „Chcete-li s námi, budete sebou muset hodit. Nemohu si dovolit riskovat ztrátu lodi tím, že se tu budu déle zdržovat.“

Biggles zoufale přemýšlel, ale jejich situace se mu jevila jako skutečně bezvýchodná. „V pořádku, kapitáne,“ křikl nakonec. „Odplujte a odevzdejte šifrovací knihy. My se musíme spolehnout na šťastnou náhodu.“

„Lituji, pánové. Sami vidíte, že je to nezbytné.“

Biggles zamával na rozloučenou.

A pak se náhle ozval Algy.

„Můžete se vrátit nahoru?“

„Ano,“ vykřikl Biggles, načež se Algy dal do rychlého hovoru s kapitánem, přičemž několikrát ukázal směrem k německému letadlu, které se stále bezcílně potulovalo po hladině asi půl míle odsud. Pak Algy zvedl hlavu.

„Vraťte se nahoru,“ zahulákal. „A koukejte sebou hodit.“

„Zatím netuším, co vymyslel, ale poslechneme ho,“ řekl Biggles. „Tady nám rozhodně štěstí nepokvete.“

Mávli na posádku ponorky a rychle vyrazili na vrchol ostrova. Překonali prázdnou prohlubeň bývalé vodní nádrže, dostali se bez úhony ke skalní římse, a odtud po provaze na vrchol. Když se tam zastavili, lapali všichni po dechu.

„Pochopil jsem,“ těžce oddychoval zrzek, když uháněli k místu, odkud se chtěli podívat na ponorku. „Chce použít létající člun.“

„To vím taky,“ zavrčel Biggles. „Ale tady s ním nepřistane.“

Doběhli k okraji srázu a pátrali zrakem po ponorce. Ta však nebyla k nalezení. Německý křižník se blížil pod plnou parou, a nebyl již vzdálen více, než pět nebo šest mil. Z *Ptakopyska* zbyl jen kouřící, zpola potopený vrak a po mořské hladině se směrem k ostrovu hnal obrovský létající člun.

„Musel *Ptakopyska* zapálit, aby nepadl Němcům do rukou, takže si je zřejmě naprosto jistý tím, že se nám útěk zdaří,“ prohlásil Biggles. „Chci to vidět!“

V následujícím okamžiku se létající člun vznesl nad hladinu a s řevem zamířil k vrcholku skály. Pět párů očí jej napjatě sledovalo, když nabral výšku tak, aby přeletěl přímo nad nimi. Když stroj přelétal hranici mezi mořem a pevninou, vyletěl z něj neforemný předmět, a řítil se dolů. Po něm následoval další a pak ještě jeden. Nezbyvalo mnoho času, neboť letoun již přelétal nad ostrovem. V tu chvíli však stroj provedl prudkou zatáčku a vracel se zpět v opačném kurzu. Vypadly z něj další dva předměty, které dopadly na skálu.

„Už to mám!“ zařval Biggles. „To jsou padáky!“

Ginger zalapal po dechu. „On si myslí, že odsud skočíme?“

„Přesně! Nemáme jinou možnost.“ Biggles se rozběhl pro padáky a ostatní ho následovali.

Ve chvíli, kdy zvedali padáky, motor letadla se ztišil a stroj přešel do klouzavého letu. Přistál na hladině a naroloval téměř pod skalní převis, který se naštěstí nacházel na straně ostrova odvrácené od nebezpečně se přibližující válečné lodi.

Zdola se k nim doneslo Algyho volání. „Dělejte! Vezmu vás s sebou. Pohyb, pohyb! Teď nebo nikdy!“

„Kde je ponorka?“ houkl Biggles.

„Odplula.“

„Nechal jsi jim šifrovací knihy?“

„Ano.“

Biggles si ulehčeně oddechl a začal na sobě upravovat postroj padáku. Zrzek a seržant učinili totéž. Když byli sami připraveni, pomohli s ustrojením i Briny a Royovi, kteří dosud nikdy s padákem neskákali.

Biggles pohlédl dolů a odhadl výšku útesu asi na čtyři sta stop. „Až skočíte, musíte zatáhnout za uvolňovač,“ řekl nováčkům. „Odrazte se co nejsilněji, abyste se dostali co nejdál od skály. Jasně?“

Briny ve tváři doslova zpopelavěl. „To myslíte vážně, pane, že mám skočit tam dolů?“ ukázal do hlubiny.

„Docela vážně, Briny,“ odpověděl Biggles nevzrušeně.

„Nedokážu to, pane. U všech rohatejch, já si netroufám.“

„Buďte chlap, Briny! Myslete na to, jakou budete mít historku na vyprávění, až se vrátíte domů. Představte si, jak začnete své vyprávění: To si tak vzpomínám, jak jsem jednou skákal z vrcholu ostrova Bergen Ait, pánové, a...“

Brinyho zorničky se rozšířily. „To bysem docela rád, pane,“ vzdychl a polkl naprázdno.

„A ještě něco vám řeknu,“ pokračoval Biggles. „Až se vrátíme, nechám vás dovyprávět jeden váš příběh bez přerušování.“

„Vážně, pane?“

„Namouduši. Jenom sebou hod'te, prosím vás. Jestli se tu budete motat ještě chvíli, skočíte tomu zpropadenému křižníku rovnou do komína, a můžete tam bavit svými historkami topiče.“

Briny pokročil k okraji útesu. Pohlédl dolů a otrásl se. „To nepůjde, pane,“ zasténal. „Bejt to

kapánek níž...“

„Bud' skočíte sám, nebo vás tam shodíme,“ zavrčel Biggles, jemuž docházela trpělivost. „A nezapomeňte zatáhnout za šňůru!“ zaječel, když se Briny vrhl do prázdna.

Ginger si zakryl dlaněmi oči. Nedokázal snést ten pohled. Zatajil dech a čekal, zda se ozve zvuk nárazu lidského těla na skálu.

„Fuj! Dobře to dopadlo,“ oddechl si Biggles zhluboka. „Padák se mu otevřel, takže se mu už nemůže nic vážného stát. Algy se o něj už postará. Ted' je řada na tobě, Royi. Nezapomeň odhodit padák, jakmile se dotkneš hladiny.“

„Samozřejmě, pane.“ Mladík vykročil vpřed a počkal, než Algy vylovil na kůži promočeného Brinyho na palubu letounu. Pak skočil za ním.

Jeho otec se dokázal nadechnout, až když pod sebou uviděl otevřený vrchlík padáku.

„Ted' vy, seržante,“ rozkázal Biggles.

Poddůstojník se odrazil a skočil bez jediného slova.

„Bude lepší, když chvíli počkáš, aby měl Algy čas oba dva vytáhnout,“ řekl Biggles Gingerovi.

Ginger se jen zašklebil. Měl sice za sebou řadu seskoků, ale žádný se nepodobal tomu, jaký jej čekal. Přesto však pevně sevřel prsty pravé ruky uvolňovač a vrhl se do prázdna po hlavě jako profesionální výsadkář.

Nad ostrovem zahvízdl letící granát. Po nárazu vybuchl a nad Bigglesovou hlavou zasvištěly střepiny a úlomky kamení.

Pilot je nevnímal. Skočil tak daleko, jak jen dokázal, a když se nohama dotkl mořské hladiny, uvolnil přezku pro rychlé odhození popruhů. Odhodil padák a doplaval k létajícímu člunu právě tehdy, když Algy pomáhal nahoru Gingerovi.

„Práskni do koní,“ řekl Algymu. „Křižník je dost blízko. Až odstartuješ, drž se nad mořem. Neuvidí nás, protože mu bude ve výhledu překážet ostrov.“ Vyhoupl se na palubu, dosedl na sedadlo druhého pilota a stíral si kapky vody z obličeje. „Je štěstí, že ti chlapi s sebou vozí padáky,“ řekl vážně.

„Největší štěstí jsme měli v tom, že jsem si na ně vzpomněl,“ odfrkl Algy. „Taky bys mi mohl jednou trochu věřit.“

„Dobrá práce, kamaráde,“ prohlásil uznale Biggles, „ale boty ti vyčistím, až se dostaneme domů. Hlavně se snaž, aby to vyšlo.“ Otočil se k Brinymu. Zdálo se mu, že je nějaký jiný, ačkoli nedokázal určit, v čem změna spočívá. Pohled na starého mořského vlka byl skličující. „Proč tu sedíte jak hromádka neštěstí?“

„Jsem úplně na dně, pane,“ odpověděl Briny zlomeným hlasem. „Málem jsem se zbláznil, když jsem padal. Nikdo si neumí vůbec představit, pane, co jsem prožil. Vzpomínám si, jak jednou...“

V tom okamžiku se zarazil, neboť byl zvyklý na přerušování.

Biggles povzbudivě kývl. „Pokračujte,“ vybídl jej. „Copak jste prováděl s vaším starým kámošem Charliem?“

„No, asi tomu nebudete věřit,“ zamručel Briny a zmateně se podrbal po hlavě.

„Já už věřím úplně všemu.“

„Zapomněl jsem, co jsem chtěl říct, pane,“ vzlykl Briny.

„Smůla, Briny,“ vzdychl Biggles soucitně a otočil se k Algymu.

„Dávej si dobrý pozor, až se dostaneme nad Severní moře,“ řekl. „Nezapomeň, že máme neobvyklou výzdobu a v Severním moři se může pohybovat spousta našich chlapců, kteří nemají jinou starost, než sundat z nebe všechno pomalované hákovým křížem.“

„Žádný strach,“ uklidnil ho Algy. „Když jsem se vydal za vámi, z ponorky odvysílali zprávu všem lodím a letadlům, aby nestřílely po čtyřmotorovém létajícím člunu letícím ve výšce tisíc stop. Když si Roy sedne do vysílací kabiny a spojí se s Ministerstvem letectví, určitě mu poradí, kde máme přistát.“

„To byl výborný nápad,“ prohlásil Biggles. „Skvělý nápad! Tak let'! Let' domů.“

Čtyři motory létajícího člunu se společně rozeřvaly a stroj vyrazil pryč od tajné základny, která ztratila své tajemství.

KAPITOLA DVACÁTÁ

KONEČNĚ DOMA

O čtyřicet osm hodin později po přistání na námořní základně RAF na východním pobřeží Anglie se Biggles, Algy a zizek ohlásili plukovníku Raymondovi na Ministerstvu letectví. Už je očekával.

Biggles, který se před setkáním necítil právě nejlépe, neboť považoval vyzrazení základny za své selhání, byl více než mile překvapen uvítáním, jakého se jim dostalo. Očekával všechno možné, jen ne plukovníka zářícího spokojeností. Namísto očekávané kritiky se setkal s jásotem.

Plukovník Raymond jen mávl rukou, když naslouchal Bigglesovým omluvám za ztrátu základny a strojů.

„Můj drahý příteli,“ smál se. „Šifrovací klíč, který se vám podařilo získat, má pro nás cenu stovky takových strojů, nehledě na to, že jste alespoň na chvíli popletli Němcům hlavy. Práce, kterou jste odvedli, je více než postačující náhradou za náklady vynaložené na vybudování základny. Řekl bych, že jste dokázali daleko víc, než jsme očekávali. Spal vůbec někdo z vás v poslední době?“

„Moc jsme to nepřeháněli,“ připustil Biggles. „Ale neřekl bych, že bychom odvedli nějakou zvláštní...“

„Nesmysl. To jste čekal, že se vám podaří zničit celé německé námořnictvo i s letectvem? Pokud někdy jakákoli jednotka dosáhne většího úspěchu než vaše, budu velice překvapen. Zasloužili jste se o zničení muničního skladiště a námořní základny. Podařilo se vám narušit železniční spoj Němců z Polska na západní frontu. Potopili jste ponorku, přepravní loď a parník, který byl používán jako transportní loď německých jednotek přes Baltské moře. Díky vám byly zničeny dva topédoborce a získáno jedno z moderních letadel německého námořnictva. A korunu vaší úspěšné činnosti jste nasadili získáním aktuálního námořního kódu – a to vše beze ztrát na životech, pouze za cenu čtyř letounů, které mohou být nahrazeny. Rozhodně musím říci, že jste neztráceli čas.“

„Ale ztratili jsme tajnou základnu.“

Plukovník Raymond se vševědoucne usmál. „Ano. Tajnou základnu. Pochopitelně jsme neměli jen tuhle. Ani my neztráceli čas, pokud jde o Baltské moře. Bergen Ait není jediný ostrov, z něhož můžeme Německo ohrozit. To však musí pochopitelně zůstat jen mezi námi. Budu k vám naprosto upřímný. Poslali jsme vás na Bergen Ait, protože je nejbližší německému pobřeží, a proto nejnebezpečnější jak pro naši posádku, tak po nepříteli. Víte, na jak dlouhou dobu odhadovalo vrchní velení životnost základny od vašeho vylodění?“

„Čtyři týdny? Šest?“

„Nanejvýš čtyřadvacet hodin!“

„To jste mi ale neřekl,“ zabručel Biggles vyčítavě.

„Přirozeně. Přece vám nebudu brát odvalu,“ zavrčel plukovník Raymond. „Dokonale jste předvedli, jaká kouzla se dají provést v nepřátelských vodách obklopeni ze všech stran německým loďstvem i letectvem... Ne, Bigglesworthe, nemohli jste tam vydržet déle, než několik dní. Když jste naposledy vycházel z těchto dveří, nečekal jsem, že vás ještě někdy uvidím.“

„Jste roztomilý člověk,“ zabručel Biggles. „Jenže nás je asi hrozné těžké zabít.“

„Rozhodně. To je vše, pánové. Můžete mi věřit, že jsme vám vděční za to, co jste dokázali, a slibuji vám, že se o vašich výkonech zmíníme v hlášení, jakmile bude vhodná chvíle pro jeho podání. Rádi bychom věc ještě chvíli udrželi v tajnosti. Teď si konečně odpočiňte a dopodrobna mi písemně zpracujte vše, co se na Bergen Aitu odehrálo. Pak budete mít pár dní volna, ale moc daleko se nevzdalujte.“

„A proč ne?“

„No, víte, pánové, nevyklučuji, že vás budu brzy potřebovat.“

Biggles přikývl. „Ano, pane. Napadlo mě to,“ řekl pomalu, když kráčel ke dveřím. „Sbohem, pane.“

Plukovník se usmál. „Možná by bylo mnohem vhodnější říci si *au revoir*, neboli na

shledanou.“

Biggles se na prahu zarazil.

„Ano?“ řekl. „V tom případě bych vás také rád potěšil. Víte, plukovníku, Briny si myslí, že si s ním rád popovídáte. Chce vám vyprávět spoustu zajímavých příhod a já mu slíbil, že si na něj uděláte čas. Takže – přijde k vám dnes večer!“